

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ και έξωφρενισμοί

Σερβίριζε τσάι καθισμένη στο φέρετρό της

“Όλοι μας μπορούμε να θεωρηθούμε εκκεντρικοί — άλλος περισσότερο, άλλος λιγότερο. Γιατί ο καθένας μας έχει τις ιδιοτροπίες του και τις μικρομανίες του.

Υπάρχουν όμως άνθρωποι που η εκκεντρικότητά τους υπερβαίνει κάθε όριο. Στην κατηγορία δε αυτή ανήκουν ακόμη και πολλές διασημότητες.

Η περίφημη ηθοποιός Σάρα Μπερνάρ, επί παραδείγματι, σ’ όλα τα ταξίδια της, έπαιρνε μαζί της... και το φέρετρό της! Και καθόταν πάνω σ’ αυτό, όταν σεβίριζε τσάι στους επισκέπτες της. Έξ’ άλλου, η ίδια μπορούσε να περάσει ώρες ολόκληρες παίζοντας μ’ ένα μεγάλο και μαλλιαρό αρκουδάκι. Κι’ αυτό όχι μόνο στα παιδικά ή στα πρώτα νεανικά της χρόνια αλλά ως τα τέλη της ζωής της...

Ο Μπετόβεν, ο γίγας αυτός της μουσικής, τσαλαδουτούσε διαρκώς μέσα σε κρύο νερό, ώσπου η κρεβατοκάμαρά του κατανοτούσε... σωστή λίμνη κι έσταξαν τα νερά απ’ το ταβάνι στα δωμάτια του κάτω πατώματος.

Η βασίλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ η Α’, είχε τη μαγία να κάνει συλλογή γυναικείων φορεμάτων, σ’ όλη της τη ζωή. Είχε κρατήσει μυστικό αυτό το πάθος της. Έτσι, όταν πέθανε, σάστισαν όλοι, γιατί βρέθηκαν 3.000 φορέματα στη γκαρνταρόμπα της.

Η ίδια βασίλισσα, στα 10 τελευταία χρόνια της ζωής της, δεν κυττάχτηκε ποτέ σε καθρέφτη, μη θέλοντας να δει τα σημάδια που είχε αφήσει στο πρόσωπό της το πέρασμα του χρόνου.

Ο μεγάλος φυσιοδίφης Κάρολος Ντάρβιν είχε χαλάσει τον κόσμο για να ψηφισθεί ένας νόμος που θ’ απαγόρευε τα μυθιστορήματα με θλιβερό τέλος.

Ο καρδινάλιος Μαζαρίνης, ο διαβόλεμένος αυτός Γάλλος πολιτικός του 17ου αιώνα, διασκεδάζει πεθόντας τον εαυτό του, ότι ήταν... μία τουλίπα! Στις ελεύθερες, λοιπόν, ώρες του, καθόταν στον ήλιο και περιμενε... να τον ποτίσει ο κηπουρός!

Η μεγάλη δούκισσα Ναταλία του “Ολντενμπουργκ, που πέθανε λίγο πριν από τον πόλεμο, είχε έναν πυργο στα δάση του Μπρόζναν, στην Τσεχοσλοβακία. Εκεί μέσα, λοιπόν, έζησε επί 42 χρόνια σε μία σοφίτα, διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας αμέτρητες φορές τις εκατοντάδες των ερωτικών επιστολών που της είχε στείλει ο άντρας της.

Πραγματικά, ο σύζυγός της της έγραφε καθημερινώς ένα ερωτικό γράμμα. Καί, μολοντί, έμεναν στο ίδιο σπίτι, το ταχυδρομούσε πάντα στο γειτονικό χωριό, για να της το φέρη ο γραμματοκομιστής!

Ίσως οι εκατομμυριούχοι έχουν για δικαιολογία της εκκεντρικότητάς τους τις δυνατότητες που τους παρέχουν τα πλούτη τους.

Έτσι, κάποιος Έντγκαρ Ντέβις, ιδιοκτήτης πετρελαιοπηγών στο Τέξας, είδε κάποτε ένα θεατρικό έργο στο Μπροντγουάι κι έμεινε τόσο ενθουσιασμένος, ώστε αγόρασε άμέσως όλα τα δικαιώματα πάνω σ’ αυτό.

Δυστυχώς, το κοινό έκρινε — και δικαίως — ότι επρόκειτο για ένα φοβερά άνοστο...λαπά! Ωστόσο, ο Ντέβις το κράτησε στη σκηνή επί 2 ολόκληρα χρόνια, ξεδεύοντας από την τσέπη του 1.250.000 δολάρια. Έπειδή δε είχε καταλήξει να μην πουλιέται ούτε ένα εισιτήριο, άφησε να μη στο θέατρο όποιος ήθελε ελεύθερα και δωρεάν!

Ο Άγγλος εκατομμυριούχος του 18ου αιώνα Ουίλλιαμ Μπέκφορντ, είχε εκκεντρικές αρχιτεκτονικές βλέψεις. Ξόδεψε, λοιπόν, πάνω από 1.000.000 λίρες, για να φτιάση ένα σπίτι που έμοιαζε με άβυσσος. Το είχε περιβάλει μ’ ένα ψηλό μαντρότοιχο, μήκους 11 χιλιομέτρων, για να το προφυλάξει απ’ την περιέργεια των γειτόνων.

Εκατοντάδες εργάτες δούλευαν μέρα και νύχτα για το χτίσιμό του, γιατί ο Μπέκφορντ το είχε βάλει σκοπό να δώσει το προσχές Χριστουγεννιάτικο δέπντο σ’ αυτό το καινούργιο σπίτι του. Για να τους κεντρίσει το ζήλο, τους έδινε συχνά από 10 λίρες για πούριπουάρι. Έτσι, τα μαγειρεία ήταν έτοιμα τα Χριστούγεννα. Έπειδή όμως δεν είχαν στεγνώσει οι τοίχοι, προειδοποιήθηκε ο Μπέκφορντ να μην βάλει κανένα πιάτο πάνω στα μαγειρεία. Μά εκείνος δεν έδωσε σημασία. Τα φαγητά μαγειρεύτηκαν στην καινούργια κουζίνα. Αλλά, μόλις τα είχαν πάρει οι σεβιτόροι, ολόκληρο το μαγειρείο γκρεμίστηκε με φοβερό πάταγο!

Η νεαρή κομμώτρια

Πρωτότυπο διήγημα.

Η νεαρή κομμώτριά μπήκε πεταχτή μέσα στο ιδιαίτερο διαμέρισμα του καρδινάλιου Μεγάλου Ίεροεξεταστή και με σταθερό και τολμηρό βήμα προχώρησε προς την Πανιερότητά του. Έγκυψε με σεβασμό και άγγιξε με τα χείλη της την άκρη των δακτύλων του χεριού που της έτεινε κι’ έπειτα, χωρίς μιλιάρ, απλώνοντας τα σύνορά της, άρχισε να ξυρίζει τον καρδινάλιο.

— Σου όρκίζομαι στο όνομα του Κυρίου, μικρούλα μου, της είπε έκείνος, πως ήταν σοφή η εμπνευσί σου να ζητήσεις για χάρι να με ξυρίσης μία φορά, δοκιμαστικά. Το χέρι σου είναι ελαφρό σαν πούπουλο, όπως δεν ήταν κανενός απ’ όσους μ’ έχουνε ξυρίσει ως σήμερα.

— Δεν πιστεύω να κακοφανή στην Πανιερότητά σας αν έλεγα πως δεν είναι διάλου εύκολη δουλειά να ξυρίσει κανείς το πρόσωπό σας. Έγώ, όμως, πως δυσκολεύθηκα πάρα πολύ...

— Και όμως, μικρούλα μου, τα κατάφερες να μη με κόψεις καθόλου, παρ’ όλο που — δόξα νάχη ο Κύριος — και τρίχα σκληρή έχω και ζάρες πολλές σκεπάζουνε το γερασμένο πρόσωπό μου. Θα σου δώσω ένα διπλάκι, που θα το ζηλεύουν όλοι, γιατί βέβαια τη σφραγίδα μου!...

Έκείνη τη στιγμή, η μικρή ξαναπήρε το πινέλο και ξαναείψε με άσπρο αόφρο το πρόσωπό του καρδινάλιου.

— Μα τί κάνεις πάλι εκεί, τέκνον μου;

— Όθελω να σας περιποιηθώ όσο δεν σας περιποιήθηκε κανείς ως σήμερα... Γι’ αυτό θα ξαναπαράσω για μία ακόμη φορά το πρόσωπό σας, να μη μείνι το παρωπικό χνούδι, όπως αξίζει στην Πανιερότητά σας.

— Με κολακεύεις πολύ, αν δεν με κοροϊδεύεις, μικρή μου!

— Αν σας κολάκευα, δεν θα σας έλεγα ποτέ πως έχετε σκληρές τρίχες και σουφρωμένο πρόσωπο κι’ αν δεν σας θεωρούσα πρόσωπο αξιοσεβαστό, δεν θα επιδίωκα με τόση επιμονή να μου κάνετε την τιμή να σας περιποιηθώ εστω για μία μόνη φορά!

Η νεαρή κομμώτρια, στα πεταχτά, είχε πάλι τελειώσει και το δεύτερο ξύρισμα του καρδινάλιου, χωρίς καθόλου να τον κόψει ή έστω και να τον πονέσει πουθενά.

— Είσαι πραγματικά μοναδική στην τέχνη σου, μικρή μου!

— Κι’ αν ακόμη δεν ήμουν, πάλι θα τα κατάφερα σήμερα, που είμαι γεμάτη χαρά, γιατί πραγματοποιείται επί τέλους ο πόθος ολόκληρης της ζωής μου.

— Τι θέλεις να πής; Μίλησε πιο καθαρά!

— Πιστεύω να θυμάται η Πανιερότης σας κάποιους μάγους που διέταξε κάποτε να τους κάψουν στη Σάντα Μαρία της Άλικάντας...

— Διέταξε κι’ έκαψαν πολλούς μάγους ως σήμερα μικρή μου. Πως θέλεις να τους θυμάται όλους;

— Εκείνοι όμως ήταν τσιγγάνοι!

— Τόσο το χειρότερο. Πως να προσέξω κάτι τέτοια ταπεινά πλάσματα, που ήταν μάλιστα και μάγοι;

— Δεν ήταν όμως ένας και δυό, αλλά μια ολόκληρη οικογένεια από ένδεκα πρόσωπα!

— Και τί είναι έντεκα πρόσωπα μέσα στις χιλιάδες απίστευτους και αίρετικούς, που έχω καθορίσει την άμστωλη ψυχή τους στη φλόγα της πυράς;

— Πάντως, εγώ τους θυμάμαι έ-

κείνους τους ένδεκα δυστυχείς, παρ’ όλο που τότε ήμουν μόλις πέντε χρόνων. Σήμερα είμαι δεκαοχτώ!... Όλα αυτά τα δεκατρία χρόνια που πέρασαν από τότε, φύλαξα στην καρδιά μου την ελπίδα πως θαρχόταν ή ώρα που θα ξυρίζα την Πανιερότητά σας.

— Ήταν τιμή μου, που το σκέφτηκε αυτό ή άγνη ψυχή μιάς παιδούλας...

...που θα έχη την τιμή κι’ αυτή να γίνει ή επίσημη κομμώτρια του λαμπρού και τρομερού Μεγάλου Ίεροεξεταστή, ο οποίος διέταξε και έκαψαν ζωντανούς τόσους μάγους και τόσους τσιγγανούς!

— Μ’ άρεσει που είσαι τόσο βέβαιη για τον εαυτό σου, μικρή μου! Που μπορείς όμως να βασίσεις μία τέτοια πεποίθησι;

— Τόσο στην τέχνη μου, όσο και στην αναγνώρισή της μεγάλης δοκιμασίας που πέρασα. Ας χαϊδέψω ή Πανιερότης σας το πρόσωπό της. Θα αντίληφθώ άμέσως ότι το δέρμα σας είναι τώρα λείο και απαλό σαν δέρμα μικρού παιδιού.

— Πραγματικά, σου αξίζει ο τίτλος της επίσημης κομμωτριάς μου.

Ο καρδινάλιος, στο μεταξύ, χάριδε με τα δυό χέρια του όλο το πρόσωπό του, τα μάγουλα, το σαγόνι, τον λαιμό του. Όταν, ανάμεσα στ’ αμέτρητα χαντάκια που αὐλακωνανε τα κρεμασμένα προγούλια του, σκόνταψε σε μία τρίχα ολομόνη, που ήταν σκληρή, που την είχε άφσει εκεί ή κομμώτριά.

— Τί είναι αυτό; Για ποιόν λόγο την άφισες αυτή εκεί άεύριστη;

— Φοβήθηκα μήπως κάνω την Πανιερότητά σας να πονέει. Είναι μία τρίχα, που ή ρίζα της φτάνει πολύ βαθειά, σχεδόν μέσα στην καρδιά.

— Μου φαίνεται πως είσαι λιγάκι τρελλούτσικη, μικρή μου!...

— Α, όχι!... Όχι!... Δεν σας το λέω ψέματα!

— Και... ξέρετε! Μία τρελλή κοπέλλα δεν την θέλω εγώ για επίσημη μου κομμώτριά!

— Να σας πω! Δεν θάταν μεγάλη ή ζημία! Γιατί έτσι κι’ αλλιώς δεν πρόκειται ναμια για πολλή καιρό!...

— Γιατί το λες αυτό; Μήπως έπειδή είμαι γέρος και δεν θα ζήσω πολλά χρόνια; Βλέπετε κοντά το θανάτό μου;

— Επιθυμεί λοιπόν ή Πανιερότης σας να κόψω κι’ αυτή την τελευταία τρίχα, που ή ρίζα της είναι τόσο βαθειά, που φτάνει μέχρι την καρδιά;

— Μα ναι, μα βέβαια, μικρή μου τρελλούτσικη. Αλλά χαριτωμένη κομμώτριά, να επιθυμώ πολύ! Θέλω να την κόψω αυτή την τελευταία τρίχα.

Τότε ή νεαρή κομμώτρια έδωσε ένα φιλή, στη ράχη του ξυραφιού κι’ έπειτα, με φωνή βαθειά, επίσημη, είπε:

— Στή Σάντα Μαρία της Άλικάντας, εδώ και δεκατρία χρόνια σκότωνε ζωντανό από την Πανιερότητά σας ένδεκα τσιγγάνοι. Αυτοί ήταν ο πατέρας μου, ή μητέρα μου οί τέσσερες αδελφές μου, οί τέσσερες αδελφές μου και ο ξάδελός μου ο Ίωσήφ, που θα γνώταν άργότερα άντρας μου...

Και ενώ ο Μέγας Ίεροεξεταστής την κυτάζε με ύφος σαστισμένο από το σκοτεινό βλέμμα της, που τον έκανε ν’ απολιθωθή, ή νεαρή κομμώτρια με μία μοναδική ξυραφιά, γοργή και βαθειά, του έκοψε το λαιμό, ψιθυρίζοντας έντεκα φορές:

— Αμήν!

Και ενώ ο Μέγας Ίεροεξεταστής την κυτάζε με ύφος σαστισμένο από το σκοτεινό βλέμμα της, που τον έκανε ν’ απολιθωθή, ή νεαρή κομμώτρια με μία μοναδική ξυραφιά, γοργή και βαθειά, του έκοψε το λαιμό, ψιθυρίζοντας έντεκα φορές:

— Αμήν!

ZAN RISPEN

ΕΤΟΣ ΙΕ' • ΑΘΗΝΑΙ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1952 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 714

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΤΟ «ΠΑΡΕΛΘΟΝ» σε δυό μορφές

Το ίδιο τροπάριο. Βαρέθηκα να το ψάλλω. Θα βαρεθήκατε να το ακούτε. Τα θέματα όμως δεν τα εκλέγουμε! έμεις. Η ζωή τα εκλέγει και μας τα επιβάλλει. Όσο επαναλαμβάνεται ή ζωή, επαναλαμβάνομαστε κι’ έμεις.

Το παρελθόν πάλι. Ένα ωραίο είδύλλιο, που θα είχε φτάσει στο εύτυχες τέμα του, προσκρούει στο παρελθόν. Στο παρελθόν της νέας, φυσικά. Τού άντρα δεν πιάνεται.

Σας μιλώ για παρελθόν. Ποιάς ξέρετε τί περνά από το νου σας; Ο έκλυτος βίος, ή συμπτωκωμένη διαφθορά, ο όγκος της αμαρτίας... Καύμενο κορίτσι. Τίποτα περισσότερο από ένα σύνδεσμο. Ένας σύνδεσμος στον οποίο δόθηκε με όλο τον αυθορμητισμό μιάς κοπέλλας, που βρίσκεται στο πρώτο της άνθισμα. Δόθηκε χωρίς φρένο, χωρίς υπολογισμό, δίχως να σκεφθή την επομένη. Σύνδεσμος που ολοκληρώθηκε. Μα τί θέλετε από ένα παιδί δεκάη έτών; Τόση ήταν πριν από δέκα χρόνια. Το είδύλλιο εκείνο διαλύθηκε, τα ίχνη όμως του παρελθόντος μένουν. Και ο “Έλληνας αγάς γράφει: “...Ενώπιον της καταστάσεως ταύτης, εύρισκομαι εις πολύ δύσκολον θέσιν να λάβω εις ανάληψήν μου απόφασιν. Παρ’ όλην την απόστασιν και τα ειλικρινή αισθήματα της νέας, έχω την έντύπωσιν ότι ή σκιά του κακού αυτού παρελθόντος θα με ακολουθή πάντοτε, και έτσι δεν θα υπάρχη ή απαιτούμενη διά την συζυγικήν εύτυχίαν ψυχική ήρεμία”. Κι’ αυτό, έπειδή ή νέα την οποία θέλει να παντρευθή, όταν ήταν παιδί, γνώρισε έναν άντρα.

Μοναδικό σ’ όλο τον κόσμο — τον πολιτισμένο κόσμο — φαίνεται. Πουθενά, μα πουθενά, το παρελθόν στη μορφή του αυτή δε μειώνει την υπόληψή της κόρης. Μόνο σ’ εμάς εδώ, ο Άνατολικός αισθάνεται τραυματισμένο τον εύγισμό του, όταν αντίληφθ ή ότι υπήρξε άλλος πριν απ’ αυτόν.

Υπήρξε ένας, και δεν το άνεχεται. Υπήρξαν δέκα, τριάντα, πενήντα γυναίκες σ’ αυτόν, και πρέπει να το βρή φυσικώτατο ή κόρη που θα τον πάρη.

Σας έχω όμως και μιά περίπτωση «παρελθόντος» διαφορετικής μορφής. Δεν έχει ελληνικό αποκλειστικό χρώμα. Μπορείτε να τη συναντήσετε και σε οποιαδήποτε άλλη χώρα. “Ω, δεν είναι νέοι εδώ οί πρωταγωνιστάι μας. Πενηντάρηδες, ζωντοχάροι κι’ οί δυό τους. Αλλά ο έρωτας, όπως λέει και το τραγούδι, χρόνια δεν κυττά. Χτυπά όπου βοή. Άγαπώνται σά δυό ώριμοι άνθρωποι. “...Και ο έρωτάς μας θα κατέληγε σε γάμο, αφού πιάσαμε και το σπίτι που θα κατοικήσουμε...” Η απόφασι έχει κοινολογηθή. Συγγενείς και φίλοι πε-

ριμένουν να εύλογηθ ή το φθινοπωρινό είδύλλιο.

Ζωήρος υπήρξε στα νιάτα του έκείνος. Το λέει ο ίδιος: “Εγώ, εν’ αλήθεια, υπήρξα στο παρελθόν πολύ μουντάρης, γνωστός νίνευρ, μπλεγμένος με πολλές γνωστές βεντέττες του θεάτρου. Στο κάτω κάτω όμως ήμουν άντρας...”.

Ήταν άντρας. Διαβατήριο για την αμαρτία. Έκείνη, χωρίς το διαβατήριό της. Κι’ έζησε κι’ αυτή. Προυπήρξε ο σύζυγος. Ένας σύζυγος “ορμπέλος, έλεινός, τεμπέλης”, που επί δεκάη χρόνια της έκανε κόλασι τη ζωή. Δούλευε για να τον ζήσει. Και δεν του έφτανε ότι ήταν γυναικοσυντηρητής, αλλά της έκανε και τις άπιστίες του. Έχει και ή άνοχη τα όριά της.

Άηδιασμένη από τον άντρα της ή γυναίκα, ωραία και περιζήτητη καθώς ήταν, υποχώρησε σ’ έναν από τους πόλιορκτης της. Και στο μεταξύ, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου για ν’ απαλλαγ ή από τον σύζυγο.

Ο πόλιορκτης όμως την έγκατέλειψε και ή γυναίκα συνδέθηκε με δεύτερο, συνδέθηκε με τρίτο, ώσπου καταστάλαξε σ’ αυτόν που αγάπα και που την αγαπά.

Ελεύθεροι πιά κι’ οί δυό, θα είχαν φτάσει στο γάμο τους, αν το παρελθόν — το παρελθόν της γυναίκας — δεν ύψωνε το όδοφραγμά του. Ένα παρελθόν που θάμνε άγνωστο, αν ή άλλη δε νόμιζε υποχρεωσί της να του το άποκαλύψη. Για την άποκαλύψι αυτή διαμαρτύρεται ο άνθρωπος: “Ήταν τάχα ανάγκη να μου τή πη και να με κάνη δυστυχισμένο;”

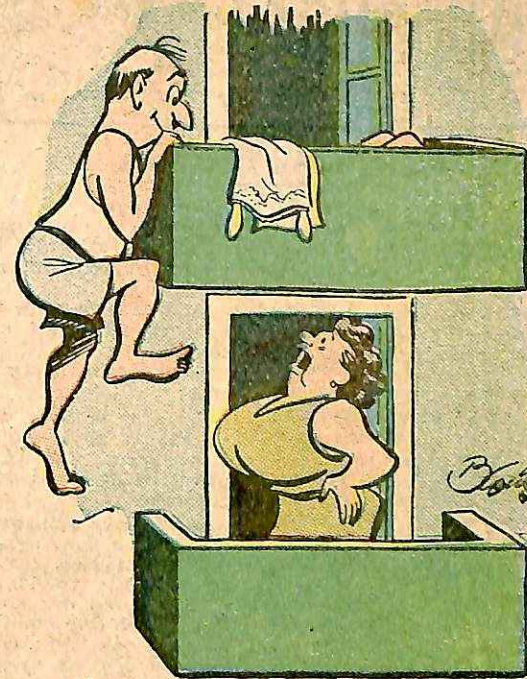
Τόγραφα κι’ άλλη φορά, και διαμαρτυρήθηκαν μερικοί αναγνώστες. Δεν όδηγεί πάντα στην εύτυχία ή μεγάλη, ή ώμη, ή απόλυτη ειλικρίνεια. Υπάρχουν οί δυνατόι που άντέχουν και άλλοι που ζαλίζονται στο πολύ φως. Ζαλισμένος ο άνθρωπος, διαλαλεί τη δυστυχία του: “...Αυτός ο εφάλητης με βασανίζει, με τραυματίζει κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, όταν τα φέρνω όλα αυτά στο νου μου και γίνομαι πραγματικά δυστυχής, ράκος ψυχικό...” Μ’ έκανε δυστυχής, γιατί δε βέλησε να μου κρύψη τίποτα...”

Τί υπερβολές! Υπερβολές και για ή γυναίκα που έρωσε άπλετο φώς στο ήμερολόγιό της, υπερβολές όμως και για τον άντρα, που δηλητηριάζει το δειλινό του, με τη σκέψι προσηλωμένη στη μέρα που πέρασε. Ουελλώδης ήταν ή μέρα.

Ο άνεμος των παθών έπνεε και σήκωνε κονιορτό. Αλλά να τώρα που γαλήνεψε ο ούρανος και απαλό το δειλινό απλώνει τη γλυκύτητά του. Το παρελθόν πέθανε. Ζήτω το παρόν. Και είνε τόσο σύντομη! “Ως που να γυρίσουμε να δούμε, παρελθόν θα γίνη κι’ αυτό.”

Αξίζει τάχα τον κόπο, ό,τι έπαυσε να υπάρχη, να καταστρέφη αυτό που υπάρχει και να γίνεαι εμπόδιο στην εύτυχία δυό ανθρώπων, που πέρασαν σε απόστασι τους μήνες του καλοκαιριού και έπιθυμούν να ζήσουν ο ένας κοντά στον άλλον το χειμώνα τους;

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Άρχισες πάλι, άχρόνιαστε, τις ύπνοδασίες σου;... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάποιες βραδυές

Κάποιες άπίστευτες βραδυές, νύχτες όνειρεμένες, άγάπες θέλουν οί καρδιές, άγάπες μεθυσμένες... Φίλια γυρεύουν κι’ έρωτα, ζητούν άγάπης χάδια κι’ άς ήταν άξημέρωτα αυτά τα ωραία βράδυα.

Τέτοια γλυκόθερμη βραδυά, καλή μου, να βρεθούμε σε μιά απόμειρη άμμουδιά τους πόνους μας να πούμε. Της θάλασσας τα κύματα ν’ άκούον κάθε μας λέξι κι’ αν βέλη ή Άνάπη, ύμματα έμάς τους δυό άς διαλέξη.

Τέτοια βραδυά λαχτάριζα να σ’ εύρισκα, καλή μου και τότε, να σου χάριζα στ’ αλήθεια την ψυχή μου, σε κάποιο δάσος σκοτεινό να δίναμε τα χέρια κι’ από ψηλά απ’ τον ούρανο να μάς κυττούν τ’ άστέρια.

Αυτές τις νύχτες που ζητούν του έρωτα τη χαρά, ούτε τ’ άστέρια θα σωτούν τί λέει το ζευγάρι, ούτε τυχόν τα κύματα θα πάψουν ν’ αφρίζουν, ν’ άκούσουν τί αισθήματα τα χείλη ψιθυρίζουν.

Αυτά τα βράδυα τα γλυκά τα χιλιοζηλεύει πόσες χιλιάδες μυστικά προσμένουνε κρυμμένα με τις καρδιές, που δεν τολμούν να έκδηλωθούν άκόμα κι’ αν έοδη ή ώρα τους, όμοιούν και φτάνουνε στα στόμα.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού, έμενε καθισμένη στο βαγόνι της ατάραχη, ακίνητη και σαν άφηρημένη, με μιά σύσπασι στο παγωμένο πρόσωπό της, που της πρόσθετε άοκτα γούνια στην πραγματική ηλικία της.

Δεν ήξερε καν τί είχε κάνει από τη στιγμή που είχε πάρει την είδησι, ως τότε που μπήκε στο τρένο. Δεν ήξερε πόσες ώρες κρατήθηκε η διαδρομή. Δεν ένοιωσε πια τίποτε άλλο, εκτός από τον πόνο, που την ξετρέλαινε, που την αναστάτωνε δολιχέρη.

«Ο Ζάκ είναι τραυματισμένος βαρεια...» Ο Ζάκ είναι τραυματισμένος βαρεια», έπαναλάμβανε μονότονα μέσα στο νου της.

Έφτασε το πρωί στον προορισμό της και διέσχισε την πόλη σχεδόν τρέχοντας. Στάθηκε μπροστά στο νοσοκομείο, λαχανιασμένη και συγκαταβέβη με πολλή δυσκολία για να μη λιποθυμήσει.

Όσο, δεν έκλαψε παρά μόνο όταν τον είδε. Την έμυδιαν με μπη, γιατί εκείνος είχε πάρσει μιά πολύ άσχημη νύχτα, αλλά ανασπώνοντας το άσπρο κουρτινάκι μιάς ταμμένας πόρτας, τον πήρε το μάτι της στο βάθος.

Ήταν βαλτωμένος σ' ένα στενό κρεβάτι, τυλιγμένος

με επίδεσμους, με τα μάτια κλειστά και ρουφηγμένο το πρόσωπο. Πότε-πότε τα χείλη του σάλειναν σαν να παρρηλούσε.

Μιά νοσοκόμα την πλησίασε. Τη χαιρέτησε και τη ρώτησε:

— Είσατε η κυρία Λεράνης;

«Η νέα γυναίκα σήκωσε το κεφάλι και έκανε μιά προσπάθεια για να ήρεση, με επίβλητή στον έαυτό της.

— Έχομε εδώ, συνέχισε η νοσοκόμα, έναν τραυματία που χτυπήθηκε, λιγότερο βαρεια όμως, την ίδια μέρα με τον άντρα σας και λίγο πιο ύστερα από εκείνον. Θέλετε να τον δείτε; Θα σας διηγηθώ όλα τα περιστατικά.

Είχαν έδω, συνέχισε η νοσοκόμα, έναν τραυματία που χτυπήθηκε, λιγότερο βαρεια όμως, την ίδια μέρα με τον άντρα σας και λίγο πιο ύστερα από εκείνον. Θέλετε να τον δείτε; Θα σας διηγηθώ όλα τα περιστατικά.

«Η νέα γυναίκα ακολούθησε τη νοσοκόμα, που την ώδηγησε κοντά στον πληγωμένο.

Ήταν ένας νέος είκοσιπέντε περίπου χρονών, με πρόσωπο έξυπνο, συμπληρωτικό και λεπτό.

— Ήμουν μαζί με τον άντρα σας, κυρία, της εξήγησε. Τραυματισθήκαμε σε μιά επίθεση. Ο Λεράνης ήταν κοντά μου, όταν ξαφνικά ένας δλμος έσκασε και τον έριξε σχεδόν μέσα στην άγκαλιά μου. Στην άρχή, νόμισα πως είχε σκοτωθεί.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ήπιότης του σκότους

Έκ γάρ του θέρους του σφοδρού και των πολλών καν- (σάνων)

ο τάλας θερμαινόμενος και πολλαπλώς ιδρώτων εκ της κλινός μου από τινος ετέτην εκποδών και νυκτωρ κατακλινόμεναι—Ω! Ζεΰ!—ταρατσηδόν. Ρεμβάζον δε πρό ημερών υπό λαμπράν Σελήνην κι' έχων βεβαίως έπαρσιν και τρομεράν σαγήνην είδον εīs γεινιάζουσαν εξ επαφής, ταράτσαν γυνήν τινά ύπεροχον με μερακλώδη φάτσαν. Έν' όψει του θεάματος έμεινον ένεώς και χαιρών καταγυστικώς επί τω γεγονότι έλαβον την απόφασιν να δράσω έντατικώς κι' ήπιότης ουν να καταστώ του σκότους δηλονότι. Κι' επί ήμυωρον σκεφθείς και σχέδιον συλλάβας και χάρις εīs την έμπνευσιν της πονηράς μοι γκλάβας τον τοίχον έδρασκέλιον, έν τέλει, κατά κράτος και την γυνήν έπλευρυσον ως σκανδαλώδης γάτος. Κι' ιδόν αυτήν κεφαλήςδον συνδονοκα-

(λυμένην) ήπλωσον την κερούκλαν μου την πε- (πονηρευμένην) κι' ευρέως την εθώπευσον—Ω! τέρ- (νεις και χαράι!)— ότε ήκούσθη άνδρισί: —Τι πασπα- (τύνεις ρε; —Ω! Συμφορά! είπον ευθύς κραν- (γάζων μετά λύσσης καθ' ό άντι να ευρεθώ πρό της γνω- (στής γούσης) πρό μανδραχάλου ευρέθηκα εξ ου, βα- (βαί, ό τάλας την κλίμακα της τατατός κατήλθον (...κουτρονβάλας!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σε λίγο όμως βρήκε τη δύναμη να προφέρει με σδυ- σμένη φωνή δυό λέξεις. Κι' οι δυό αυτές λέξεις, κυρία, ήταν ή επανάληψι του όνόματός σας.

— Ήταν έτοιμοθάνατος και... πρόφερε τ' όνομά μου; μουρμούρισε ή κυρία Λεράνης ανάμεσα σε δυό λυγμούς.

—Ναί, πολύ ευδιάκριτα μάλιστα, σαν μιά υπέρτατη σκέψι, που βγήκε από τα χείλη του, άσυναίσθητα τ' σως. Και όταν, δέκα λεπτά αργότερα, τραυματίσθηκα κι' εγώ, άκουσα άκόμη τον τόνο της φωνής του να επαναλαμβάνει με παράπονο αυτό το όνομα: «Έλένη!... Έλένη!...»

«Ο νέος σταμάτησε τη διήγησή του.

«Η νέα γυναίκα είχε γίνει κατάχλωμη

—Μά τι λέτε; ρώτησε με πνιγμένη φωνή.

— Είπα ότι, πέφτοντας, πρόφερε άσυναίσθητα δυό φορές το όνομά σας: «Έλένη! Έλένη!»

Σταμάτησε πάλι. Έκείνη, από χλωμή είχε γίνει τώρα σπινθηροειδής, έπειτα πάλι χλωμή, και νόμισε πως θα λιποθυμούσε.

— Δεν είναι τ' όνομά μου... είπε τέλος με μιά φωνή σαν να μιλούσε στον έαυτό της. Είμουν δε με λένε Έλένη. Με λένε Γαβριέλλα.

«Απλώθηκε μιά παγερή σιωπή

— Φαίνεται πως γελάστηκε, προσπάθησε να πη ό τραυματίας. Κατάλαβα λάθος...

«Αλλά εκείνη έδλεπε καλά πως έλεγε ψέμματα. Στενοχωρημένος για τη γκάφα του, ό νέος σώπασε.

— Έλένη; Έλένη!... έπανελάμβανε ή κυρία Λεράνης.

Δεν καταλάβαινε άκόμη καλά τί της συνέβαινε, τί έπρεπε να πιστέψει Έψαχνε ν' ανακαλύψει μέσα στις άνομιλίες της ποιά Έλένη μπορούσε να είχε γνωρίσει κι' αγαπήσει τόσο ό άντρας της...

Χωρίς να πη τίποτ' άλλο βγήκε από το δωμάτιο του τραυματία, ξαναγύρισε στη ταμμένα πόρτα και άνασπώνοντας το άσπρο κουρτινάκι κύτταξε πάλι τον πληγωμένο.

Τον είδε να κοιμάται πιό ήρεμος και ψηθύρισε, πλημυρισμένη από άνέκφραστη ευτυχία:

—Τουλάχιστον να ζήσει! Τα άλλα δεν έχουν σημασία...

Και όμως ήξερε καλά πως «ύπληχε» μέσα στην ψυχής της και πως θα εξακολουθούσε να ύπληχε πάντα με σκληρή και άκόμη τη αμφιβολία, όποιο κι' άν θάταν το μέλλον.

Και ήξερε άκόμη ότι ποτέ δεν θα τολμούσε να διαλύσει αυτή την αμφιβολία, από φόβο μήπως ή ύποψία γινόταν τραγική πραγματικότητα...

ΛΕΟΝ ΣΩΣΣΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο οεμποτάζ

Με ξεχωριστή χαρά έγινε γνωστή από τους θεατροφίλους ή ανέγερσις του μεγάλου θερινού θεάτρου στην άρχή της λεωφόρου Αλεξάνδρας, που θα λειτουργήσει από το έρχόμενο καλοκαίρι.

Το νέο θέατρο πρόκειται να όνομασθί «Ασπασία».

—Στό μεταξύ ή 'Αθήνα απέκτησε δυό άλλα θερινά θέατρα, το θέατρο «Νταίση» στο Παγκράτι, 1200 θέσεων, που λειτουργεί από εδώ και λίγες μέρες, και το θέατρο «Χορμυτή» στο Πυριτοδοχείο, που θα εγκαινιασθί την έρχόμενη έβδομάδα.

—Πολλά λέγονται για την καινούργια επιθεώρησι του θεάτρου «Ακροπόλ» που ετοιμάζεται για την έρχόμενη έβδομάδα, με τον τίτλο «Ντόπιο πράμα». Η νέα αυτή επιθεώρησις της συγγραφικής τριάδος Ασπασίου, Σπυριδίου — Παπαδόπουλου, δεν θα στηριχθί μόνο στον σκηνικό διάκοσμο, αλλά θα διανθίζεται με πολλά έξυπνα νουμέρα, που θα θυμίζουν στους φίλους του θεάτρου τις μεγάλες προπολεμικές επιτυχίες αυτού του είδους.

—Ιδιαίτερα γίνεται λόγος για το β' φινάλε του έργου που θα είναι ένα μεγάλο Λούνα Παρκ με πλαστικά άλογα και κάουμποϋ.

—Ο τεχνικός Σώτος Παναγιωτόπουλος ύστερα από δυό έτών ανώτερες σπουδές στη Ρώμη, θα έλθη στην 'Αθήνα για μερικές εμφανίσεις. Ο Παναγιωτόπουλος είναι γιος του άλλου δημόχου τής Αιγίου και σύζυγος της Καίτης Αρσένη που άπεσώρη πριν από καιρό από το θέατρο.

—Ο «Γρουσουζής», ή καινούργια ταινία της «Φίνο Φίλμ» γνώρισε μιά μεγάλη άτυχία: Μιά από τις τελευταίες μέρες, ενώ γυριόταν μιά σκηνή της με τον Ορέστη Μακρή σ' ένα στενό της Πλάκας, ή μηχανή έξφυγε από τα χείρια του όπερατέρ και έπεσε άπάνω στην άσφαλτο. Η ζημία ήταν μεγάλη έπειδή ό φακός της μηχανής έγινε θρυπαλλός. Έτσι ό «Γρουσουζής» επιθεθαίνει και έμπράκτως το όνομά του.

Η «Φίνο Φίλμ» εξασφάλισε στό μεταξύ. Ένα καινούργιο σενάριο του συγγραφέως της «Μαυρης γής» κ. Ν. Σφυρόττα, με ρεαλιστική ύπόθεσι και τον τίτλο «Παληρόχου» που θα γυρισθί σύντομα.

—Μας παρεκάλεσαν να διευκρινίσουμε ότι τα δυό νέα ελληνικά φίλμ «Μαύρη γή» και «Νησί των άνέμων», είναι του ίδιου συγγραφέως και έχουν τον ίδιο σκηνοθέτη, με μόνη τη διαφορά ότι το πρώτο είναι παραγωγή της «Σπείκ Φίλμ» το δε δεύτερο είναι της «Ρέα Φίλμ».

—Η όπερέττα «Ολλανδέζα» που σημειώνει μεγάλη επιτυχία στη Λυρική Σκηνή, παίζεται αυτή την έβδομάδα με νέους πρωταγωνιστές. Κατ' εξαίρεσι μόνον ό κωμικός Στυλιανόπουλος εξακολουθεί να μένει στόν ίδιο ρόλο, γιατί θεωρήθηκε άναντικατάστατος.

—Ο Έλληνοαμερικανός επιχειρηματίας κ. Σίγκερης έκλείσε συμβόλαιο και με την 'Ιωάννα. Άλλά το ίδιο βράδυ που την άκουσε στην «Αίγλη», ή 'Αλδα θα πάη στη Νέα 'Υόρκη τον χειμώνα και θα έργασθί εκεί επί ένα έξάμηνο.

—Ο θίασος Κοτοπούλη συνεχίζει την περιοδεία του στη Μακεδονία. Από τις άρχες 'Οκτωβρίου θα έπανεμφανισθί πάλιν στό «Ρέξ».

—Ο Τάκης Χόρν που γύρισε από την 'Αμερική, υπέγραψε συμβόλαιο συνεργασίας με τον θίασο Λαμπέτη — Παππά. Με τον ίδιο θίασο θα συνεργασθί τον χειμώνα και ή κ. Κυδελή.

—Πολύς λόγος γίνεται για δυό καινούργια τραγούδια, ένα μεγάλο Ιταλικό σουέ που θα κυκλοφορήσει προσεχώς με τον ελληνικό τίτλο «Ψυχή και σώμα» και ένα άπαχικό τραγούδι του γνωστού ιαστρου κ. Ριτσιάρδη με στίχους του Κ. Κοφινιάτη και με τον τίτλο «Ο άνθρωπος μου».

—Ο βαρύτονος Άνδρέας Ζαννής συνεχίζει ή επιτυχία τις εμφανίσεις του, στό κινηματοθέατρο «Ρόζυ» της Σόφικης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θερινά Βάδανα

Έ'ναι μεγάλο πρόβλημα στην εποχή μας τούτη, που καίγεται ή πρωτεύουσα σαν εύφλεκτο μπαρουτί τα μέσα τ' απαιτούμενα να εξοικονομήσης γά πās σε κάποιαν έξοχη κι' εσν γά ήρεμήςης! Άλλά κι' άν έχης άνεσι κι' ευχέρεια μεγάλη, της έκλογής το δίλημμα σε βασανίζει πάλι, γιατί' είναι άλλοπρόσλλα συχνά τα θηλυκά μας κι' ούδέποτε άσπάζονται τα γούστα τα δικά μας.

Έτσι για μιά... ειρηνική της έξοχης μας άκρη, θα δής καμρίτσια, πείσματα, κορούηλο το δάκρυ, φοβέρες και τσακώματα, γά γίνεται το σπίτι σου έφτά και δέκα... κ ό μ μ α τ α και για την... άκρη φυσικά, γά φτάνης... σ' αδιέξοδο και... σ' ά κ ρ α τελικά!

Προτείνω, λέει ό σύζυγος, Μαράκι μου, βουνό! Και το άερό Μαράκι του και τρυφερό του ήμισυ πηδά σαν ήλεκτροπληκτο και λέει: —Διαφωνώ! Κι' άν δεν το ξέρης μάθε το! Στην...πλάζ έχω προτίμησι. Άντιπαθώ τα έλατα, τα πεύκα, τα πλατάνια κι' έξ άλλου δεν τρελλάθηκα να πάρω τα... ρουμάνια!

—Είπα βουνό!

—Κι' έγώ γαλό!...

—Με προκαλείς;...

Σε προκαλώ!...

Κι' ή θύελλα επέρχεται και φτάνουνε, μοιραία, γά κάνουνε το σπίτι τους πραγματική... Κορέα! Η μάλλον καταλήγουνε, γά χαοι του... γαλού, γά κάνουν την κουζίνα τους «πεδίο του... Γαλού!»

Άλλο ζευγάρι ευάριστο και παντρεμένο μόλις, την κρεβατομονομούσα του άορίζει την φρικτή, γιατί εκείνη προτιμά της μόδας λουτροπόλεις κι' εκείνος μιάν άθόρυβη κι' άπόμηση άκτής. Ζητά 'Εκείνος μοναξιά, έλπίδει 'Εκείνη γά κνή την εμφάνισι με όσοι ή με υπικίνη να σκάσουν άπ' τη ζήλεια τους ό μοιθηρές της φίλες και να την αναφέρουνε κι' οι κοσμικές οι στήλες! Λουτροάκι, Σπέτσες, Μέθανα 'Εκείνη άραδειάζει, 'Εκείνος άντιτίθεται, 'Εκείνη αυθαδειάζει...

Και να σου! άπάνω στόν κανυά κι' άπάνω στην άντάρα, υπαίνει ή... μαμά ή κανγατζού κι' ένα καθρόνι επ' ώμου κι' όπως άνοίγει άφρίζοντας, δυό πηγες... στοματάρα, θυμπαί ό δόλιος ό γαμπρός τα υπάνια... Πλατυστόμου!

Άλλά δεν είναι μόνο αυτά τα περιστατικά, υπάρχουν και χειρότερα και πιό έξωφρενικά.

Θά συναντήσετε πολλές κυρίες συνουσιόζουσες και φίλες... πα ρ δ α λ έ ε, που κάθε μιά τους εύκολο το θεωρεί κι' άπλό το γά περάσι άνετα το θέρος της... «έν π λ ώ!»

Νά μη στα πλοία, δηλαδή, που κάνουν «κουραζιόρες» να πάη στην Πάρο δυό βραδνές, στη Σάμο πέντε μέρες, να μείνη στην Άντιπαρο δυό - τρεις βραδνές «αρόδο» να πάη μετά, συνέχεια, στην Κάλυμνο, στη Ρόδο, στα Κύθηρα, στη Ζάκυνθο και στο Ποντικονήσι...

Και τάξει ό φίλος ό φτωγός στην... παλασή του φίλη, ότι θα μεριμνήση και τον Δεκαπενταύγουστο στην... Τήνο θά την στείλη!

Τ'ά ίδια παρατράγουδα θά βής κατά το μάλλον και σε άρμονικώτατες μεγάλες οικονόμιες, όπου κανείς δεν συμφωνεί ποτέ του με τον άλλον και στέλνονται... περιπατο προσχήματα κι' ευγένειες! Η μάνα θέλει Παρηγη, ή κόρη άμμουδιά, ή νύφη έσομόνησο, Κυλλήνη τα παιδιά και του σπιτιού ό άρχηγός έμμένει ιδιαιτέρως να πάη να περάσουνε σ' ένα χωριό το θέρος!

—Χωριό! φωνάζει έπιμόνα. Οι άλλοι άντιτείνονται, μαλώνουνε, άσπάζονται, πληγώνονται βαρεία και τέλος, χάριν του χωριού όλα τα μέλη γίνονται από δεκάξη... γενεές και δώδεκα... χω ρ ι ά!

Εισογραφικός & Εισαγωγικός Γ.

Ανατ. Γαβριλά

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΜΕΡΟΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

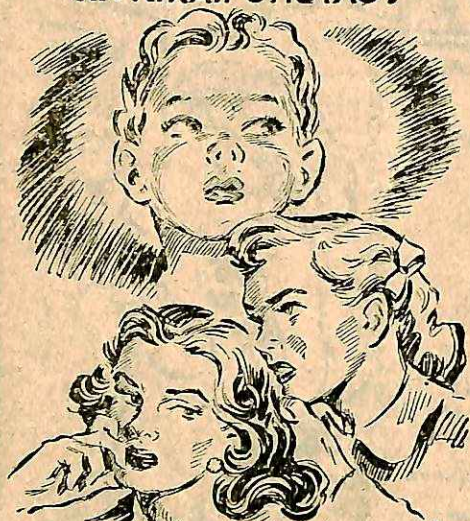
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το παιδί του έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο αδερφές, η Φανή κι' η Σόνια, φέρνουν στον κόσμο από ένα αγοράκι ή καθεμιά. Η πρώτη είναι νόμιμη γυναίκα ενός φτωχού υπαλλήλου, η δεύτερη όμως ανήκει στις θλιβερές πεταλούδες του αγορασμένου έρωτα... Μια νύχτα, το παιδί της Φανής πέφτει και σκοτώνεται, και η Σόνια αλλάζει το πεθαμένο μωρό της αδερφής της με το ζωντανό δικό της, για να δώσει σ' αυτό το τελευταίο ένα νόμιμο όνομα, που θα του εξασφαλίσει αργότερα μια θέση στην κοινωνία. Η Φανή κι' ο άντρας της πεθαίνουν, κι' η Σόνια μένει με το Γιωργάκη, που τη φρονιάζει «θεία», ενώ είναι πραγματικά γιόγος της... Το παιδάκι μεγαλώνει. Και μια μέρα η Σόνια συναντάει στη ζωή της έναν ευγενικό άνθρωπο, το Μάρκο Λαμπρινό, που ζή χωρισμένους από την ανάγια γυναίκα του. Η Σόνια νοιώθει μεγάλη λατρεία για τον ευγενικό αυτόν άνθρωπο, που της προτείνει να την πάρει γυναίκα του. Η Σόνια, ευγενικά, αρνείται να δεχτεί, αυτή, το όνομα ενός τίμιου ανθρώπου, και του προτείνει να ζήσουν τον έρωτά τους λαθραία, άνεπισημα, μακριά από τα μάτια του κόσμου και των παιδιών τους...

— Καλά, λοιπόν... είπε. "Ας γίνω το θέλημά σου, αισθηματικό, ρομαντικό πλάσμα!..."

.....

Κι' έγινε, πραγματικά, το θέλημά της: "Επίσημα, στο φως της ημέρας, μές' στα μάτια όλου του κόσμου, κοπήκανε οι καθημερινές τους συναντήσεις. Κι' άρχισαν οι συναντήσεις οι λαθραίες, οι κρυφές: "Αργά το βράδυ, όταν πιά τα δυο παιδιά είχαν κοιμηθεί στα κρεβατάκια τους, η Σόνια γλυστορούσε από το σπίτι της και συναντούσε το Μάρκο, σε κάποια γωνιά μακριά από τη γειτονιά τους. "Εκείνος της άνοιγε βιαστικά την πόρτα του αυτοκινήτου, εκείνη γλυστορούσε μέσα και το αυτοκίνητο ξεκινούσε όλοταγές! "Αν είχε κουρτινάκια, θα κατεβαίνανε κι' αυτά. Κι' ύστερα, κάποιο έρημο μέρος, κάποιο μαγαζάκι στην Κηφισιά, στην "Εκάλη στη Βουλιαγμένη, δεινότανε να κούνη προστατευτικά το λαθραίο έρωτά τους. "Εκεί οι δυο τους δοκίμαζαν την ασύγκριτη ευτυχία της άνωμιας!

— Δεν είναι πιά ώρακι έτσι!... τον ρωτούσε.

— Ναί, είναι... συμφωνούσε κι' ο Λαμπρινός. "Αλλά γιά πόσο θα διακόσει αυτό; — Γιά πάντα!... του άπαντούσε γλυκά. "Αφού είναι όμορφο γιατί να το νολάσου με;..."

"Ητανε πάραγματικά, όμορφο! Γιατί, δ-λη μέρα, κι' ο Μάρκος κι' η Σόνια δέ ζούσανε παρὰ με την ποσομιά της νύχτας... Της νύχτας, που θάονότανε να τους ενώσει, όταν θα ξεδιάνγανε τα χουράφια της

μέρας, και θάσθυνε ο ήλιος. Τότε, σά διψασμένα νυκτοπούλια, τρέχανε να σμιέουνε οι δυο τους με μιάν άπληστη χαρά. Μόνο τα παιδιά δέ φαινόντουσαν εύναριστιμένα απ' αυτή την καθοδική μεταβολή της ζωής τους. Τώρα, πάνε, είναι κοπή οι περιπάτοι στις έξοδες, και οι αυτοκινή-τάδες, κι' η Κηφισιά... "Η Λιλή έμεινε όλη μέρα με τον πατέρα της, ή, όταν εκείνος είχε δουλειά, με τη γκουβερνάντα της, ο Γιωργάκης με τη υπηρέτα του, και τις νύχτες με την υπηρέτριά τους, που έμεινε να τον προσέχει.

— Δέ θα πάμε στη Λιλή; ρωτούσε καμ-μιά φορά τη υπηρέτα του ο Γιωργάκης με παρόπατο.
— Όες να πάς έσύ, μωρό μου; τον ρω-τούσε εκείνη.
— Κι' έσύ; Δέ θάρη;
— Έγώ... έγω δουλεύω!...

Κι' έτσι, πήγαινε μόνος του ο Γιωργά-κης στο σπίτι της Λιλής, ή έρχόταν ή Λιλή στο σπίτι του Γιωργάκη. Καμιά φορά, έ-παιρνε και τα δυο παιδιά ο Λαμπρινός γιά καμιά βολτίτσα με το αυτοκίνητο. Τότε ο-μως, ή Σόνια έμεινε στο σπίτι της να τους περιμένει. Κι' όταν γυρίζανε, το αυτοκίνητο σταματούσε στο γωνιά, ο Γιωργάκης κατέ-βαινε κι' έτρεχε στο σπίτι του, και το αυ-τοκίνητο ξεκινούσε. Χωρίς ποτέ ο Λαμπρι-νός να βγί και ν' ανεβή στο σπίτι της Σόνιας...

Αυτό κράτησε καιρό. Σιγά-σιγά, συνή-θισαν όλοι σ' αυτή την κατάσταση. "Από καιρό σε καιρό βέβαια, ο Λαμπρινός προ-σπαθούσε πάλι να πείσει τη Σόνια να γίνη γυναίκα του. "Εκείνος τώρα, από καιρό, ή-ταν έλευθερος. "Η γυναίκα του, πληρωμένη άκριβιά, του έδωσε την έλευθερία του.

— Δέ μάς γιορίζει πιά τίποτα... έλεγε στη Σόνια με παρόπατο! Γιατί να ζούμε χωρισμένοι!...

— Γιατί είναι πιά όμορφα έτσι!... του ά-παντούσε με πίστι. Τί λείπει γιά νάμα-στε άντρόνυνο... Δεν είμαι δική σου, δέ-ζω με την έλπίδα να γεράσω και να πεθά-νω στα χέρια σου!... Δεν τα δένομαι όλα από σένα!...

— Δέ ντρέπεσαι να μιλάς γιά τέτοια πράματα!...

— Άφού είν' ή αλήθεια!... Έσύ δέ συν-τηρείς, κι' έμένα, και το Γιωργάκη; Δέ με προσβάλεη καθόλου αυτό, πρίτεχέ με... Νομίζω πως είμαι γυναίκα σου νόμιμη, κι'

Το πάθημα του Δον Ζουάν

Την όμορφη και τσαχπίνια Νινή την παρακολουθεί κάποιος επίμονα. Σαφινικά ή Νινή σταματάει, γυρίζει, απότομα και ρωτάει τον θαυμαστή της.

— Γιατί μ' έχετε πάρει από πίσω, κύριε;

"Εκείνος δέν χάνει διόλου την ψυ-χραιμία του.

— Γιατί μόλις σάς αντίκρυσα, σάς έρωτευθήκα! της άπαντά. Είστε ή ω-ραιότερη γυναίκα του κόσμου!...

— Μπα! Δεν έχετε δικιο! του ά-πάντησε ή Νινή. Νά, ή αδελφή μου, που έρχεται. "Εκείνη εινε πιά όμορφη από μένα. Αύτην να φλερτάρετε!...

"Ο θαυμαστής της Νινής γυρίζει το κεφάλι και βλέπει μιά γριά.

— Γιατί μου είπατε ψέμματα; ρω-τάει τότε τή Νινή.

— Γιά να ιδώ, αν έσείς μου είπα-τε την αλήθεια, του έξηγισε εκείνη. Τώρα, λοιπόν, ξέρω ότι μου είπατε ψέμματα! Γιατί αν πραγματικά με εί-χατε έρωτευθή, δέν θα γυρίζατε να νυτάξετε άλλη γυναίκα!...

Κι' ενώ ο θαυμαστής της άπομένει άναυδος, ή Νινή εξακολουθεί άνερό-κλητη το δρόμο της. Ο ΦΑΚΟΣ

ό,τι μου δίνεις το δέχομαι γωρίς να κο-κινίζω...

— Τότε, λοιπόν, γιατί δέν δέχεσαι και το όνομά μου!...

— Γιατί αυτό δέν έγω δικαίωμα να το δειντώ!...

Δέν έπέμενε πιά ο Λαμπρινός. "Ήξερε καλά ότι ή έπιμονή του θάρησε εύποδιο άνυπόβλητο τη θέλησή της... Κι' άφινε τον καιρό να περνά, τα γονάνα να προσθέτουμε και στους δυο ουτίδες και γκοίζα μαλλιά!...

Τώρα, ή Λιλή ήτανε μιά όμορφη κοπέλ-λα δεκάξη ετών. Ο Γιωργάκης ένας ώραςος έφηβος δεκαογτώ. "Η Λιλή τέλειωνε το γυ-μνάσιο, ο Γιωργάκης το είχε κι' όλας τελει-ώσει. "Όνειρό του ήτανε να υπή στο Πανε-πιστήμιο, να σπουδάση γιατρούς. "Αλλά, ά-κόμα πιά μεγάλο του όνειρο, που δέν τότε έμπιστευτή ποτέ σε κανένα, ήτανε να κά-νη τη Λιλή γυναίκα του... Αυτό, το λέγανε τα δυο παιδιά, στ' άστειά από μικρά. Σέ κάθε παινίδι τους ή συζητήσι γιά το γά-μο τους ήταν ή παντοτεινή κατάληξι:

— Θα παντρευτούμε άμα μεγαλώσουμε!... τη ρωτούσε ο Γιωργάκης.

— Όπωρόηποτε!... του άπαντούσε έ-κείνη σοβαρά.

"Υστερα, όταν μεγαλώσανε άρκετά, πά-ωσαν να το λένε, το συλλογίζόντουσαν ο-μως πιά πολύ. Κάθε μέρα, τα δυο παιδιά νοιώθανε τις καρδιές τους να δένονται και πιά πολύ με τα άόρατα δεσμά του έρωτα...

"Η Σόνια κι' ο Λαμπρινός παρακολου-θούσαν με συγκινημένο ενδιαφέρον αυτό το τρυφερό ειδύλλιο, που μεγάλωνε κάτω απ' τα μάτια τους. "Η Σόνια στην άρχή είχε δείξει κάποια άνησυνιά, δέν ήξερε αν ο Λαμπρινός θάρηλε να έμβραούν την έρωτα της κόρης του με το νόθο παιδί μιάς γυναι-κας σάν κι' αύτην... "Όταν όμως ο ευγενι-κός άνθρωπος ένοιωσε τους δώδους της, την καθυσάνασε με τρυφερά λόγια:

— "Ασε τα παιδιά μας ν' άναπιούνται, Σόνια...

— Μά... Δέν ξέρω αν ο Γιωργος εινε ο κατάλληλος άντρας γιά τη Λιλή!...

— "Ο Γιωργος εινε το πιά καλό, το πιά ευγενικό, το πιά τίμιον παιδί που ύπάρχει στον κόσμο!... Εινε ίδιος ή υπέταό του!...

— Σ' εύχαιριστώ πολύ, γι' αυτό που λές... "Η Λιλή όμως κορίτσι με τέτοιο νο-μια με τόσα λεφτά, θα υπορούσε να πά-ρη τον πιά καλό!...

— "Ο Γιωργος είν' ο πιά καλός! "Αν τον άγαπήση να τον πάρη!...

Και τον άγαπούσε ή Λιλή... "Όπως την άγαπούσε κι' αύτός... Χωρίς ποτέ να μι-λήσουνε τα γέιλια τους είχανε μιλήσει οι καρδιές τους... Ευγενικός άδρός νεμάτος παιδική άγνότητα ο έρωτας φτερούγιζε πάνω από τα σμιγμένα τους κεφάλια... Μπήκε στο Πανεπιστήμιο ο Γιωργος, σπουδάσε, και μιά μέρα βγήκε γιατρούς. Με άοιστα. Οι καθηγητάι του τον είχανε συγγαρή στις εξετάσεις. "Ενας καινούργιος μεγάλος έπιστήμων εινε φανή...

Στο διάστημα αυτό, ή Σόνια κι' ο Λαμ-πρινός ζούσανε πάντα ο ένας στο περιθώ-ριο της ζωής του άλλου... "Από γονάνα ο Λαμπρινός είχε πάψει τις προσπάθειές του να τη μεταπέσει... Δέ βλεπόντουσαν παρὰ μόνο έξω, τις νύχτες.

Σέ μιά από τις συναντήσεις τους αυτές, ο Λαμπρινός είπε στη Σόνια:

— Νομίζω πως θάρη άδικία το να μή συνεχίση και τελειοποίησι τις σπουδές του στο έξωτερικό ο Γιωργάκης!...

— Στο έξωτερικό!...

— Ναί, στο Παρίσι, άς πούμε!...

— Και... είν' εύκολο να πάν!...

— Άπολύτως εύκολο!...

Δακρυσιμένη, ή Σόνια έσκυψε και φίλη-σε τα χέρια του άναπνέμενου της ποίν έ-κείνος ποσότητα να τα τραβήξη!...

— Τί κάνεις!... τη ρώτησε άναστατωμέ-νος.

— Πώς θα μπορούσαμε κι' έγω κι' ο Γιωργος, να ξεπληρώσουμε όσα έκανες κι' όσα κάνεις γιά μας!...

— Μου τα ξεπληρώσατε, δινόντας μου την εύτυχία... της άπάντησε σιγά.

Κι' έτσι, άποφασίστηκε ο Γιωργος να φύγη γιά το Παρίσι. "Η Λιλή, μ' όλο πύ-νοιβε πόσο άπαράίτητο ήταν αυτό γιά τη

ζωή του, γιά την καριέρα του, εύρισκε βουνό το χωρισμό τους...

"Ενα βράδυ —δυο- τρεις μέρες ποίν φύ-γη ο Γιωργος από την "Ελλάδα— τα δυο παιδιά συναντήθηκαν σε μιάν άπόμειρη έ-ρημική γωνιά της "Αθήνας. Το θινόπωρο τους τύλιγε από παντού με τις πρώτες του μελαγχολίες, τα πρώτα του ρίγη... "Ο Γι-ωργος κι' ή Λιλή περπατούσανε γιά λίγο σιωπηλοί.

— Άκουσε, Λιλή!... της είπε ξαφνικά έ-κείνος. Μου φαίνεται βουνό το να φύγω, το να σε χωριστώ!...

"Αποφασιστική πνίνοντας τη λύπη της, του άποκοίθηκε εκείνη σταθερά:

— Θα φύγης, Γιωργο, γιατί εινε γιά το καλό σου!...

— Και!... που δέ θα σε βλέπω!...

— Θα μού γράφεις, θα σου άπαντάω!...

"Απότομα, γιά πρώτη φορά, την άγκά-λισσε:

— Θα με περιμένεις!... τη ρώτησε με ά-γωνία.

Τον κύτταξε τρυφερά, με τα ματάκια της δακρυσιμένα:

— Μπορείς ν' άμειβάλλης!... τον υάλ-λωσε.

Την έσφιξε πιά πολύ στην άγκαλιά του:

— Θυμάσαι κάποτε, όταν ήμαστε μι-κά, τί λέγαμε!... τη ρώτησε:

Κοκκινίζοντας, του άπάντησε:

— Ναί, το θυμάμαι!...

Ζύγωσε πολύ τα γέιλια του που τρεμου-λιάζανε στα δικά της, και τη ρώτησε σιγά:

— "Αμα γυρίσω Λιλίκα θα... παντρευ-τούμε!...

Χαμογελαστή, συγκινημένη, προθυμο-ποιήθηκε να του άπαντήση —όπως τότε:

"Όπωρόηποτε!...

"Έτσι, όπως βρισκόντουσαν κοντά- κον-τά, τα γέιλια τους ένωθήκανε στο πρώτο θερμό φιλή. Και ήταν αυτό το φιλή των άσ-ραβώνων τους!...

"Υστερ' από τρεις μέρες, ο Γιωργος έ-φευγε γιά τη Γαλλία, παίροντας μαζί του την καρδιά της, κι' άσόνοντας κοντά της τη δική του!...

ΚΑ...

Και συνεχίστηκε πάλι, άργό, το πέρα-σμα των ετών... Και στο διάστημα αυτό, ή Σόνια κι' ο Λαμπρινός εξακολουθούσανε να βλέπονται όπως πάντα σά ζευγάρι λα-θραίο, με γκοίζα μαλλιά... "Η Λιλή πάλι, τις πιά πολλές ώρες της ήμέρας της τις περνούσε με τη «θεία» του άγαπημένου της, μιλώντας μ' αύτην γιά το Γιωργάκη, σχολιάζοντας τα γράμματα του παρακο-λουθώντας από μακριά την προόδο του... "Ο Γιωργάκης στο Παρίσι τελειοποιούσε την πρακτική του στο νυστέρι. "Ο νέος χει-ρούργος, που έβγ ή με τόσους έπαινους και τόσες έλπίδες από το Πανεπιστήμιο της "Αθήνας, ώλοκλήρως στο Παρίσι, στο πιά ένος από τους πιά μεγάλους χειρούρ-γους του κόσμου, την τεχνική του, κι' έδινε στα νεύατα του ώριμότητάς και πείρας!... Σέ λίγον καιρό, θα γυρίζε στην "Αθήνα γιά να έξασκήση το έπάγγελμά του με τις πιά λαμπρές προϋποθέσεις!...

Μιά νύχτα —λίγην ώρα μετά το γυρι-σμό της Σόνιας στο σπίτι της, ύστερ' από το καθεδραδυνό ραντεβού της με το Λαμ-πρινό— το κουδούνι του σπιτιού της ντύ-πησε δυνατά επίμονα. Μ' ένα άόριστο κι' ανεξήγητο σφίδιμο στην καρδιά της, ή Σό-νια έτρεξε ν' άνοίξη την έξώπορτα. Είδη μπροστά της τη Λιλή, γλυμή, κλαμένη, με τα μαλλιά της άνακατωμένα.

— "Ο μπαμπάς!... φώναξε το κορίτσι.

"Η Σόνια σά να δέντηκε μιά ναυαγιά στην καρδιά.

— Τί εινε!... κατάφερε μόνο να ψελλίση.

— Μιά σύγκρουσι!... μ' ένα φορτηγό!... "Ο μπαμπάς εινε στο νοσοκομείο... ντυπιμέ-νος βαρεία!... Σας ζητάει!...

"Ανίκαη να συλλάβη άμέσως το φοβερό νέο σ' όλη την τρανική του έκτασι, ή Σό-νια έμεινε γιά λίγο εκεί, υποστά στην πόρτα της, αμίλητη, άνίκαη να σκεφτή, άνίκαη να κουνή!...

— Δεν ακούσατε!... τη ρώτησε ή κο-πέλλα.

Τα πελιδνά της γέιλια κουνήθηκαν μη-χανικά:

— Άκουσα!...

— Έλάτε!... "Ας πάμε!... Γιατί!...

"Ενας λυγμός έκωψε τη φούσι της Λιλής. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια, συνέχισε:

— Γιατί!... σε λίγο!... μπορεί νάνε άσ-νά!...

— Άφνά!...

"Η τρομαντική άπειλή μαστίγωση τη δυ-στιχυμένη γυναίκα σάν άδυνη καμου-τακία!... "Έτρεξε μέσα, κάτι έντελως πρό-χειρο έφριξε άπάνω της, και γύρισε στη Λιλή που περίμενε στην πόρτα.

— Πάμε!... της είπε πυρετικά.

Μπήκανε και οι δυο τους σ' ένα ταξί που περίμενε τη Λιλή. Στο δρόμο, ή Σόνια προσπαθούσε να μάθη μερικές λεπτομέρειες:

— Μά!... πως έγινε αυτό!...

Μέ κομμένη φωνή, ή κοπέλλα έκανε συ-νοπτικά την τρανική της διήγησι: "Εκεί που γυρίζε στο σπίτι του Λαμπρινός σ' ένα σταυροδρόμιο, ένα βαρύ φορτηγό πού-τοχε με μεγάλη ταχύτητα, έπεσε άπάνω του! Το αυτοκίνητο του Λαμπρινού τινά-χτηκε τρία μέτρα μακριά, κι' ο οδηγός του ντύπησε δυνατά στο κεφάλι!... Τον πήγανε στο νοσοκομείο, κι' από κεί ειδοποιήσανε την κόρη του με το τηλέφωνο. Είχε τρέξει ή φτωχιά ή Λιλή, κι' είχε βρή το λατρευτό της μπαμπά με κάταγμα του κρανίου, σχε-δόν έτοιμόθάνατο!... Τα γέιλια του ψιθύρι-ζαν άνακατωμένα: «Σόνια... Λιλή!...» Εί-νε καταλάβει ότι καθήκον της ήτανε να ει-δοποιήση και την άλλη, που άπασχολούσε το δεύτερο κομμάτι της ψυχής του, κι' είχε τρέξει στο σπίτι αυτής της «άλλης»!...

"Ακούγοντας τη δραματική έξιστόρησι, ή Σόνια έμεινε σιωπηλή, σάν κεραυνωδη-μένη... Φτάσανε στο νοσοκομείο οι δυο γυ-ναίκες, και μπήκανε. "Ενας μακρός ατέλει-ωτος μισοφωτισμένος διάδρομος άνοιγότα-νε μπροστά τους. Τον περάσανε τρέοντας. Μόλις φτάσανε μπροστά στο δωμάτιο του πληγωμένου, είδαν ένα νεαρό γιατρό να βγαίνει από μέσα σκυθρωπός.

— Πώς εινε γιατρός!... τον ρώτησε τρέ-μοντας σύγκρουη ή Λιλή.

"Ο γιατρός κύτταξε τις δυο γυναίκες, πρώτα τη μιά, ύστερα την άλλη, και ά-πάντησε σιγά:

— Κατάστασις άπελπιστική!...

Πώς υπορέσανε και οι δυο τους να πνί-ξουν από μιά κραυγή!... "Υστερα με λα-χτάρα, ή Σόνια έσπρωξε την πόρτα. Στο κατώφλι στάθηκε μιά σύντομη σιγνή, προσπαθώντας να πνίξη τους φοβερούς παλμούς της καρδιάς της... Τα μάτια της άναζήτησαν άπληστα το λατρεμένο της!...

"Απάνω σ' ένα κρεβάτι. Ένα άκίνητο σώμα κάτω από μιά κουβέτα άσπρη. Και στο μαξιλάρι, ένα πελιδνό κεφάλι, τυλιγμένο με ματωμένους έπίδεσμούς.

"Η Σόνια κι' ή Λιλή ζυγώσανε πατών-.....

τάς στα ύνδια το κρεβάτι. Τα μάτια του άναπνέμενου τους ήσαν κλειστά. "Ο πλη-γωμένος άνάσινε γρήγορα, κι' ή άνάσα του έβγαине σά σφύριμα άνάμεσα από τα πελιδνά του γέιλια!... Σέ μιά σιγνή τα χαρακτοριστικά του προσώπου του συσπα-στικαν, και από τα γέιλια του, γλυστρή-σανε δυο όνόματα:

— Λιλή!... Σόνια!...

Την ώρα που πάλευε άπεγνωσμένα με το θάνατο, ή ψυχή του άναπνέουσε άπλη-στα τις δυο διαλεγτές της... Οι δυο γυναι-κες γονάτισανε μπροστά στο κρεβάτι.

— Έδώ είμαστε, μπαμπά!... ψιθύρισε ή Λιλή!...

— Έδώ είμαστε, Μάρκο!... ψιθύρισε κι' ή Σόνια.

Σά να φτάσανε αυτές οι δυο λατρεμένες φωνές ως στις άδύσους της άνωπείρας που ο πληγωμένος βούλιαξε σιγά κι' άδυ-σώπητα!... Το πρόσωπο του Λαμπρινού ήρέμισε. Τα ναρακτοριστικά του πήρανε μιάν άδιάστατη γαλήνη!... "Ενα ναυόγε-λο διαγράφτηκε πάνω στα πελιδνά του γέι-λια!... Κι' ύστερα, ένας σπασμός άπότομος και το κεφάλι με τους ματωμένους έπίδε-σμούς έγειρε λίγο δεξιά. "Η άνάσα του έ-παψε ν' άκούγεται!...

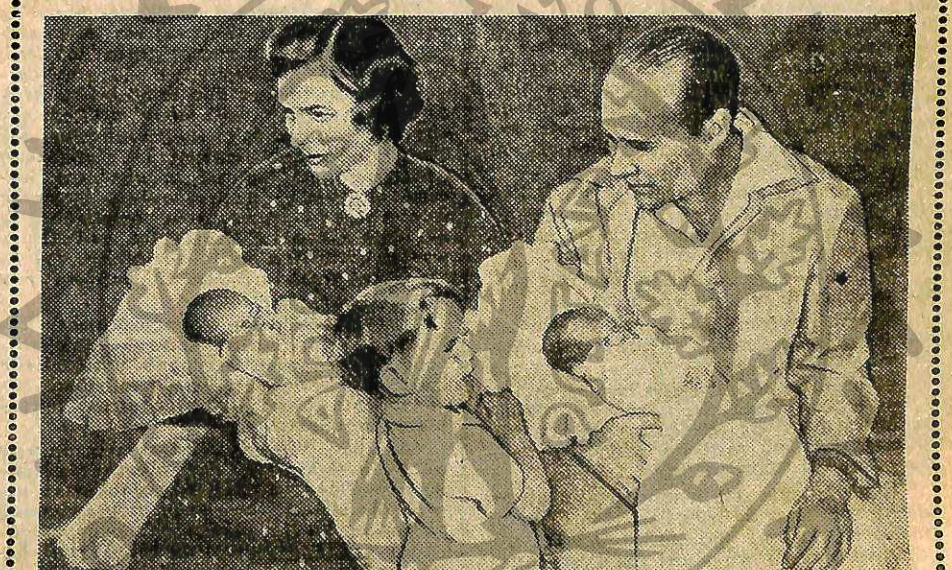
"Ο γιατρός, που παρακολουθούσε σιω-πηλός από πίσω, παραμέρισε άπαλά τις δυο γυναίκες. "Επιασε το σφυγμό του Λαμ-πρινού, κι' ύστερα νύσισε σοβαρός έπίση-μος σ' αυτές:

— Τέλειωσαν όλα!... ψιθύρισε.

"Η Σόνια κι' ή Λιλή σηκώθηκαν παγω-μένες. Κυττάζανε μιά το γιατρό, μιά το λατρεμένο τους, που άπάνω στα ναρακτο-ριστικά του προσώπου του είχε παγώσει και το τελευταίο υπόλοιπο της ζωής!... Και μέιναν έτοι, γωρίς να καλοκαταλαβαίνουν, γωρίς να υπορούνε να συλλάβουν την πρ-αγματικότητα σ' όλο το τρανικό της μεγα-λείο... Ξαφνικά, ή Λιλή πούτη υπορέσε να κ α τ α λ α β η! Και με άσυγκράτητους λυ-γμούς έπεσε άπάνω στον πεθαμένο πατέ-ρα της, φιλώντας τα γέιλια του που άνα-γίσιε να παγώνουν.

"Αμίλητη, όρθή, αδάκρυτη μπροστά στο κρεβάτι, ή Σόνια στεκότανε σάν άναλμα και κύτταζε το τρανικό σύμπτωμα της κόρης που κλαίγνε τον πεθαμένο πατέρα της!...

..... Το φοβερό, το τόσο τρανικά άπρόοπτο περιστατικό, γύπτησε σάν κεραυνός και τις δυο γυναίκες! Γιά μέρες, γιά καιρό, δέν καταφέρνανε να προσανατολιστούνε στην καινούργια αυτή δραματική πραγματι-κότητα, που τις στερούσε τη μιά από τον πατέρα της, την άλλη από τον άναπνέμε-.....

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Αύτη εινε ή πρώτη φωτογραφία της οικογενείας Ροσελίνι- Μπέρνικιαν μετά την γέννησι των διδύμων: της "Ιζόττας και της "Ισαβέλλας. Ένώ οι ευτυχείς γονείς παρυσιάζουν με υπερβολήνα τα δυο νέα τους παιδιά, ο μικρός Ρομπερτίνο που ποζάρει κι' αύτός άνάμεσα τους δέν φαίνεται να έλπει τις δυο αδελφούλες του.

της... Οι δυο γυναίκες ανωθήκαν πιδ πολύ με τὸ θάνατο αὐτὸν. Τώρα, δὲ χωρίζονταν οὐτε στιγμὴ σχεδόν. Μαζὶ περνούσανε τίς πιδ πολλές ὥρες τὴς ἡμέρας τους, προσπαθώντας ἔτσι νὰ βοῦν ἡ μιά τὴς ἄλλης τὴ συντροφιά παρηγοριά... Φυσικά, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ὁ Γιώργος ἔμεινε στὸ Παρίσι τὸ τρανικὸ νέο. Καὶ ἡ ἀπάντησί του δὲν ἄρνησε νὰ φάσῃ: Συντεταγμένοι κυριολεκτικὰ ὁ εὐγενικὸς νέος γιὰ τὸ ναυτὸ τοῦ ἀνθρώπου ποῦνε σταθὴ τόσο στονδικὸς προστάτης, δὴλωνε ὅτι γυρίζει ἀμέσως στὴν Ἑλλάδα. Οἱ ἀνέτερες σπουδὲς του εἶχαν συμπληρωθῇ. Τίποτα πιδ δὲν τὸν κρατοῦσε στὴν ἐξουσία. Ἐνῶ, ἀντίθετα ὅλα τὸν καλούσανε στὴν Ἑλλάδα — καὶ πῶτα ἀπ' ὅλα οἱ δυο αὐτὲς γυναῖκες ποῦμενε γι' αὐτὲς πιδ ὁ μοναδικὸς προστάτης, τὸ στήριγμα ἡ παρηγοριά...

Καὶ πραγματικὰ, σὲ λίγες ἡμέρες, ἐν ἀπόνειμα, ὁ Γιώργος ἔφτασε μετ' ὁ αεροπλάνου τὴς γραμμῆς στὴν Ἀθήνα. Δυὸ μαυροπυγμένους γυναῖκες τὸν ἀποδεχθήκανε στὸ ἀεροδρόμιο. Ἡ Σόνια, ὅστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ λατομεῖο τοῦς, εἶνε ἀόψις ἐντελὼς τὰ ἀνθρώπα πιδ προσήναια. τὸν εἶνε κλάψει σὰ νύμην γυναῖκα του, καὶ τὸν πενθοῦσε σὰν πραγματικὴ νύμφη του. μετ' αὐθόρμητη συντριβὴ γεμάτη τραγικὴ εὐλογοῖναι... Ἡ Λιλὴ εἶνε νοιώσει τότε μόνον, ἑσθνικά, τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς ὑπερόχης γυναῖκας. πὺ ἐνῶ θὰ μπορούσε νὰνε ἑσθφαλίσει νόμιμα καὶ χειροπιαστὰ τὰ δικαιώματά της, ὅσο ζοῦσε, ὁ ἄντρας τοῦ ἀναπαύσε. τὰνε ἀσυνήθιστο μετ' ἑσθφαστικὴ καὶ μόνον ὅστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ εἶνε φυσιολογικὴ διέξοδος στὸν ἀδασαγχο πόνου τοῦ δὲν κινδύνευε πιδ νὰ παρεξηγηθῇ σὰν ταπεινὸ συμφέρον...

Οἱ δυο γυναῖκες, — ἡ μάνη, ἡ ἀγαπημένη — σφαίσανε στὴν ἀγκαλιά τους πολλὴν ὥρα, κλαίνοντας καὶ ἀσυνκράτητους λυγμούς αὐτὸν τὸν ὥραῖο νέο, ποῦνε φάσκει ἀπὸ τόσο μακαριά... Τώρα, μὲν ὁ αὐτὸς ὅς τοῦ ἔμενε στὴ ζωὴ! Μόνον αὐτὸν εἶνε... Καὶ γι' αὐτὸ, τὸ ἀγκάλιασαν τους εἶνε κατὶ περσιότερο ἀπὸ λατρεία...

Μέσα στὸ αὐτοκίνητο πὺ τοῦς γυρίζει ἀπὸ τὸ Χαράνι, στὴν Ἀθήνα, ἡ Σόνια ἀριστέρα ἡ Λιλὴ δεξιά, δὲ χορταίναν νὰ κυττάζονε, νὰ θαυμάζονε τὸν ἀγαπημένο τους... Ὁ Γιώργος μ' ὅλα τὰ εἰκασιότα γρόνια του εἶνε ἀποκτῆσει μιά πρόωση ὀριμότητα. Τὸ ὅσο του ἦταν σοβαρὸ, τὸ λόγια του λίνα καὶ μετοπμένα... Ἦταν ὁ μεγάλος ἐπιστήμων, ποῦνε γυρίζει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη μ' ὅλη τὴ συνείδησιν τῆς αἰτίας του καὶ τῆς εὐθύνης πὺ τοῦ δημιουργοῦσε αὐτὴ ἡ αἰτία...

Τώρα στὸ σπῆτι τῆς Σόνιας προστέθηκε ἑνα ἀκόμα πρόσωπο — ἐκεῖνο ποῦνε λείπει τὸια γρόνια στὸ Παρίσι... Καὶ ἡ Λιλὴ δὲν ἔφυνε πιδ στιγμὴ. Ὁ Γιώργος ἀνέστη νὰ νεορομῇ σὰ βοηθὸς ἐνὸς ἀπὸ τοὺς πιδ φημισμένους καθηγητὰς στὴν Ἀθήνα. Ἡ πρόδοδος του ἦταν σταθερὴ καὶ γνήσια. Ἡ φῆμη τοῦ ἀνέστη ν' ἀπλώνεται σ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους. Σιγὰ-σιγὰ, τὰ βράδια, ὁ νέος νεορομὸς ἐτοίμαζε τὴ διατριβὴν τοῦ γιὰ ὑπονεσία.

Ἐνα ἀπὸ τὰ βράδια αὐτά, πὺ ἡ Σόνια, καθισμένη δίπλα του τὴν ὥρα πὺ ἐκεῖνος ἔγραφε, τὸν παρακολουθοῦσε μετ' ὁ κάμῃ. μετ' ὁ λατρεία τοῦ εἶπε ἑσθνικά:

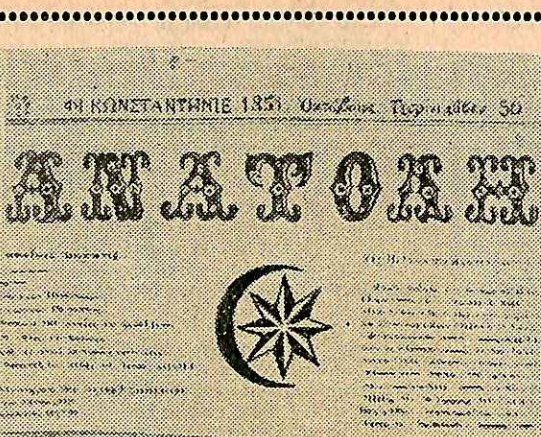
— Δὲ μοῦ λές, Γιωργάκη, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σκεφθῇς γιὰ τὸ ναῦο σου;...

Σήκωσε ἀνὰ τὰ μάτια του ὁ Γιώργος, καὶ κύτταξε ὥρα πολλὴ τὴν ὑπέρτα του γωρία νὰ μιλήσῃ...

— Τὸ γάμο μου;... ἔκανε στὸ τέλος.

— Φυσικά... Δὲν εἶνε κομῶδὸ ὅτι ἡ Λιλὴ σὲ λάρει καὶ σὰ λατρεύει... Πέσανε πιδ ἑνας γόνος ἀπὸ τότε πὺ πῆθαν ὁ πατέρας της καὶ τώρα ὑπορῆτε...

Ἐνας λυγρὸς σταυρὸς στὴ μέση τῆς φράσις τῆς φωνῆς τῆς Σόνιας. Ὁ Γιώργος σπῆκῃκε καὶ μετ' ὁ μιά κίνησι γεμάτη ἀσθρόμητη στορνὴ, πῆγε καὶ τὴν ἀγκάλιασε... Ὅστερ' αὐτὴν κύτταξε μετ' ὁ συγκίνησι. Στὸ δασόπια τοῦ γρόνου αὐτοῦ ποῦνε περάσει, ἡ Σόνια εἶνε νύμην ὁλότρελα γονά!... Τὰ μαλλιά της ἦταν κάτασφα, οἱ οὐτῆδες εἶνε ἀκόμα γελάνε μετ' ὁ γλυκὸ πρόσωπό της, τὸ κορμὶ της εἶνε καμπουριάζει...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα τῆς τουρκοφώνου ἑλληνικῆς ἐφημερίδος «Ἀνατολή» (Ὀκτώβριος 1851)

Ἐφημερίδες καὶ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Τουρκόφωνες ἑλληνικὲς ἐφημερίδες στὴν Πόλη καὶ τὴν Ἀσία

Στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου πρέπει νὰ καταλάβουν μιά ἐνδιαφέρουσα θέσι οἱ ἐφημερίδες πὺ ἐξεδίδοντο σὲ τουρκικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ μετ' ἑλληνικὰ στοιχεῖα, γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξυπηρέτησι τῶν τουρκόφωνων Ἑλλήνων ὁρισμένων περιοχῶν τῆς Μ. Ἀσίας, πὺ ἦσαν γνωστοὶ μετ' ὁν χαρακτηρισμὸν Καρμανλῆδες. Οἱ ἐφημερίδες αὐτὲς προσέφεραν πολὺτιμες ὑπηρεσίες, γιὰτὶ ἔπαιζαν ρόλο συνειδητικὸ κρίκο μετὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸ ἑνα μέρος, πὺ εἶχε χάσει τὴ γλῶσσα του, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς ἐθνικῆς ιδέας. Ὅσο κι' ἂν ἦταν στερεὴ ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῶν τουρκόφωνων αὐτῶν Ἑλλήνων, ἡ συγκράτησις τῆς στὴν πρέπουσα ἀκμῇ βοηθήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴς εἰδικῆς ἐφημερίδες, ἀνάμεσα σὲ ὅσες ἐξέχουσα θέσι ἔχει ἡ περίφημη «Ἀνατολή», πὺ πρωτοεξεδόθη στὴ Σμύρνη τὸ 1851.

Τουρκόφωνες ἐφημερίδες ἐξεδίδονταν ἀργότερα ἀρκετὲς στὴν Πόλη, τὴ Σμύρνη καὶ — μικρότερες αὐτὲς — σ' ἑνα-δυὸ κέντρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅλες ὁμως ζοῦσαν λίγο καιρὸ καὶ πῆθαν ἀπὸ οἰκονομικὸ μαρμαρῶ. Ἐνῶ ἡ «Ἀνατολή» ἔχει ζωὴ καὶ ἱστορία 70 περίπου χρόνων! Γιὰ τὸ τελευταῖο τῆς φύλλο ἐξεδόθη τὸ 1922 στὴν Πόλη, ἀκριβῶς τὴς μέρες τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

Πρῶτος ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς «Ἀνατολῆς» ἦταν ὁ Εὐαγγελινὸς Μισαηλίδης, μιά ἐξέχουσα φυσιογνωμία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ὀθωμανικῆς Αυτοκρατορίας. Ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος ἦταν ὁ ἑπαμεινώνδας Λαζαρίδης καὶ διευθυντὴς τὸς τυπογραφικοὺς ὁ ἀδελφὸς του Γιάννης Λαζαρίδης. Ἐπίσης ἑνας σημαῖων παραγῶν τῆς «Ἀνατολῆς» ὑπῆρξε ὁ Πόντιος Φίλιππος Ἀριστόδουλος, γνωστὸς ἀπὸ πολλῶν πνευματικῶν ἐργασιῶν του καὶ ἀπὸ τὴς μεταφράσεις του στὸ Καρμανλῆτικο ἱδίωμα τοῦ «Γεροστάθης» τοῦ Λ. Μελά καὶ πολλῶν ἄλλων ἑλληνικῶν ἔργων παλαιῶν καὶ νεωτέρων.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι οἱ τουρκόφωνοι Ἑλληνες τῆς Μ. Ἀσίας ἔδωσαν κατὰ καιρὸς ἐνδιαφέροντα δείγματα πνευματικῆς δραστηριότητος γραμμένα σὲ εἰδικὸ αὐτὸ ἱδίωμα, ὅπως μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα.

Ἀκριβῶς γιὰ τὴν τόνωσι τῶν τάσεων αὐτῶν ὁ Φίλιππος Ἀριστόδουλος ἐξέδωκε στὴν Πόλη τὸ 1883 ἑνα φιλολογικὸ περιοδικὸ, εἰδικὰ γιὰ τοὺς τουρκόφωνους Ἑλλήνων μετ' ὁν τίτλο «Τερακῆ» (Πρόδος) καὶ πὺ δημοσίευε φιλολογικὰ δημιουργήματα τουρκόφωνων, τυπωμένα μετ' ἑλληνικοὺς χαρακτήρας καὶ διατυπωμένα στὴν τουρκικὴ γλῶσσα.

Ἡ ἀνάγκη ἐξυπηρέτησε τοῦ Ἑλληνισμοῦ αὐτοῦ πὺ ἐκάλυπτε ἑνα μεγάλο μέρος τῶν Ἑλλήνων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας —

ἰδίως τῶν περιοχῶν Καίσαρειας, Ἰκονίου, Νιγδης, Ἀδάων κ. ἄ. — ὡδήγησαν καὶ στὴν ἱδρυσι εἰδικῶν τυπογραφεῖων. Δυὸ-τρία τέτοια τυπογραφεῖα λειτουργοῦσαν ἀπὸ τὸ 1880 περίπου στὸ Κουρσοῦρι Χάν τῆς Πόλης, ἑνα στὴ Σμύρνη, ἑνα στὸ Ἰκόνιο κ. ἄ.

Σχετικὰ μετ' ὁ «Ἀνατολή» δὲν ὑπάρχουν λεπτομερῆ στοιχεῖα, γιὰτὶ δὲν διεσώθησαν τὰ φύλλα τῆς πρώτης περιόδου. Ἀπὸ τὰ ὀλίγα ὁμως πὺ διαβέβαιον ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Βουλῆς καὶ ἰδίως, προκύπτει ὅτι ἡ ἐφημερίδα αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ δημοσιογραφικὴ καὶ τεχνικὴ ὁργάνωσις ἦταν ἀρτία, ἐν συγκρίσει μάλιστα μετ' ὁ ἐκδιδόμενες στὸ ἐλεύθερο κράτος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εἶχε ἐνδιαφέρουσα ἀρθρογραφία καὶ εἰδησιολογικὴ πληρότητα. Πολλὲς στήλες ἦταν ἀφιερωμένες στὴν κίνησι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Πόλης. Ἐπίσης εὑρίσκε ὁ ἀναγνώστης λεπτομερεῖς πληροφορίες σχετικὰ μετ' ὁ ζητήματα τῶν Μητροπόλεων τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καὶ τῶν ἑλληνικῶν εκπαιδευτηρίων. Τέλος ἡ «Ἀνατολή» δημοσίευε σύντομες, ἀλλὰ ἐνδιαφέρουσες γιὰ τὸν σημερινὸ μελετητὴ τῆς ἱστορίας, εἰδήσεις.

Σύμφωνα μετ' ὁ στοιχεῖα πὺ παράθετε σὲ μιά σχετικὴ μελέτη του ὁ ἑγκριτὸς ἱστορικὸς κ. Φ. Μιχαλόπουλος, πολλὰ δημοσιεύματα τῆς «Ἀνατολῆς» εἶναι ἀξιόλογα, μετὰ αὐτῶν δὲ ἡ ἱστορία τῆς Φιλαδέλφειας, τῆς Ἀττάλειας, τοῦ Ἰκονίου καὶ πολλῶν ἄλλων μικρασιατικῶν πόλεων σὲ ὅσες ἦκαν μετ' ὁ ἑλληνισμὸς. Ἐπίσης ἡ μεγαλύτερη τουρκόφωνη ἐφημερίδα δημοσίευε συχνὰ βιογραφίες διαπρεπῶν Ἑλλήνων τῶν μερῶν ἐκείνων, καθὼς καὶ νεκρολογίες παραγόντων τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομικῆς, κοινοτικῆς καὶ εκπαιδευτικῆς ζωῆς. Ἀλλὰ — γράφει σχετικὰ στὴν ἐνδιαφέρουσα μελέτη του ὁ κ. Μιχαλόπουλος — καὶ γιὰ τὴν συλλογὴ λαογραφικοῦ, φιλολογικοῦ καὶ ἀρχαιολογικοῦ ὕλικου ἐνδιαφέρθηκε ἡ ἐφημερίδα καὶ πλείστες παραδόσεις, τραγούδια καὶ θῦλοι σημειωνόνταν σὲ σελίδες τῆς καθὼς καὶ πάρα πολλές ἀνέκδοτες καὶ χριστιανικῆς ἐπιγραφῆς ἀνεκδότες. Στὸ φύλλο τῆς 9ης Ὀκτωβρίου 1851 καὶ νεὶ ἐκκλησιὰ τοῦς λογίους τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ζητεῖ νὰ συλλέξουν καὶ περισώσουν ὅτι ἐνδιαφέρον ἔχουν τὰ μερῆ ἐκείνα. Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Μισαηλίδου καὶ τῶν συνεργατῶν του, πὺ προσέφερε μετ' ὁ ἐφημερίδα του καὶ τὴς ἄλλες δημοσιεύσεις του πρὸς τὰ ἀπομονωμένα καὶ ἀπομακρυσμένα ἐκείνα τμήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι ἀνεκτίμητες καὶ ἀνυπολόγιστες...

Ἡ «Ἀνατολή» κυκλοφοροῦσε χωρὶς διακοπὴ μέχρι τοῦ 1908, ἀλλὰ κατόπιν ἀντιμετώπισε τὴ δίωξι τῶν νεοτούρκων καὶ εἶχε περιπέτειες. Μόλα ταῦτα ἐβγαίνε κατὰ διαλείμματα ἕως τὸ 1918, ὅποτε ἐπανελάβε τὴ δράσι τῆς ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τῆς ἀνακωχῆς τοῦ Μούδρου. Ἐκτοτε καὶ μέχρι τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἐξεδίδετο ἀνελλιπῶς καὶ ἑκατομηνιαῖα ἀνέκδοτα ἐθνικῆς σημασίας. Εἶχε σημαντικὴ κυκλοφορία μετὰ τῶν τουρκόφωνων Ἑλλήνων πὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴ Σμύρνη καὶ ἀνεμειγνύετο ζωηρότατα σὲ διαμάχες τῶν ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τελευταῖος ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τῆς ἦταν ὁ Πολάτογλου, εἶχε δὲ ἐνεργὸ ἀνάμειξι στὴν ἐν γένει δράσι τῆς ἐφημερίδος καὶ ὁ μαχητικὸς δημοσιογράφος Γ. Βιολάκης, ὁ ὁποῖος συνέχισε τοὺς ἀγῶνες του καὶ στὴν Ἀθήνα. Ἡ «Ἀνατολή» κατέχει μιά ἀξιόλογη θέσι στὴν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ὁ κ. Ἀναξαγόρας εἶναι ἑνας πορτογάλος, μακάριος τύπος. Ὅλο-στρόγγυλος, μετ' ὁ κοιλίτσα, μετ' ὁ προγυλάκι, μετ' ὁ μάγουλα φουσκωτὰ καὶ μὰτῃ μικρά, γελᾷ διαρκῶς — πράγμα πὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι ἑνας ἀνθρώπος πολὺ εὐτυχισμένος. Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν εἶναι; Ἐκτὸς ἀπ' τὰ λεφτὰ του ἔχει ἐπὶ πλέον καὶ μιά γυναῖκα νεαρή, κομψή, ξανθὴ, χαριτωμένη. Καὶ ἐπὶ πλέον λίαν τυχερὴ.

Ὁ κ. Ἀναξαγόρας εἶναι μόνον ταγγούναρος. Ἐχει μέσα του ἀνεπτυγμένο σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸ πνεῦμα τῆς φειδούς ὥστε ἐφημερίδα μετ' ὁ διαβάσει πάντα μέσα στὸ τραῦ, λοξοκυττάζοντας στὴν ἐφημερίδα τοῦ πλησίον, καὶ σὲ καφενεῖο — ὅταν συμβῇ καὶ κάποια — ἀπαλλάσσει τὸ γκαρσόνι ἀπ' τὸν κόπο νὰ τὸν σερβίρῃ.

— Ὁ κύριος;
— Τίποτα, παιδί μου.
— Καφεδάκι, γλυκὸ;
— Ἀ, ὄχι. Ἐγὼ τὸ στομάχι μου. Ἄν ὁμως ἐπιμένεις νὰ μοῦ φέρῃς κατὶ ἐπειδὴ πῖνῳ καρέκλα, φέρε μοῦ ἑνα... νερό.

Καὶ δίνοντας τὸ γκαρσόνι ἑκατὸ δραχμὲς θεωρεῖ ὅτι τὸ πλήρως πλουσιόπαροχα, τόσο γιὰ τὸν κόπο του ὅσο καὶ γιὰ τὴν καρέκλα πὺ ἔχει πῖσει. Γιὰ κινηματογράφους καὶ γιὰ θέατρα δὲν κάνει συζητήσι ὁ κ. Ἀναξαγόρας. Τὰ θεωρεῖ ἔξοδα τελείως περιττὰ κι' ὅταν ἡ γυναῖκα του διαφωνεῖ, τὴν ἀφίνει νὰ πηγαίνει μόνη, πανηγυρίζοντας γιὰ τὴν οἰκονομία.

— Πῆγαινε ἐσύ, χρυσή μου κι' ὅταν γυρίσεις μοῦ διηγήσαι τί εἶδες. Ἐστὶν θάχουμε οἰκονομία τὸ δικό μου εἰσιτήριο. Σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ἡ γυναῖκα του δειχνεῖ πλήρη κατανόησι κι' εὐχαρίστως πηγαίνει μόνη, πράγμα πὺ εὐχαρίστικα βαθύτατα τὸν κ. Ἀναξαγόρα. Ἐπὶ πλέον ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς σύζυγος χαίρεται ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν τύχη τῆς γυναῖκας του πὺ εἶναι τόσο τυχερὴ ὥστε ποτὲ δὲν τὸν ἐπιβαραίνει μ' ἔξοδα μεγάλα. Ὅτι χορεύεται τὸ βρίσκει κατὰ σύμπτωσι σατανικὴ, πάντα σὲ εὐκαιρία.

— Τὴ φουστάνι εἶναι αὐτὸ, Φιφί;
— Εὐκαιρία.
— Τὴ δαχτυλίδι εἶν' αὐτὸ Φιφί;
— Τὸ βρῆκα ὑπάρχει;
— Τὴ κορφοῖτα εἶναι αὕτη Φιφί;
— Μοναδικὴ εὐκαιρία.

Μὲ ἑνα ἐλάχιστο ποσὸν πὺ τῆς δίνει μετ' ὁ σποραγμὸ ψυχῆς γιὰ χαρτζηλίκι ὁ κ. Ἀναξαγόρας. Βγαίνουν ὅλα τῆς τὰ ἔξοδα κι' ὁ ταγγούναρος σύζυγος πανηγυρίζει γιὰ τὴν τύχη τῆς γυναῖκας του πὺ ποτὲ βρίσκει σὲν δρόμο ἑνα ὥρα-ότατο μιτζιό, πότε ἀγοράζει σὲ τιμὴ εὐκαιρίας μιά θαυμαστὰ τουαλέττα, πότε πετυχαίνει, πάλι μ' ὁ εὐκαιρία, ἑνα βαρύντιμο βάδῃ ἢ ἄλλο στολίδι τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Φιφί, πανηγυρίζει ὁ ἄντρας τῆς ἐνῶ ροδίζει τὸ παχουλὸ τοῦ προσώπου καὶ λαμπρὸν τὰ μικρὰ ματάκια του ἀπὸ γὰρ. Τυχερὴ γυναῖκα! Τὸ τί εὐκαιρίες τῆς παρουσιάζονται, δὲν λέγεται!

— Τυχερὴ, ἔ;
— Τυχερώτατη!

Κι' ἐνῶ γελᾷ μακάρια ὁ κ. Ἀναξαγόρας, γελᾷ καὶ οἱ ἄλλοι ἢ μάλλον χαμογελᾷ ἀνταλλάσσοντας τὴς πολυσημαντικῆς ὁδοῆς, ματιές, πὺ δίνουν τελείως ἄλλη ἐρμηνεία τόσο σὲ εὐκαιρίες, ὅσο καὶ στὴν τύχη τῆς ξανθῆς καὶ γοητευτικῆς κυρίας Φιφῆς.

Μόνον ἡ Ἀσπασία ἡ ἐλαφρόμυαλη, ὅταν συναντᾷ τὴν τυχερὴν γυναῖκα, ἐκδηλώνει τόσο πανηγυρικὰ τὸν ἀνυπόκριτο θαυμασμό της, ὥστε τὴν φέρνει σὲ θέσι δυσκολία.

— Ἀχχ! τί ὥραῖο δαχτυλίδι! Ἐχει γούστο νὰ τὸ βρῆκες κι' αὐτὸ σὲ εὐκαιρία!

Ἡ κ. Φιφί κοκκινίζει ἐλαφρὰ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὴν συζητήσι μ' ἑνα ἀόριστο κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ:

Οἱ «εὐκαιρίες» τῆς κ. Φιφῆς

— Ναι!...

— Ἀχχ, σῶπα! Νὰ τὸ δῶ! Μὰ εἶναι τρέλλα αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Ποῦ τὸ πέτυχες πάλι, χρυσή μου;
Ἡ ξανθὴ καὶ τυχερὴ γόσσα τὴν ἀποφύγει σὰν τὸν διάβολο, ἀλλὰ ὁ διάβολος τὸ φέρνει καὶ βρίσκειται διαρκῶς μπροστὰ τῆς κι' ὄχι μόνον ἀποσπᾷ θὰ νὰ ἐξακριβώσῃ σ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες τὸν τρόπο πὺ ἀπέκτησε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πράγμα, ἀλλὰ προχωρεῖ καὶ σὲ σχόλια πὺ φέρνουν πάντα τὴν κ. Φιφὴ σὲ μεγάλῃ ἀμνηστία:

— Εἶναι μυστήριον πράγμα, λοιπόν! Ἐμένα δὲν μοῦ τυχαῖνον ποτὲ, ποτὲ, ποτὲ, τέτοιον εἶδος εὐκαιρίας! Οὐτε καὶ σὲ καμμιά ἄλλη τυχαῖνον! Μόνον στὴν κυρία Φιφί! Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῇ, χρυσή μου!

Τὸ χειρότερο, ὁμως, εἶναι ὅταν βρίσκειται κοντὰ κι' ὁ ἄντρας τῆς «τυχερῆς» γυναῖκας κι' ἡ Ἀσπασία ἡ ἐλαφρόμυαλη θεωρεῖ καθήκον της νὰ τὸν συγ-

— Καὶ γιὰτὶ τὸ εἶπατε τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, κ. Ἀσπασία; ῥῶτισε ἀγριεμένος ὁ κ. Ἀναξαγόρας.

Χαρὴ εἰς ἐπὶ ἄκουσιν γνωστῶν καὶ φίλων: Τὴ νὰ σὰς πῶ, κ. Ἀναξαγόρα! Σὰς ζῆλευε ὅλος ὁ κόσμος! Πᾶς τὰ κατὰφῆρι ἡ γυναῖκα σου σὰς καὶ πετυχαίνει τόσο εὐκαιρίες εἶναι ἑνα μυστήριον! Τῶς φαίνεται τὸ ἀστρο της.

Γελᾷ τὰ μικρὰ ματάκια τοῦ μακάριου συζύγου:

— Ναι! Ναι! Τὸ ἀστρο της!

Κι' ὅσοι φίλοι συμβαίνει νὰ βρίσκωνται κοντὰ, προσηγοριὰ θαυμάζουν τὸ ἀστρο τῆς κυρίας Φιφῆς, ἐνῶ ἀνταλλά-

σουν πάλι τὰ λοῖζα ἐκεῖνα βλέμματα πὺ λένε πάμπολλα. Μὲ ἄλλα λόγια γίνεται μεγάλο σούσουρο σὲ συντροφίαι γύρω ἀπ' τὴν τύχη καὶ τὸ ἀστρο τῆς κ. Φιφῆς καὶ πρὸ πάντων γύρω ἀπ' τὴν ἀφέλεια τῆς Ἀσπασίας, πὺ τὸ μυαλό της ποτὲ δὲν πᾶει στὸ κακὸ.

Ἀλλὰ νὰ πὺ ἑνα βράδυ ἐμφανίζεται τὸ ζευγάρι σ' ἑνα σπῆτι, ὅπου συμβαίνει νὰ βρίσκειται κι' ἡ Ἀσπασία. Ἀπ' τὴ πρώτη στιγμὴ κάνει ἐντύπωσι ἑνα βαρύντιμο βασιλιά, πὺ πορφαίρει τὸ χέρι ἢ ξανθὴ γόσσα καὶ πὺ οἱ ἄλλοι μὲν καλεσμένοι κάνουν πᾶς δὲν τὸ βλέπουν, μόλις ὁμως, τὸ ἀντικρῦζει ἡ Ἀσπασία βάσει τὴς φωνῆς:

— Ἀχχ! Τὴ ἀριστοσύνημα. τί θαῦμα αὐτὸ τὸ βραχιόλι! Μὴ μοῦ τὸ σὲ εὐκαιρία.

Ξεροκατίνει καὶ ξεροβῆχει ἡ κ. Φιφὴ καὶ παίρνει τὸν λόγο ὁ σύζυγος:

— Ἀμέ! Ἀμέ!

— Εὐκαιρία τὸ βρῆκε;

— Εὐκαιρία.

Μὰ εἶναι σκάνδαλο ἡ γυναῖκα σὰς κ. Ἀναξαγόρα. Μπαδὸ! Ἐχει φαίνεται πραγματικὰ τὸ τυχερὸ τῆς ἀστρο.

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἄλλους: — Νὰ σὰς πῶ, λοιπόν, κατὶ νὰ γελᾷ σουμει. Μιά φορὰ ἑνας σύζυγος εἶχε μιά πολὺ ἐξυπνὴν γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὕτη εἶχε ἑνα πλούσιο φίλο καὶ τὴς φωνῆς τὰ πάντα. Γούνης, μιτζιό, φορέματα, δῶρα λογιῶν-λογιῶν. Ὁ σύζυγός της ἀπορῶσε μετ' ὁ αὐτὰ τὰ ψώνια καὶ τὰ δῶρα καὶ κάθε φορὰ τὴν ρωτοῦσε πρὺθε τὰ πῆρε. Κι' ἡ γυναῖκα του ἀπαντοῦσε, «μετ' ὁ δελτίο». Ποῦ τὴν πῆρε τὴν γούνη; Μὲ τὸ δελτίο. Ποῦ τὴν πῆρε τὸ φόρεμα; Μὲ τὸ δελτίο! Ποῦ τὴν πῆρε τὸ δῶρο καὶ κάθε φορὰ τὴν ρωτοῦσε πρὺθε τὰ ὅσα μὲρα χτύπησε τὸ τηλέφωνο καὶ κάποιος ζητοῦσε τὴν γυναῖκα του. Τῆς δίνει, λοιπόν, τὸ ἀκούστικὸ ὁ σύζυγός της τῆς λέει: «Ἐλένη, ἔλα σὲ τὸ τηλέφωνο. Σὲ θέλει τὸ... δελτίο σου...»

Καὶ ἔξοπασε στὰ γέλια, καθὼς τελείωσε τὸ ἀνέκδοτο. Ὅλοι, ὁμως ἦσαν παγωμένοι, κι' ἡ Ἀσπασία νόμισε πᾶς δὲν καταλάβαινε.

— Καλέ δὲν μπήκατε; Ἡ γυναῖκα εἶχε φίλο καὶ τὸ κατὰλαβε ὁ ἄντρας της. Οὐχὺ-χὺ-χὺ-χὺ!...

Καὶ ξεράθηκε στὰ γέλια, ἐνῶ οἱ ἐπὶ σκέπταται ἀρραίωναν μετ' ὁ κρυφὰ χαμόγελα.

— Καὶ γιὰτὶ τὸ εἶπατε τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, κ. Ἀσπασία; ῥῶτισε ἀγριεμένος ὁ κ. Ἀναξαγόρας.

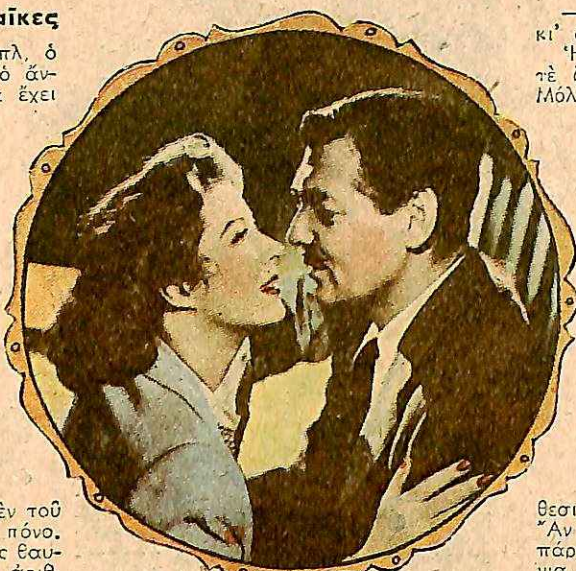
— Καλέ, γιὰ νὰ γελᾷσουμει! Μήπως νομίζετε πᾶς τὸ εἶπα γιὰ τὴν κ. Φιφί; Γι

Ο γάμος που...φοβάται τις γυναίκες

Ο διάσημος στάρ Κλάρκ Γκέμπλ, ο «βασιλιάς» του Χόλλυγουντ, ο άντρας που «κάθε Αμερικανίδα έχει ιδιαιτερότητα» μιά φορά στον ύπνο της», κάνοντας χάρη αναφυγή το γύρο του κόσμου έφτασε στο Παρίσι. Δεν είναι η πρώτη φορά που το επισκέπτεται. Ούτε για πρώτη φορά τον βλέπω από κοντά και μιλώ μαζί του. Έχει έρθει κι' άλλοτε, αλλά τώρα, όταν τον είδα για πέμπτη φορά μέσα σε 12 χρόνια, μου φάνηκε πάλι ο ίδιος με τους γκρίζους κροτάφους του πάλι κουρασμένος απ' τη ζωή, αλλά το ίδιο σαν πρώτα καταδεδειγμένος και γοητευτικός για τις γυναίκες.

Ο Κλάρκ έχει περάσει μια θυελλώδη αισθηματική ζωή. Από το 1924 μέχρι το 1950, σε διάστημα 25 χρόνων, έχει παντρευτεί 4 φορές. Αλλά και οι 4 γάμοι του δεν του έδωσαν παρά απογοήτευση και πόνο. Απ' εδώ και 30 χρόνια αναριθμητές θαυμάστριες τον θεωρούν ως τον υπ' αριθ. 1 γόητα της οθόνης. Το λεπτό μαύρο μουστακάκι του και τα ανυπόμονα μαλλιά του σε συνδυασμό με το πάντα σχεδόν ειρωνικό χαμόγελό του έχουν αφήσει εποχή. Κάθε καινούργια ρυτίδα που του προσθέτει το πέρασμα του χρόνου του δίνει καινούργια γοητεία. Είναι σήμερα ακριβώς 51 χρόνων.

Οι 56 ταινίες στις οποίες έχει πρωταγωνιστήσει μέχρι τώρα, μεταξύ των οποίων η περίφημη «Όσα παίρνει ο άνεμος» έχουν αποφέρει συνολικά εισπράξεις 70 δισεκατομμυρίων φράγκων. Η «Μέτρο Γκόλντγουιν» υπολογίζει ότι μόνο απ' τις τελευταίες 8 ταινίες του θα εισπράξει 15 δισεκατομμύρια φράγκα! Πρόκειται ασφαλώς περί καταπληκτικού ρεκόρ! Κι' όμως, ο ίδιος ο Κλάρκ, ίδου πώς κρίνει τον εαυτό του:

Ο Κλάρκ Γκέμπλ και η Γκάρλ Λόμπαρντ σε μια σκηνή του τελευταίου τους φιλμ «Ο τυχοδιώκτης».

Οι άτυποι γάμοι του ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΗΜΠΛ

ριστού γεωτρυπάνων, είχε δοκιμάσει ως τότε αρκετά επαγγέλματα. Εκτός των άλλων είχε εργασθεί και ως ευλοκόπος και τυπογράφος. Πολύ συχνά ωστόσο έμενε ανεργός. Στη σχετικά νεαρή — μεγαλύτερη του κατά 10 χρόνια — θιασάρχισσα, εξωμολογήθηκε κάποτε ότι ο πόθος του ήταν να γίνει ηθοποιός. Εκείνη τον βοήθη τόσο συμπαιθητικό ώστε δεν δίστασε να τον παντρευτεί. Αλλά γρήγορα τον βαρέθηκε και τον εγκατέλειψε.

Έξη χρόνια μετά την είσοδό του στο Χόλλυγουντ γνώρισε μια ωραία χήρα, μεγαλύτερή του κατά 11 χρόνια και μητέρα 2 παιδιών. Την έλεγαν Ρία Λάινγκομ. Ήταν πιο όμορφη και πιο κοσμική από την Ζοζεφίν. Αυτή τον βοήθησε να αναδειχθεί και να αναλάβει ρόλους στο Χόλλυγουντ που τον έκαναν διάσημο. Αλλά κι' αυτή, άγνωστο για ποιά αιτία, τον εγκατέλειψε λίγο αργότερα.

Ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής του ήταν η όμορφη Κάρολ Λόμπαρντ, αλλά και ο πιο άτυχος. Πριν να την παντρευτεί διατήρησε μαζί της μια φιλία αρκετών χρόνων. Αυτός ήταν 38 χρόνων κι' εκείνη αρκετά μικρότερή του. Και οι δυο κέρδιζαν πολλά λεπτά από τον κινηματογράφο. Ο γάμος τους έγινε το 1940 και μέχρι τις αρχές του 1942 η ζωή τους κύλησε τρισευτυχισμένη. Ξαφνικά ήρθε το χτύπημα της μοίρας που έκανε τον Κλάρκ να γεράσει απότομα κατά 10 χρόνια! Η αγαπημένη του Κάρολ σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα. Ο Κλάρκ, που περίμενε την αγαπημένη του στο αεροδρόμιο, τρέλλος από λύπη μόλις έμαθε τη θλιβερή είδηση, νοίκιασε άμέσως ένα άλλο αεροπλάνο κι' έφθασε πρώτος στον τόπο της καταστροφής. Ήταν πραγματικά συγκλονιστικό το θέαμα του Κλάρκ που είχε σκύψει και έκλαιγε άπαρηγόρητα πάνω στο άψυχο σώμα της γυναίκας που λάτρευε... Για να ξεχάσει το δράμα του κατέβηκε άμέσως στην αμερικανική αεροπορία ως απλός μηνίτης. Όταν τελείωσε ο πόλεμος είχε τον βαθμό του επισμηναγού και πολλά παράσημα.

Ο τέταρτος γάμος του απέδειξε μια τολμηρή απόπειρα για να συνδεθεί πάλι με τις όμορφες της ζωής. Όσο πλούσιο, όσο δόξα κι' αν έχη κανείς όταν είναι μόνος στη ζωή πάντα νοσταλγεί μια ήρεμη οικογενειακή γωνιά. Παντρεύτηκε ξαφνικά τη λαίδη Σιλβία Στάνλεϋ, που προηγουμένως ήταν σύζυγος του λόρδου Στάνλεϋ και του Ντ. Φάιρμπαρντ πατρός. Επί 18 περίπου μήνες έζησαν φαινομενικά ευτυχισμένοι. Σε λίγο καιρό όμως, ανηγγέλθη το διαζύγιό τους. Φαίνεται πως και στο γάμο αυτό δεν βοήθησε ο Κλάρκ, ό,τι ζητούσε.

Θα ζητήσει τώρα να ξαναπαντρευτεί; Κανείς δεν μπορεί να ξέρει τις σκέψεις του.

Π. ΚΛΟΥΤΙΕ

— Ποτέ δεν υπήρξα μεγάλος ηθοποιός κι' ούτε πρόκειται να γίνω, λέει συχνά. Η αλήθεια είναι ότι δεν γεννήθηκε ποτέ ζήτημα αν είναι μεγάλος ηθοποιός. Μόλις φανή στην οθόνη το υψηλό ανάστημά του, τα μεγάλα αυτιά του και το μουστάκι του, τότε κάθε επιθυμία σταματάει. Κι' ωστόσο στην αρχή της καριέρας του, οι σκηνοθέτες έλεγαν γι' αυτόν: — Όσο όμορφος κι' αν είναι ένας άντρας, όταν έχη... ελεφάντινα αυτιά σαν του Κλάρκ, δεν μπορεί να ελπίσει πως θα κάνει καριέρα στον κινηματογράφο!... Κι' όμως, τὰ... ελεφάντινα αυτιά του δεν εμπόδισαν τις γυναικείες καρδιές να χτυπούν παράξενα γι' αυτόν. Οι γυναίκες είναι εκείνες που τον έκαναν διάσημο, αλλά και τον πότισαν απογοητεύσεις. Σε κάθε σταθμό της ζωής του υπάρχει και μια γυναίκα. Ακόμη και τώρα εκδηλώνει την πρόθεση να παντρευτεί για πέμπτη φορά! Αν το κάνει, δεν σκέπτεται πάντως να πάρη γυναίκα μεγαλύτερή του στις χρονιές, όπως έκανε τις άλλες τρεις φορές. Γιατί—πραγμα παράξενο για ένα γόητα—εξακολουθεί να τρέφει μια ανεξήγητη δειλία και να φοβάται... τις γυναίκες. — Αγαπώ πολύ τις γυναίκες, αλλά και τις φοβάμαι, ομολογεί με ειλικρίνεια. Ζηλεύω τους άντρες που μπορούν να μιλήσουν σε μια γυναίκα, χωρίς να κοκκινίσουν και να χάσουν τα λόγια τους!...

Ο Κλάρκ παντρεύτηκε για πρώτη φορά σε ηλικία 23 ετών με την θιασάρχισσα Ζοζεφίν Ντίλλον. Ο Κλάρκ είχε κληθεί να επιδιορθώσει το τηλεφώνο του θεάτρου της στο Πόρτλαντ. Αυτό ήταν το 21ον επάγγελμά του. Γιος ενός φτωχού χει-

Ο Κλάρκ και η τέταρτη σύζυγός του λαίδη Σιλβία Στάνλεϋ.

Νένο
Σταυραρις

μολ έστειλαν τη Νεραντζούλα. "Ε-
να έρωτικό και φρόνιμο κορί-
τσι. που έκτιμει το σπίτι και
τους κυρίους της. Αί, βέβαια,
δεν ξέρεi ακόμα όλες τις δουλει-
ες και ύστερείται στο φέρεσθαι,
αλλά σιγά-σιγά θα στρώση και
θα ευτυχή!

Και τότε θα φύγη, παρα-
τήρησα.

Δεν το φρόνι. Άλλα και
αν φύγη έκείνη, θα φέρω άλλη.
Καθότι μόνον έκ του υπαίθρου,
μπορεί να δολευθί κανείς το σπ-
μερον ήμερα. Έσεις πόθεν είσθε,
κύριε Κωστάκη, αν δεν είναι ά-
διακρίσια;

Έκ καταγωγής υπαίθρου,
μαντάμ. παρούσιως με τον κυ-
ρίο σας.

Το λοιπόν, τί κάθεσθε; Μην
καθυστερήτε ποσώς. Θα δρήςτε
τη βολή σας!

Συμφώνησε και η Μαίρη.
Κι, έγραψε «κάτω». Σε λίγες
μέρες ήρθε η απάντησι:

«Άγαπητέ εξάδελφε,
Πρώτον από ύγειαν είμεθα ό-
λοι καλά και δεύτερον εάν έρω-
τάτε και δι' ημάς καλώς υγιαι-
νομεν. Άγαπητέ εξάδελφε, μάθε
ότι μόλις έλαβα την επιστολήν
σου έφρόντισα δια το ζήτημα
όπερ μου γράφεις. Και εύρηκα το
πρόσωπον. Είναι η ανήλικη του
κουμπάρου μας του κύρ-Βαγγέλη
του Ξεροφασούλη, και ο πατέρας
της μετ' ευχαριστίας έδεδωχί
ν' αποστείλιν την κόρη του, κα-
θόσον έχει άλλα όχτώ τέκνα και
του προσιδεύουν.

Μάθε ότι είναι πολύ καλό κο-
ρίτσι και θα ευχαριστηθήςτε πο-
λύ. Μάθε ότι συμφώνησα να τρώ-
ει και να ντύεται και έκατο χιλι-
άδες το μήνα. Εάν σάς κινή,
στείλε τα ναύλα της και θ' έ-
φικθί το λίκν συντόμως.

Σε φίλδ
'Αποστολόγης».

Σε λίγες μέρες έλαβα είδο-
ποίησι ότι έρχεται η Μαργαρώ
και να πάω στο σταθμό να την
«πρωιάδω».

Δόξα σοι ό Θεός, αναστεί-
ναίε με άνακουφισί η Μαίρη. Θα
φύγη ένας υπελάς από πάνω
μου!

★
Πήρα σόβαρα τα βαγόνια και
φώναξα:

— Μαργαρώ!

— Ένα νούτιμο, παχουλό κορι-
τσάκι με μαύρα μάτια, καθόταν
φοβισμένο στο βάθος κάποιου
βαγονιού. Σάν να τάχε χαμένα.

— Έγώ είμαι! απάντησε με
χαρά.

— Είσαι ποιος είσαι;

— Είμαι ό κύριος Κωστάκης.

— Ά! Εσύ είσαι!

— Έλα μαζί μου. Τί πρά-
ματα έχεις;

Σε λίγο φορταθήκαμε σ' ένα
ταξί. Έγώ, η Μαργαρώ και τα
μπαλόνια της. Μέσ από τ' α-
υτοκίνητο, το κορίτσι, πρωτό-
φορτο στην Άθηνά, παρακολου-
θούσε με γοητωμένα μάτια την
κίνησι και τον σματά των δρό-
μων.

— Όστε εδώ είναι η Άθηνά;
ρώτησε σε μία στιγμή.

— Εδώ είναι, Μαργαρώ. Σ'
άρεσει;

— Μεγάλο χωριό! Πού είναι
το πατάρι;

— Θα το μάθης.

— Ζά όμως, δεν βλέπω!

— Έδώ δεν έχουμε ζά. Μόνο
αυτοκίνητα.

— Και πώς κάνετε χωρίς ζά;

— Αί... κάνουμε!

— Και πολλοί άνθρωποι. Πώς
γνωρίζετε συναμεταξύ σας;

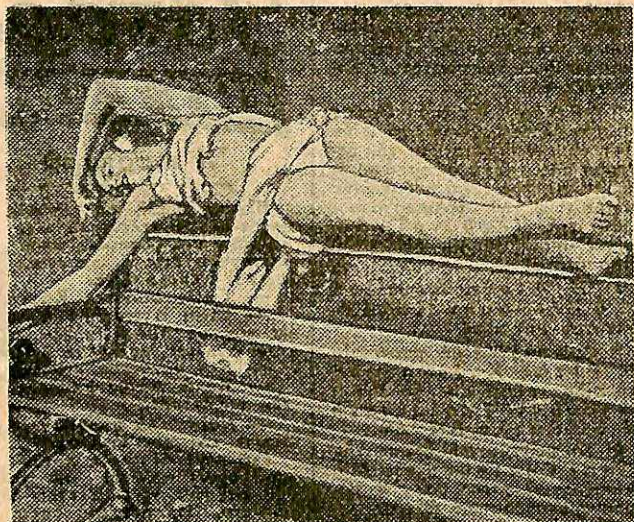
— Όλο τέτοιες άποριες ήταν η
Μαργαρώ. Τέλος, φτάσαμε στο
σπίτι. Τη βόηθα ν' ανεβάσου-
με τις άποσκευές της. Η Μαί-
ρη την υποδέχτηκε χαρούμενη,
με καλωσύνη. Της έδειξε την κα-
μαρούλα της.

— Μηδє χωράφι, μηδє δεντρί
φαίνεται από δωθε! είπε.

— Είσαι κουρασμένη απ' το
ταξίδι! είπε η Μαίρη. Να φά-
ει και να κοιμηθί. Κι' αύριο θα
τα πούμε. Πόσω χρόνων είσαι,
Μαργαρώ;

— Δεκατέσσερι!

— Μικρή είναι! μου είπε η
Μαίρη, κατόπιν. Δεκατέσσάρων

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΑΓΙΑΖΕΙ ΤΑ ΜΕΣΑ

Η Σουηδέζα μαθήτριά της δραματικής σχολής Βιόλα Μαλ-
γκρούν, για να προκαλέση την προσοχή του κοινού και του θε-
ατρικού κόσμου έαπλώθηκε στη θέσι που τη βλέπετε σ' ένα
παγκάκι ενός πάρκου της Στοκχόλμης και έμεινε εκεί επί
τρεις ώρες. Το αποτέλεσμα ήταν να την ανακαλέσιν... στην
τάξι η άστρουνοία, να κινητοποιηθούν οι φωτορέποστες και η
Βιόλα να άγκαλασιστή από το δημοτικό θέατρο του Μάλμμε!

Δεν τα νογάω εγώ αυτά!
είπε με παράπονο.

— Σιγά-σιγά θα τα μάθης,
Μαργαρώ. Έμεις εδώ θα σ' έχου-
με σάν δικό μας άνθρωπο. Θα-
σαι σάν στο σπίτι σου.

— Αμ δεν είν' το ίδιο!...

Τέλος, αποσυρθήκαμε για τόν
άπογευματινό ύπνο. Ότι τόν
είχαμε πάρει, όταν ακούστηκε ό
ήχος ενός παραζένου κουδουνιού.
Ντιγκ-ντάμ!... Ντράγκ-ντρουγκ!

— Τι διάβολο γίνεται έκεί
μέσ; ρώτησα.

Πήγαμε μαζί. Η Μαργαρώ
κρατούσε ένα κουδούνι από κεί-
να που κρεμάνε στα «γκεστέ-
μια» και το χτύπαγε. Και το δά-
κρυ κορόμηλο.

— Τι κανείς εδώ Μαργαρώ;
είπε το κουδούνι της Χαί-
δως, είτε με παράπονο. Το πη-
ρα μαζί μου, να το δροντάω και
να θαρώ πώς είναι κοντά μου το
ζωντανό.

Ναί, αλλά, έμεις θέλουμε
να κοιμηθούμε! Έδώ δεν δρον-
τάνε κουδούνια στα σπίτια!

— Να με συμπαθές κυρία!
Δεν θα το ματαβροντήζω. Όμως
θα το κρεμάσω στην κάμαρή
μου, να το βλέπω.

— Αί... αυτό κάνει το! Δεν
πας να κοιμηθής κι' εσύ λιγά-
κι;

— Κάνει ζέστη και καφώνω...
Έγώ στο χωριό έαπλώνα κάτω
από τις έλπες, και κοιμώμανε.

— Έδώ δεν μπορώ...

— Όμως, κατά το βραδάκι, ό-
ταν έμπνησσε, η Μαργαρώ άλ-
λαζε διάθεσι:

— Κυρά, είπε. Ό ήλιος βα-
σίλεψε! Όπου νάνε σουρουπά-
νει...

— Αί, λοιπόν;

— Πάω να κοιμηθώ!

— Από τώρα;

— Αμ πότε για; Άμα νυ-
χτώνει, έσεις δεν κοιμάστε;

— Όχι. Έμεις κοιμάμαστε
άμα περάσουν τα μεσάνυχτα.

— Αμ τότες έμεις ζυγνάμε!

— Έδώ είναι Άθηνά. Έχου-
με άλλες συνήθειες. Και πρέπει
να τίς έχης κι' εσύ.

Και πάλι μελαγχόλησε. Και
πάλι δάκρυσε.

— Γιατί κλαίς, Μαργαρώ;
— Τέτοιαν ώρα, έφερνα τις
κατσίκες από τη βοσκή... Τι να
γίνωνται τώρα οι κατσίκες
μου!...

Δέκα μέρες, έτσι πήγαμε το
βιοτί. Η Μαργαρώ ήταν πάντα
ένα γλυκό και συμπαθητικό κο-
ρίτσι, αλλά λίγες φορές έδειχνε
τα μάτια του στεγνά. Μελαγχό-
λια τέταρτου βαθμού. Βρέ το πη-
γαμε στο θέατρο. Βρέ το πη-
γα-

με περίπατο. Όλο μελαγχολικό.
Και κάναμε το λάθος να το πά-
με στο σινεμά, όπου παίζόταν
ένα έργο έλληνικό, που άγροτική
υπόθεση. Η πρώτη σκηνή σ' ένα
λιβάδι, που βόσκαν πρόβατα. Κι'
αέσιως λυγμοί δίπλα μας.

— Χαίδω μου, ψυχή μου!...

Την πήραμε και φύγαμε.

— Πρέπει να τη στείλουμε πί-
σω στο χωριό της, μου είπε η
Μαίρη. Δεν άντέχω άλλο να τη
βλέπω να κλαίη.

— Κάνε υπομονή, Μαίρη. Θα
της περάσουν με τόν καιρό.

★

Όπου μία μέρα τη χάνουμε
τη Μαργαρώ. Σηκώθηκαν το
πρωί, φωνάζουμε «Μαργαρώ»
καμιά απάντησι.

— Θα πήγε να ψωνίσί! λέω,
χωρίς να το πιστεύω.

Περιμένουμε μισή ώρα, μία,
δύο, πουνθενά η Μαργαρώ.

— Θα χάθηκε στους δρόμους!
λέει η Μαίρη.

— Κι' έχουμε κι' εύθύνη! συμ-
πληρώνω εγώ. Τί γίνεται τώρα;

— Να πάς στην Άστρουνοία.

— Εκεί με ρωτούν πώς και τί.

— Έτσι κι' έτσι. Μήπως είχε τί-
ποτα συγγενείς εδώ; Όχι. Μή-
πως έδειξε ενδιαφέρον για κανέ-
να είδικό θέμα; Σάν τί να πού-
με; Να παίξη στο θέατρο, να
πούμε, να πάη στα μπαϊν-μίζι.

— Όχι. Ά! ναι. Μόνο για τα πε-
ριβόλια και για τις γελάδες κου-
δεντίζες.

— Αναλαμβάνει η άστρουνοία τα
παρακάτω. Από κοντά εγώ. Μή-
πως είδατε και τα λοιπά; Ά!
μία μικρή με κοτσίδες; Μπας
κι' είν' αυτή που ρωτούσε κατά
που πέφτουν τα περιβόλια;

Και φτάνουμε στα περιβόλια.
Μπαζέδες με ζαρζαβατικά, δέν-
τρα με καρπούς, παγάδια, κα-
τσίκες. Από περιβόλι σε περι-
βόλι, κάποια περιβολάρισσα μας
λέει:

— Θάνε αυτή πούνε έαπλωμέ-
νη κάτω από το μεγάλο πεύκο!

Τρένομε.

— Τι κανείς εδώ, μαωρή Μα-
ργαρώ;

— Εαποσταίνω! Μάζεψα ντο-
μάτες, άρμεξα τις κατσίκες κι'
έκατσα να πάρω βροσιά! Άμ'
έδώ είν' όμορφα!

— Σήκω να πάμε σπίτι!

— Δεν έρχομαι σπίτι εγώ!

— Η εδώ θα κατώ, ή θα με στεί-
λετε πίσω στο χωριό μου. Έγώ
δεν κλείεμαι στα ντουβάρια σας,
μακάρι τριγυρνάω χωροφυλάκι
να με τραβάνε!

— Αείντε πάμε σπίτι και θα
σε στείλω στο χωριό σου!

— Σκώθηκα!

Για πρώτη φορά είδα το πα-
χουλό προσωπάκι της Μαργα-
ρώς χαρούμενο. Τίναξε το χούμα
από πάνω της και μ' άκολούθη-
σε:

— Μιά στιγμή να χαϊδέψω
λίγο την κατσικά!

Τη χείδεψε. Έκοψε και μία
ντουμάτα και της έφαγε με λαι-
μαγογία. Και φτάσαμε σπίτι.

— Έγώ δεν καθόμουνι εδώ,
μας δήλωσε. Θέλω να πάω στο
χωριό μου. Να βγαίνω κοντά στη
Χαίδω τώρα. Και σ' απέ-
πε το στα λιβάδια και σ' άμπέ-
λια. Κι' άς τρώω ψωμί και
κρεμμυδι! Και νάμαι κοντά στη
Χαίδω τώρα. Που θα γέννηση.

Γιατί είναι στο μήνα της! Να
γέννηση η Χαίδω και νάμαι μα-
κριά! Καλοί άνθρωποι είσαστε,
αλλά εγώ θέλω τη Χαίδω!

— Αείντε, αύριο θα σε στεί-
λουμε, Μαργαρώ.

— Δεν γίνεται άπόψε;

— Δεν γίνεται!

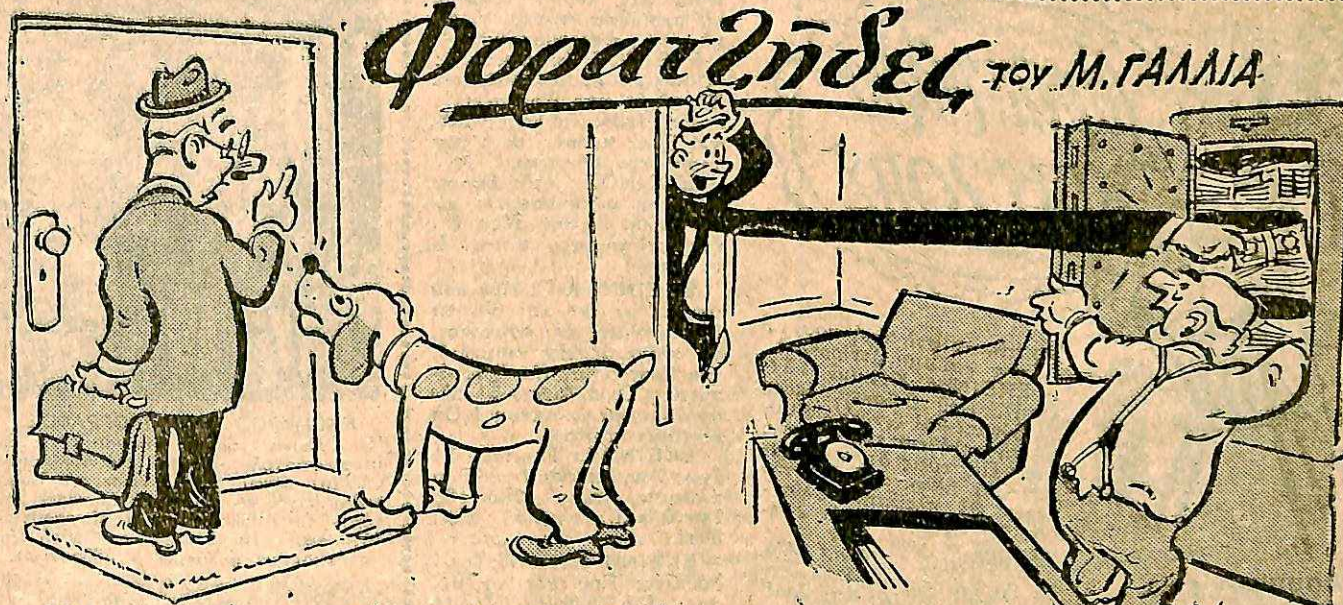
Και τη νύχτα που λέτε, η
Μαργαρώ έποίησε ένα τραγουδί,
που αντίλαλθαν όλα τα τοιμένα
της πολυκατοικίας. Πρωί-
πρωί στο τραίνο και στο καλό!...

★

— Και τώρα τί κάνουμε; ρώ-
τησε η Μαίρη που δρέθηκε πάλι
χωρίς ύπνερσι.

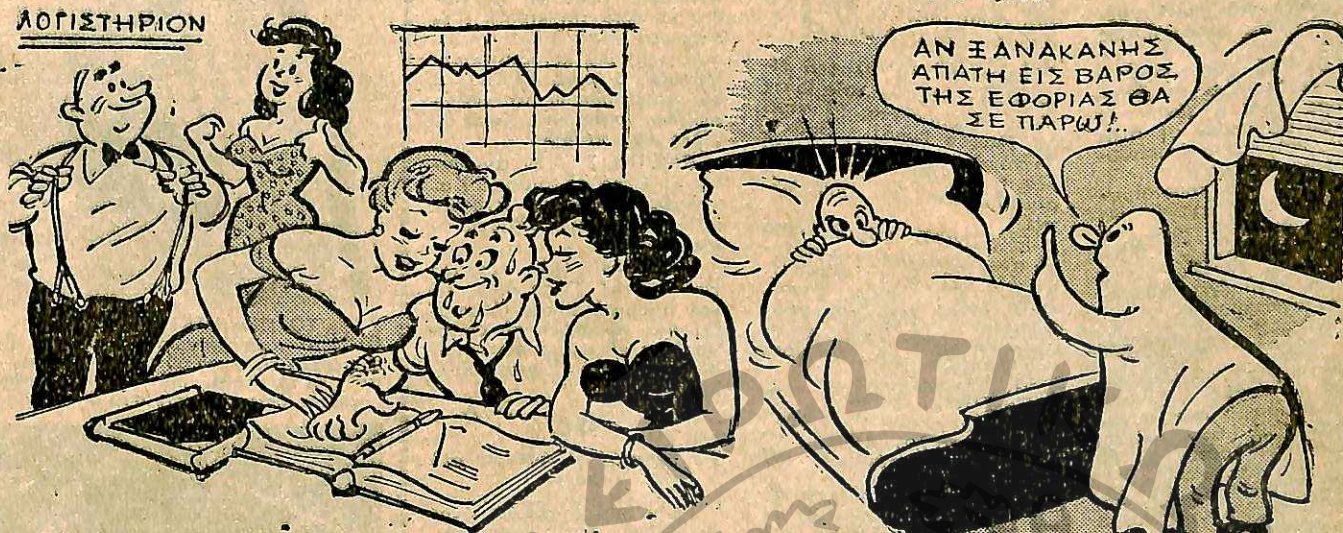
— Να σου πώ Μαίρη, είπα.
Μιά λύσι θα ήταν να κρατήσου-
με τη Μαργαρώ και να γράψου-
με και της Χαίδως νάρθη. Άλ-
λά μία πού δεν γίνεται!... Φτου
κι' από την άρχή! Ετοιμάσου
να παίρνής και να σου φύγων!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ό έφορια κός. — Λοιπόν, συνάδελφε Σπύρο, την ώρα
που θα του μιλάω εγώ, εσύ ρίξε μία ματιά στην κάσσι.

— Ω, καλημέρα σας! Λεωνίδας Βουτιάς, έλκυ-
κτής της 285ης έφορίας!..

— Κύριε διευθυντά, όπως βλέπετε, το σύστημά μας
είναι αλάνθαστο! Παραδέχτηκε ότι έχουμε παθητικό!..

— Η νέα μέθοδος του Υπουργείου Οικονομ-
κών για την εξύψωσι της φορολογικής ήθικης!..

— Αυτός τα κατάρφερε, ει! τέλους, να πληρώση
την έφορία και τ'όρριξε... έξω!..

— Κύριοι, λάβετε θέσεις, αυτή τη στιγμή
εισέρχεται ό έφοριακός!..

΄Ασυμφωνίες...

(ΕΚΕΙΝΟΣ: 27 χρόνων, μάλλον κοντός, μελαγχολικός, ΕΚΕΙΝΗ: 23 χρόνων, μάλλον κοντή, μελαγχολική. 'Η σκηνή στον συνθησισμένο τόπο της συναντήσεώς τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ύστερα από μικρή σιγή): Δεν σε άπα- σγόλησε ποτέ η τύχη των σχέσεών μας; Δεν σε άνη- σύχησε καθόλου η επίκινδυ- νη διάσκεψή τους;

ΕΚΕΙΝΗ (με προετοιμα- σμένη ετοιμότητα): 'Ακρι- βώς... η διάσκεψη τους έγινε πού με άνησυχε! 'Οχι η δι- ακοπή τους. Νοιώθω ότι η διάσκεψη αυτή έχει ξεθυμά- νει την αγάπη μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με περισσό- τερο θάρρος): 'Ακολουθείς πιστά τις σκέψεις μου (Μ' έλαφρό χαμόγελο). Τώρα πού η άνησυχία αυτή είναι αμειβομένη με άνακουφίζει. Συμφωνούμε, λοιπόν σε δ- λα ε; Καί στο χωρισμό!

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Δι- αφώνησα ποτέ μαζί σου για να διαφωνήσω και τώρα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έναν έλα- φρό έκνευρισμό): Μπράβο! Μ' ένθουσιάζεις αλλά και με... άπελπιζεις. Γιατί με την... έκνευστική αυτή συμφω- νία σου μου στερείς τη χα- ρά πού θα ένιωθα, άν δια- φωνούσες. Θά ποτούισα την έξαγνώσί σου στην πρότασί μου (Με θυμό).

Πρέπει τέλος πάντων, να δι- σφωνήσουμε και μιά φορά σε κάτι για να νοιώσω έ- κείνο πού έπιθυμώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γιατί; Νά θυμώσω και να διαφωνήσω; 'Επειδή συμφωνούμε; 'Α- στείο κι' ούτό! Ξέρω ότι τί- ποτε δεν διαρκεί αιώνα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπογοητευ- τικά): Συμφωνοί! (Κοροϊ- δευτικά): Μάς έφαγε ή... διάσκεια. (Σοβαρά). 'Ομο- λογώ, ότι άσχολούμεθα με μιά αγάπη χωρίς καύμους και βάσανα.

ΕΚΕΙΝΗ: Συμφωνώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστενά- ζει): Κι' όμως. Αυτή ή φριχτή συμφωνία σου ήταν και είναι ή τροχοπέδη στις φιλοδοξίες μου... (Της πιά- νει και τή δυο χέρια). Μα- ζί σου δεν πρόκειται να κά-

νω τίποτε στη ζωή μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Καμιά. (Σι- ωπή). Πού βρίσκεσαι όμως τη δύναμη και ξετινάξεις αυ- τη τη συνήθεια της αγάπης μας; Πιστεύεις ότι παίρνου- τας μιά άλλη, πού δεν την ξερείς θά περάσεις καλύτε- ρα; 'Η θά διώξεις τον έρω- τα από τη ζωή σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι. 'Αλ- λά θά ζητήσω να βρω ό,τι μου λείπει κι' όχι ό,τι έχω! 'Εμείς οι δυο μοιάζουμε πολ- ύ... Είσαι ένας δεύτερος έαυτός μου; Είσαι κοντή, όπως κι' έγώ. Είσαι μελα- χολική, όπως κι' έγώ. Εί- σαι καλή όπως κι' έγώ! Κι' άκόμα; Είσαι φτωχή κι' εί- μαι φτωχός.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' έλαφρά εί- ρωνεία): Τό τελευταίο ίδίως είναι τό χειρότερο. (Σιωπή. Μ' έλαφρό θυμό). Βοήκες λοιπόν καμιά άλλη πού δεν σου μοιάζει και πού θά συμπληρώσει ό,τι σου λεί- πει;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Βγάζει από τό πορτοφόλι του μιά φωτο- γραφία και τής την δείχνει). Αυτή είναι: Ψηλή, ξανθή, πλούσια... (Με μιά спа- σμαδική κίνηση έπιχειρεί να την άρπάξει από τή χέρια του).

ΕΚΕΙΝΗ: Διαφωνώ. Δι- μιουργείς γεγονότα πού δι- αφεύδουν τή λόγια σου! Δώ- σε τή φωτογραφία να την σκίσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά γεγονό- τα δεν τή δημιούργησα έ- γώ, αλλά ή άνοιθαία και ειλικρινής συμφωνία μας. Διαφωνείς, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΗ: Διαφωνώ! (Σι- ωπή). Νά, λοιπόν, πού άρ- χίζουμε και διαφωνούμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι από πείσμα και νεύρα πού τή προκάλεσε ό αϊφνιδισμός. 'Αν έσκίζα τή φωτογραφία και διέφευδα τή λόγια μου θά... συμφωνούσαμε πάλι. (Με θυμό). Στο Θεό σου! Δεν συμφωνήσαμε ότι ή δι- ασκεια των σχέσεών μας χα- λάρωσε τό δεσμό μας κι' έσβυσε την αγάπη μας; Γι- ατί λοιπόν, διαφωνείς στην άπόφασί πού πήρα και στην έκλογή πού... άποφάσισα;

ΕΚΕΙΝΗ (με δυσφορία): Νά ξαναδύ τή φωτογραφία και θά σου πώ... 'Ισως έχεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά την σκί- σης και θά έχουμε ιστορίες. ΕΚΕΙΝΗ (με νεύρα): Κα- λύτερα! Νά χωρίσουμε με μίσος στην καρδιά για να θυμώσουμε την αγάπη μας... Δώσε μου να τή σκίσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν κυττάζει λοξά): Τί σου συμβαίνει; Μήπως διαφωνείς με την... καρδιά σου;

ΕΚΕΙΝΗ (κακότροπα): Βιάστηκες, κύριε! 'Επρεπε να περιμένεις πρώτα τή δι- κή μου... άπαγκίστρωσί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειρακτικά): 'Ο σώζων έαυτόν σωθήτω! Τό πλοίο μας βουλιάζει...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε κάθε ναυά- γιο όμως προηγείται ή σω- τήρια των άδυνάτων!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τής δείχνει πάλι τή φωτογραφία): Εί- ναι ψηλή, ξανθή! Ξέρω ότι έχει και τήν προίκα της: Έ- να σπίντι!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εκείνα πού μπορεί να έχη και δεν τή ξερείς γιατί δε φαίνονται, τή γλώσσα, τήν τευτελιά, τήν ιδιοτροπία, τήν έλαφρό- τητα... 'Οχι! Διαφωνώ! Δεν σε άφίνω να κακοπέσεις! Θά ξεφτάσω πρώτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιττό. Τά έχω όλα ξεφτάσει! 'Εγεί γλώσσα, νεύρα, έξυπνάδα λεπτά και... παιδιά! 'Εχει δυό!...

ΕΚΕΙΝΗ (δυνατά): Τρελ- λάθηκες; Πού πές να πέ- σης; Στο γκρεμό; 'Οχι! Δεν θά χωρίσουμε! 'Ως τώρα συμφωνούσα μαζί σου σε όλα, αλλά τώρα διαφω- νώ! Με γνώριζες από την άνάποδη. Τώρα θά με μά- θης κι' από τήν καλή! ('Υ- στερικά). Ναι! Είμαι γλωσσ- σού, τευτελιά κι' ιδιοτροπή. Μπορώ να γίνω ξανθή και θά προσπαθήσω να υπνω- σω δυό... πόντους! Κάνω άν θέλεις και παιδιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τήν άγκαλι- άζει): Τώρα σε νοιώθω! Κα- ταλαβαίνω ότι μ' άγαπάς και σε άγαπά! Ζήτη ή ά- συμφωνία!

ΕΚΕΙΝΗ (με κακία): Βασανιστή! Τώρα όμως εί- ναι ή σειρά μου! ('Ασπά- ζει για να σκίσει τή φωτο- γραφία: είναι μιά φωτογρα- φία της στάρ 'Εστερ Ουίλ- λιαμς!)

Π. Α.

Τό όνομα του πατέρα στο μάτι

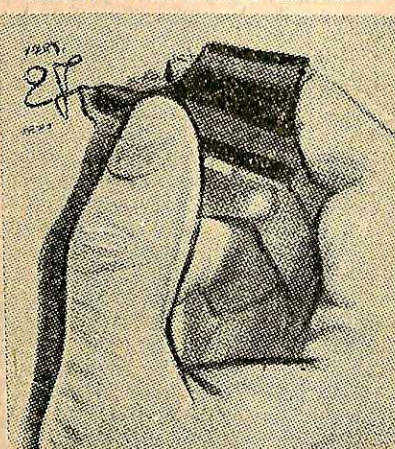
Πριν από 7 χρόνια, όταν γεννήθηκε ένα κοριτσάκι, στο Γιοχάνεσμπουργκ, άπό- ρησαν όλοι βλέποντας πως είχε άποτυπωμένο στον ά- ριστερό του ώμο τον άρι- θμό 67411! Σήμερα έξακο- λουθεί άκόμη να διακρίνε- ται αυτός ό αριθμός, φαί- νεται δε ότι θά διατηρηθ ή ό' όλη του τή ζωή.

'Αναφέρονται ώστόσο κι' άλλες περιπτώσεις τέτοιων παράξενων σημειδίων πού ύ- πήρχαν έκ γενετής πάνω στο σώμα των παιδιών. 'Η περιεργότερη άπ' όλες δη- μοσιεύθηκε τό 1823 σε μιά έφημερίδα της Σκωτίας. Μιά γυναίκα, πού έπρόκειτο να γίνη μητέρα, άποκάλυψε ότι ό πατέρας του παιδιού του ήταν κάποιος παντρεμέ- νος. 'Εκείνος όμως τό διέ- ψευσε και δήλωσε: 'Θά τό παραδεχόμουν μόνον άν βρι- σκόταν άποτυπωμένο τό θ- νομά μου πάνω στο πρόσω- πο του παιδιού πού θά γεν- νηθώ. 'Ε, λοιπόν, όταν τό βρέφος ήρθε στον κόσμο, φαινόταν καθαρά πάνω στην ίριδα του δεξιού ματιού του τό όνομα του άνδρουπου αύ- του, γραμμένο με μικρά άλ- λα ευδιάκριτα γράμματα!

ΕΧΕΜΥΘΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

'Ο 'Ολλανδός δημοσιογράφος Τέντ 'Ε- μερσον άσκολούμενος με μιά πολύκορητη ύπόθεσι φόνου έδραμούσε τό όνομα του πιθανού ένόμου, αλλά άονήθηκε κα- τότιν να άποκαλύψη τόν πληροφοροδο- τίη του. Τήν άνοιξι του αυτή τήν πλήρωσε με φυλάκιση ό έβδουάδων.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΣΤΥΛΣ

Οι 'Αμερικανοί έστεισαν άμέσως να υ- ποθέσουν τό μικρό αυτό στυλό διασκεύ- ας πού τό βόηκαν πολύ πρακτικά. Φο- ριέται όπως βλέπετε στο δάντυλο

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Δυό άστυφύλακες του 'Αυτοόγου θεώ- ρησαν σκανδαλώδη τή στάσι αυτή ενός ξένου στο κεντρικό πάρκο της πόλε- ως και θέλησαν να τό συλλάβουν. 'Ανα- κάλυψαν όμως ότι είναι να κάνουν με... ένα μόνο ποδάρι: τήν νεαρά καλλιτέ- ννιδα Μάονκετ Σούλτερ πού με τό ντύ- σιμό της και τίς ειδικές κινήσεις της δίνει τήν έντύπωσι πως βρίσκεται και νοσεύει με κάποιον άνδρα. 'Επειδή δ- υως δεν εύρισκε δουλειά, δοκίμασε τό 'εκόλπο του πάσκους και πέτυχε έτσι δωρεάν τήν ορεκλία πού της νομιζόταν

Οι ξένοι πού αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Μιχαήλ Κοκκίνης

Πολλοί τόν νομίζουν 'Ελληνα και μάλιστα Χιώτη μηχανικό, πού πο- λέμησε στο Εικοσιένα. Καί πιστεύ- ουν ότι ύπηρετησε τήν πατριδα του 'Ελλάδα, από καθήκον, όπως και όλοι οι άλλοι 'Ελληνες.

'Ομως, ό «Μιχαήλ Πέτρου Κοκ- κίνης» δεν είναι 'Ελληνας. Είναι ό 'Ιταλός «Μικέλ Πιέτρο Κοσίνι» και είναι ένας από τους μεγαλύτερους ξένους φιλέλληνες.

'Αλλά, φαίνεται, πως ή αγάπη του στην 'Ελλάδα ήταν πού με- γάλη. Κι' όπως κι' άλλοι πολλοί ξένοι, έτσι κι' εκείνος προσπαθού- σε να μην διαφέρει από τους 'Ελλη- νες άγνωστώς.

'Ο Κοσίνι έφυγε από τήν 'Ιτα- λία, ίσως κυνηγούμενος από τό τότε τυραννικό καθεστώς, και πήγε στη Γαλλία. 'Εκεί σπούδασε τήν μηχανι- κή και τήν όχηρωματική ύπηρε- τησε δε ως άξιωματικός υπό τό Μέγα Ναπολέοντα, όπως και τόσοι άλλοι φιλελεύθεροι άνδρες.

'Οταν ήρθε στην 'Ελλάδα, λένε, πως φορούσε τήν στολή του Γάλ- λου λοχαγού. 'Ισως ήθελε καλά και τήν ελληνική γλώσσα, αφού εξαπα- τήθηκαν τόσο παλιοί ιστορικοί, ό- πως ξεγελάστηκαν και οι σύγχρο- νοι του άγωνιστάι, για τήν έννικό- τητά του...

★
'Ο Μισέλ Πιέτρο Κοσίνι άποφά- σισε να κατέβη στην 'Ελλάδα στα 1823. Μπαράκε, λοιπόν, τον Φε- βρουάριο σ' ένα καράβι, από τήν 'Αγκώνα, με άλλους 72 'Ελληνες.

Τό καράβι τους άνήκε στον Φραν- τίσκο Πελόζη και πρώτο σταθμό θέλησε να κάνει στο Μπρίντεζι. Μό- λις, όμως, πλησίασαν εκεί τους έμ- πόδισαν οι κάτοικοι να βγούν έπει- δι τους θεωρούσαν έπικινδύνους έ- παναστάτες. Καί θά πέθαιναν από τήν πείνα ή θά γανόντουσαν στο πέλαγος, άν δεν τους έρωσε ό λόρ-δος 'Οφ Σέφφελντ. Γι' αυτό κι' ό Κοσίνι άνώμασε μιά από τίς ντά- πίες (προμαχώνες) του Μεσολογ- γιού με τό όνομα του φιλελθρω- του αυτού 'Αγγλου.

'Ο Κοσίνι ήταν ένας από τους στενότερους συνεργάτες του λόρδου Μπάυρον και έχει συνδέσει τό θ- νομά του με τήν όχύρωσι του Με- σολογγίου.

Τά διατί και τή διότι

— Οι μεγάλες ταχύτητες είνε έπικινδύνες στον όργανισμό μας; 'Οχι. 'Ο άνθρωπος μπορεί να τρέξη με ταχύτητα 5000 ή 10000 χιλιομέτρων τήν ώρα, χωρίς να διατρέξη κανένα κίνδυνο. 'Η γή, άλλωστε, μάς παρασύρει μαζί της μέσα στο διάστημα με ταχύτητα 108.000 χιλιομέτρων τήν ώρα, χωρίς να τό καταλαβαίνουμε κα- θόλου.

— Σε ποιά βάθος οι μεταβο- λές της θερμοκρασίας παύουν να γίνονται αισθητές;

Τό έδαφος, υπό κανονικές συν- θηκες, παίζει τό ρόλο ενός θερμι- κό μονωτού, σε τρόπον ώστε ένα στρώμα ελαχίστου πάχους είνε άρ- κέτο για να εξουδετερώσει τήν έ- πίδρασι της θερμοκρασίας της έπιφανείας. 'Ετσι, πέραν από τά 10 εκατοστά, οι μεταβολές της έξωτερικής θερμοκρασίας, π. χ., μεταξύ της ημέρας και της νύ- χτας, καθίστανται πρακτικά άνε- παίσθητες. Κι' άν κατεβούμε στα 10 μέτρα, καθίστανται ανεπαί- σθητες κι' οι μεταβολές της θερ- μοκρασίας μεταξύ των διαφόρων εποχών.

σολογγίου. Είναι αυτός πού έδωσε τή τιμημένα όνόματα των φιλελλή- νων στις άθάνατες ντάπιες της 'Ι- εράς Πόλεως.

★
Στό Μεσολόγγι ό Κοκκίνης είχε τρία άλογα στην ύπηρεσία του, ώ- στε να μπορή να παρευρίσκεται, κά- θε λίγο, όπου, οι όχηρωματικές και άμυντικές άνάγκες του φρουρίου της πολιορκημένης πόλεως, τό καλούσαν.

Εύφυσόλογος δε όπως ήταν ό Κοκ- κίνης έδινε θάρρος στους πολιορκη- μένους Μεσολογγίτες με τή άστέια του. 'Αλλά και με τήν τέχνη του έ- κανε άπάτητο τό Μεσολόγγι για πό- λυν καιρό.

Γύριζε κάθε μέρα τίς ντάπιες και παρατηρούσε, μήπως είχαν πάθει καμιά ζημία. Καί κύτταζε με τή κυάλια του τό έχθρικό στρατόπεδο και τή χαρρακάματα, μερικά από τά όποία πολλές φορές πλησίαζαν προς τό Μεσολόγγι. Πάντοτε, όμως, βρι- σκόταν τρόπος να τή άπομακρύνουν, είτε με βομβαρδισμό, είτε με ύπο- νομεύσεις (λαγυμιά). Καί ό Μι- χαήλ Κοκκίνης έλεγε για τους αν- τιπάλους, των όποιων τήν μηχανι- κή τέχνη διέυθυναν Εύρωπαίοι και κυρίως Γάλλοι μισοφόροι:

—Οι Γάλλοι έξέρουν κι' εκείνοι δ- πως κι' έγώ τήν τέχνη της άμύ- νης και των όχυρώσεων. Γι' αυτό πρέπει, κάθε φορά, να έφευρίσκουμε νέα σχέδια. Καί ποτέ να μην έγ- καταλείπουμε τά όχυρώματά μας στα χέρια του έχθρου.

Κάθε φορά πού ό Κοκκίνης ήθε- λε να εκτελέσει κανένα καινούριο ό- χηρωματικό έργο έβαζε τόν σαλ- πιγκτή και καλούσε τόν λαό και τού έξηγούσε τήν επείγουσα άνάγκη της εκτελέσεως.

Κι' όταν, κάποτε, θέλησε να γί- νουν μπροστά στην ντάπια, τή λε- γόμενη του Τρομερού, αύλακια και χατάνκια και να χτισθ ή νερά τοίχος τους κάλεσε πάλι με τόν σαλπικτή του.

'Αφού συγκεντρώθηκαν πολλοί Μεσολογγίτες, πρώτος αυτός και ό 'Επίσκοπος Ραγών, ό 'Ιωσήφ, ά- νασκουμπώθηκαν και άρχισαν να σκάβουν τό χώμα. Οι Μεσολογγί- τες τότε, πού φιλοτιμήθηκαν βλέ- ποντας τόν γρηαίο και σεπτόν Ιε- ράρχη και τό γενναίο μηχανικό να εργάζονται και οι ίδιοι, έπιδόθηκαν με ζήλο και τελείωσαν τό έργο μέσα στην ίδια μέρα.

★
'Ο Μιχαήλ Πέτρος Κοκκίνης βρήκε ήρωικά και έδωδε θάνατο στην περίφημη 'Εξοδο του Μεσο- λογγίου, στις 14/26 'Απριλίου πού 1826, μαζί με αρκετούς άλλους ξέ- νους φιλέλληνες και άπειρο πληθος 'Ελλήνων άγωνιστών και γυναικο- παιδών. Σκοτώθηκε λίγο έξω από τό Μεσολόγγι, καθώς βρισκόταν μέ- σα στη φάλαγγα του Σουλίου κα- πετάνιου Νότη Μπότσαρη, από τους έχθρους, πού είχαν πληροφωρηθ ή από προδοσία τήν 'Εξοδο κι' είχαν στήσει καρτέρι.

'Ετσι ό μεγάλος αυτός ξένος φι- λέλληνας, ό άθάνατος ύπερασπι- στής της 'Ιεράς Πόλεως, δεν έζησε να ιδή τήν 'Ελλάδα έλευθερή. 'Εζη- σε, όμως, ό γιός του ό Πέτρος Μι- χαήλ Κοκκίνης, πού άφοκτά χρόνια άργότερα, ζήτησε από τό ελληνικό Κράτος τήν άναγνώρισι των θυσιών του πατέρα του.

★
'Αργά, στα 1855, οι 'Ελληνες τίμησαν τόν 'Ιταλό φιλέλληνα και τόν άνώμαστο άξιωματικό έκτης τά- ξεως, δηλ. άνθυπολοχαγό μόνο, ενώ άν ζούσε και γινόταν πραγματική εξέταση των έκδουλεύσεών του, θά έπρεπε να βραβευθ ή με τόν άνώ- τατα βαθμό...

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναιικά Έδικαιρα

Οι Όλυμπιακοί

Είς τό 'Ελσίνκι έκεί, οι νέοι τελειώνουν οι 'Ολυμπιακοί! 'Οπου, σπουδαίοι άθληταί, μ' έπίδοσι στα σπόρ, ριπώντας σφαίραν, τρέχοντες, πηδώντας τά έμπα- (δια τους,

εσπάσανε πολλά ρεκόρ, ενώ οι δικοί μας άθληταί εσπάσανε τή... πόδια (τους)!

★
'Ομως, ως μη θιγώμαστε είς τό φιλότιμό μας, θαρθούν μέρες καλύτερες για τόν άθλητισμό μας. 'Αλλά, σ' αυτό τό μεταξύ και μάλλον άπροθύμως, κάτι ρεκόρ εσπάσαμε κι' εδώ, άνεπιστήμως. Κι' ιδίως ό τιμάρημος, πού φθίνει στο άπροχθ- (οπον,

έπηρε τό πρωτάθλημα είς ύψος... δυσθεώρητο!

Κάτω ή προίκα!

Πολλές έφημερίδες μας, τίς έχει πιάσει πικά, και λυσσάδως τά βάλανε, εσχάτως, με τήν προίκα. Αυτός ό άθλιος θεσμός, τόν κόσμο έχει κάψει και πρέπει να καταργηθ ή, μάς λένε, και να πάψη!

★
Οι νύφες να παντρεύονται χωρίς τή μετρητά τους. Καί τό πολύ, είς τό γαμπρό, να δίνουν τή... (μά τους)!

Και όχι οι νέες, δηλαδή, στα έξυμνα όμορφόπαιδα να δίνουν λίρες, χτήματα και σπίντια και οικόπεδα! 'Ολοι, θαρρώ, στο θέμα αυτό, μ' άποψι θά δώσουν,

(συμμε, γιατί έτσι νομίζουμε και έτσι τό γουστάρουμε. 'Ολοι έναντίον της προίκας, άν είνε να τή δώσουμε. Καί όλοι, γενικώς, ύπερ, άν είνε να τή... πάρουμε!

Πλαστά αυγά

"Ας είναι και άργά! άνακαλύφθη πρό ήμερών πλαστότης και στ' αυγά! Είς πτηνοτρόφος μας γνωστός στην... αύγοκονιαία, πλαστογραφούσε έξυμνα τήν ήμερομηνία, κι' έτσι αυγά πού πρό μηνός ή κόττα τά γεννούσε, ως «της ήμέρας» ό άθλιος στον κόσμο τά πουλούσε! 'Ετσι, άν κακαρίζουν τήν σήμερον αί κότται, μ' ένα «πουλάκι» άργότερα τό... φρέσκο αυγό τό (τρώτε)!

★
Είνε κι' αυτή μιά πρόσδος σ' αυτή τήν εποχή, πού οι άπάτες συνεχώς μάς πέφτουν βροχή! Στις τάσες τίς πλαστότητες, πού βγαίνουν με σοφία, τώρα προστίθεται και ή «αυγόπλαστογραφία!»

Περσικά

Είς τήν Περσία ό Μωσαντέκ εύρηκε άφορή ή να συγκινήται ό πονηρός και να... λιποθυπή! Κι' έκεί έξερράχη κίνημα με συμπλοκάς άγρίας. Κι' έν μέσω της πρωτοφανούς έκείνης φασαρίας, ό Μωσαντέκ μετά πολλής χαράς και προθυμίας, σε δυό ώρες σημείωσε δέκα λιποθυμίας!

★
Λιποθυμούσε συνεχώς άπ' τό πρώ ής τό βράδυ, ενώ τους αντιπάλους του έτρωγε τό σκοτάδι. Καί όταν πιά με τήν άρχήν ό Σάχης τόν έτίμησε, ήρθε ξανά στα πόδια του και... έξελιποθύμησε! Γι' αυτό ακριβώς ό Μωσαντέκ κρατάει εκεί πέρα, με τό χαρτοφυλάκιο κι' ένα μπουκάλι... αϊθέρα!

Σκάνδαλα

Στά γρήγορα, στα σέβλα, φθάνουν στο δικαστήριο τά σκάνδαλα του Δέλτα. Κι' είς δίκην παραπεμπόνται κάτι άνθρωποι των (σταύλων,

πού μ' έναν τρόπο πονηρό και ύπουλον και φαύλον, έδιναν διεγερτικά σε μερικά παληάλογα, πού κέρδιζαν άπρόοπτα, άδίκως και παράλογα!

★
Αυτό είνε τό «ντοπαρίσμα» πού λένε τά κιτάπια. Κι' οι έξυμνοι ντοπαριστάι, με δυό- τρία χάπια, άποδεικνύουν στο κοινόν, μες στών κούρσών τή φού- (ρια,

πως είνε γρηγορότερα των ίππων, τή... γαιδούρια!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΖΙΝΤΖΕΡ - ΤΖΕΡΑΝΣ : Δυο καλοί φίλοι. Κα ΤΡΕΣΚΟΤ : σπιτινοκοκυβά τους ΛΟΥΜΠΙΤΣ : Διευθυντής κυνοτοφείου Η ΛΟΥΛΟΥ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο δύο υπαλλήλων μιάς Τράπεζας του Λονδίνου).

ΤΖΕΡΑΝΣ ("Ύστερα από την εξέγερση του απρόσπουτου σχεδίου του): Τώρα μπήκες στο νόημα;

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Εξύνοντας το κεφάλι του): Περίπου...

ΤΖΕΡΑΝΣ (Προχωρεί): 'Ωραία. 'Εγώ, στο υποκατάστημα του Μάντσεστερ, πρέπει να παρουσιάσω τη Δευτέρα. Θα βρισκόμαι όμως εκεί δυο μέρες νωρίτερα, για να μπορώ να βρω ένα διαμέρισμα. 'Ελα να μείνεις, λοιπόν, στο δικό μου.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Χωρίς ένθουσιασμό): Στο διαμέρισμα σου, θα έχω τις εύκολιες και τις περιποιήσεις...

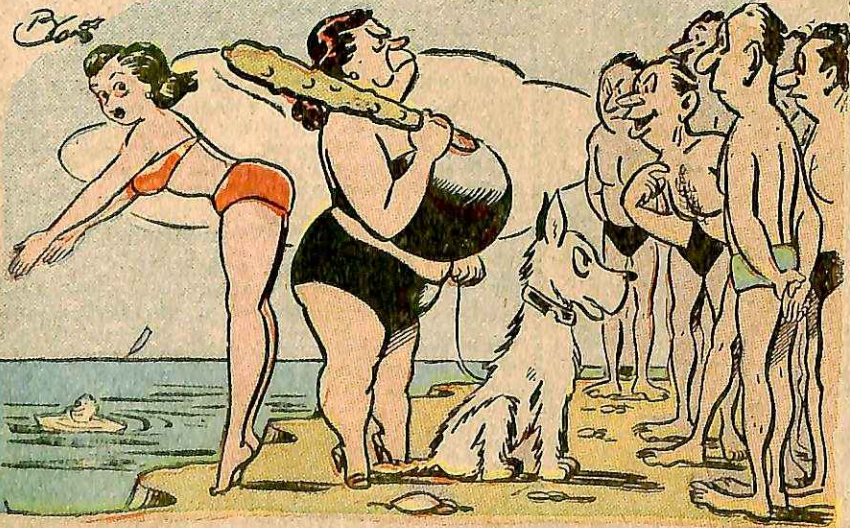
ΤΖΕΡΑΝΣ: Τά πάντα! 'Η επίπλωσις είναι πολυτελής. Το φαί εξαιρετικό. Φτηνεία!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Μιλώ αλήθεια;

ΤΖΕΡΑΝΣ: Αληθέστατα. Μένω δυο χρόνια. Πιστεύω με. Το μόνο που με στενοχωρεί σ' αυτή τη μεταβίβαση, είναι που θ' αποχωριστώ την σπιτινοκοκυβά μου: την κυρία Τρέσκοτ. Σκέψου: 'Εχει ανήψιο χασάπη και κάθε μέρα έχω ένα περίφημο μπιφτέκι.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Παρακλητική): Μπορείς να με συστήσεις;

ΤΖΕΡΑΝΣ: Μα αυτό θα γίνει. Είναι όμως τρομερά ιδιότροπη. Την γνώρισα από μια θεία μου, που έμελλαν μαζί στην εκκλησιαστική χορωδία από τον καιρό που ήσαν κορίτσια. Ποτέ στο σπίτι της δεν είχε παραπάνω από έναν νοικοκύρη! Τον περιποιόταν όμως σαν μοναχογιό.

— Ούτε εγώ να μην περάσω, κυρία Μαρίνα, πομαι και γειτονιάς σας; (Του Β. Χριστοδούλου)

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι της κυρίας Τρέσκοτ)
ΤΖΕΡΑΝΣ (Μελιστάλακτα): Κυρία Τρέσκοτ... 'Απ' εδώ ο κύριος με διαδέχεται στο γραφείο μου κι' ελπίζει να με διαδεχθεί και στο διαμέρισμά σας. Τι λέτε;...
ΤΡΕΣΚΟΤ: Λαμπρή η ιδέα σου, παιδί μου. (Κυττάζει καλά τον Τζίντζερ). Θα έπιθυμούσα όμως να μάθω μερικά πράγματα...

ΤΖΕΡΑΝΣ: Περίττο, κυρία Τρέσκοτ. Γνωρίζομαι από παιδιά. Στη χορωδία κι' εμείς ψέλναμε από παιδιά...

ΤΡΕΣΚΟΤ: 'Α, έτσι;... Να μείνι τότε. Μόνο που δεν έχω απόψε σπουδαία πράγματα για να δειπνήσω...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Δεν πειράζει, κυρία. Γι' απόψε, έχω το φαγητό μου στη βαλίτσα μου. Περισκεύει μαλιστα για το σκυλάκι σας ή το γατάκι σας, αν έχετε...

ΤΡΕΣΚΟΤ (Με καχύποπτο βλέμμα): 'Οχι, κύριε Τζίντζερ. Δεν έχω ούτε γατάκι, ούτε σκυλάκι, κι' ούτε αγαπώ τα ζώα. 'Ιδώς τους σκύλους! Σαραντα χρόνια έχει να πατήσει σκύλος στο σπίτι μου!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Στόν Τζέραντ με τρόπο): Κάρκα!...

ΤΡΕΣΚΟΤ: Είναι συχαμερά ζωά τα σκυλιά. Πριν από τον κύριο Τζέραντ, είχα έναν άλλον νοικοκύρη. Την πρώτη μέρα που μου κουβάλησε έναν σκύλο, τους έδωλα έξω και τους δυο.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Με παράπονο): Μή μου το λέτε, κυρία Τρέσκοτ!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο κυνοτοφείο)

ΛΟΥΜΠΙΤΣ (Μ' έκπληξη): Θαρρούσα, κύριε Τζίντζερ, πως θαρώσατε αύριο να πάρετε τη σκυλίτσα σας.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Μην ανησυχήτε, κύριε Λούμπιτς. Δεν ήρθα να την πάρω. 'Αντίθετως, θέλω να την κρατήσω για μια εβδομάδα ακόμα, ώσπου να τακτοποιηθώ στο νέο μου διαμέρισμα...

ΛΟΥΜΠΙΤΣ (Τρίβοντας τα χέρια του): Μήπως είναι δύσκολο να την πάρετε; Μπορούμε να την κρατήσουμε όσο καιρό θέλετε... Θα σας κάνουμε και μία έκπτωση!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: 'Ελπίζω να μην μείνι στα χέρια σας περισσότερο από δέκα μέρες. Μόνο στο διάστημα αυτό, θα έρχομαι κάθε απόγευμα να της κάνω έναν μικρό περιπάτο.

ΛΟΥΜΠΙΤΣ: 'Ωραία!... Πολύ ώραία!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Μου τη φέρνετε να βγούμε λιγάκι περίπατο;... ('Ο Λούμπιτς φέρνει την σκυλίτσα). Λουλού! ('Η σκυλίτσα φαίνεται ψυχρή). Με έλασες κιόλας, Λουλού! (Την χαιδεύει). 'Ελα! Πάμε να σου δείξω και το καινούργιο σου σπίτι!... 'Απ' έξω όμως... Γιατί η νοικοκυρά μαλλώνει!

(Ευχαριστεί τον κ. Λούμπιτς και φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Εξω από το κατάφλι του σπιτιού της κυρίας Τρέσκοτ. 'Ο Τζίντζερ πηγαίνει μέσα και σε λίγο φέρνει της Λουλούς μια κρεατόπιττα).

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: "Ομορφό μου σκυλάκι! Ποιός θα μπορούσε να σε δώξη, αν σε βρή έξω από το κατάφλι του σπιτιού του; Καταλά! (Την κυττάζει που τρώει την κρεατόπιττα). 'Αρκεί να σε πάρουν μέσα στο σπίτι... Κατόπιν όλα θα τα διορθώσω ή γοητεία σου, Λουλού μου!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο ίδιο μέρος έπειτα από είκοσι μέρες. Οι Βραδνοί περιπάτοι του Τζίντζερ και της Λουλούς συνεχίστηκαν επί 15 μέρες. Ένα βράδυ η κυρία Τρέσκοτ ανακαλύπτει τη σκυλίτσα να περιμένει για την τακτική της κρεατόπιττα έξω στο κατάφλι).
ΤΡΕΣΚΟΤ: 'Εξω παληόσκυλο!

('Η Λουλού γαυγίζει).

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Κατεβαίνοντας από το δωμάτιό του): Τι συμβαίνει, κυρία Τρέσκοτ; ΤΡΕΣΚΟΤ: "Ένα βρωμόσκυλο! Κόλλησε στην πόρτα και δεν το κουνάει!

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Με θαυμασμό): "Ω! Μα αυτό είναι ένα σπουδαίο σκυλί! Τι λέτε, κυρία Τρέσκοτ; Το κρατάμε;

ΤΡΕΣΚΟΤ: Διώχτε το, κύριε Τζίντζερ! Με πιάνει ανατριχίλα που το βλέπω!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: 'Αφήστε το, κυρία Τρέσκοτ. Δεν πειράζει κανένα. (Κλείνει την πόρτα). Θα βαρεθώ να περιμένω και θα φύγω μόνο του...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στις 10 τη νύχτα. 'Ακούγονται τα κλαψάρικα γαυγίσματα της Λουλούς).

ΤΡΕΣΚΟΤ (Μπαίνοντας στο δωμάτιό του): Κύριε Τζίντζερ... Το σκυλί γαυγίζει και δεν με αφήνει να κοιμηθώ! Μου κανετε τη νύχτα να το διώξετε;

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Ευχαρίσως, κυρία Τρέσκοτ. 'Ελάτε κι' εσείς μη με ξεγελάσω, και τρυπήσω μέσα στο σπίτι. (Κατεβαίνουν. 'Ανυγούν την εξώπορτα. 'Η Λουλού, μόλις βλέπει τον κύριο της, κουνάει την ουρά της και τριβεται πάνω του).

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Θα είναι αδέσποτο. Δεν βλέπω να έχω περιλαίμιο...

ΤΡΕΣΚΟΤ: Σας συμπαθεί, κύριε Τζίντζερ! Βλέπετε; Καλοδιάσπαστο!...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Με οίκτο): Θα πεινάει, το καυμένο.

ΤΡΕΣΚΟΤ: "Αν το δώσω να φάη κάτι, μπορεί να φύγ' ύστερα μόνο του. Τι λέτε;

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Καλά το σκεφθήκατε, ασφαλώς θα φύγ' μόνο του!...

('Η κ. Τρέσκοτ του φέρνει κάτι. "Ύστερα λοιπόν από το γλυψίμο του πιάτου).

ΤΡΕΣΚΟΤ: Φαίνεται να είναι σπιτίσιο σκυλάκι.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Με κρυφή χαρά): Ναί. Και πολύ καθαρό... ('Η Λουλού κουνάει την ουρά της).

ΤΡΕΣΚΟΤ: Δεν φεύγει όμως... 'Εσάς κυττάζει... Σας συμπαθώσε...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Τι λέτε, κυρία Τρέσκοτ. 'Εσάς κυττάζει!... (Τολμηρά): "Αν θέλετε να... το κρατήσετε, έμένα δεν με πειράζει!

ΤΡΕΣΚΟΤ: Σκέπτομαι πως είναι άργα... Πού να πάη τέτοια ώρα!... 'Ο θρή μέρος να κοιμηθώ;

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Νά του στρώσουμε σε μία γωνιά, στην κουζίνα.

ΣΚΗΝΗ 7η

(Το άλλο πρωί)
ΤΡΕΣΚΟΤ: Θα έχω χαθή η καυμένη η σκυλίτσα... Γι' αυτό, θα πρέπει να είδοποιήσουμε την αστυνομία και να την παραδώσουμε στον κύριο της...

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: 'Αφήστε, κυρία Τρέσκοτ. Θα φροντίσω εγώ...

ΣΚΗΝΗ 8η

(Επειτα από τρεις μέρες)
ΤΖΙΝΤΖΕΡ: 'Η αστυνομία δεν ξέρει τίποτε για τη σκυλίτσα... 'Εχουν τη γνώμη ότι ο κύριος της την εγκατέλειψε, γιατί θα έφυγε σε μακρινό ταξίδι.

ΤΡΕΣΚΟΤ: Το καυμένο το ζώο! Είναι τόσο ήσυχο, προσεκτικό και καθαρό.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Μα μου είχατε πη, κυρία Τρέσκοτ, πως δεν σας άρεσαν τα σκυλιά.

ΤΡΕΣΚΟΤ: Ναί... αλλά είναι σκυλιά και σκυλιά. 'Αλλωστε ποτέ στη ζωή μου δεν είχα γνωρίσει τη συντροφιά τους...

'Η σκυλίτσα αυτή είναι χαριτωμένη. Και γαυγίζει όλη τη νύχτα με τον παραμικρό ύπνο θορύβου... Σπουδαίος φύλακας!

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Στόν εαυτό του): Την καταφέραμε τη γρηά.

ΣΚΗΝΗ 9η

(Επειτα από μία εβδομάδα)
ΤΡΕΣΚΟΤ: Λυπούμαι πολύ, κύριε Τζίντζερ, αλλά στο τέλος της εβδομάδας, πρέπει να μου αδειάσετε το μικρό διαμέρισμα.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ (Κατάπληκτος): Γιατί, κυρία Τρέσκοτ; Τι σας έκανα;

ΤΡΕΣΚΟΤ: Τίποτε... 'Αλλά είμαι μία γήρα γυναίκα. Ερήμη στον κόσμο. Κι' επειδή δεν μπορούσα να κατοικήω μόνη από νεύρα και φόβο, γι' αυτό πάντα φροντίσα να νοικήσω το σπίτι μου σε μετρίκιον, για να μου κρατά συντροφιά και να με προστατεύει.

ΤΖΙΝΤΖΕΡ: Γι' αυτό κι' εγώ, κυρία Τρέσκοτ, δεν θέλω να σας εγκαταλείψω.

ΤΡΕΣΚΟΤ: Δεν είναι για τα λεπτά. 'Απλώς, ήθελα να υπάρχει ένας άντρας στο σπίτι... Τώρα όμως τον βρίσκω περίττο, γιατί έχω ένα σκυλί. Είναι σπουδαίος σύντροφος και φύλακας!...

(Λούλαϊ)

ΑΝΤΩΝΥ ΠΟΥΛ

Πώς μπορείτε να τις διορθώσετε

Περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, η γυναίκα πρέπει να έχη όμορφα χέρια κατά το καλοκαίρι. Γιατί το καλοκαιρινό ντύσιμο την υποχρεώνει να τα εμφανίζει γυμνά από τον ώμο, όταν δεν σφηνει κι' αυτόν ακόμη ακάλυπτο.

'Αλλ' είναι πολύ λίγες οι γυναίκες που μπορούν να εμφανίσουν άφοβα τα χέρια τους. Τα περισσότερα γυναικεία χέρια δεν αντέχουν, αλλοιόμονο, σε μία αυστηρή κριτική. 'Αλλα έχουν κακή διάπλαση, άλλα σκεπαζονται από πυκνό και αντισταθτικό τρίχωμα, άλλων το δέρμα είναι κόκκινο ή σκληρό κτλ.

Πώς όμως μπορείτε να διορθώσετε αυτές τις ατέλειες; Να τί συμβουλεύει σχετικά η Γαλλίδα αισθητική της γυναικείας ομορφιάς 'Αλίσ Σαβάν:

"Αν το δέρμα των χεριών σας είναι σκληρό και άγριο.

Θα κάμετε συχνά μασσάζ με γλυκερίνη ή με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

'Ανθόκερο 120 γραμ., γλυκερίνη 25 γραμ., ταννίνη 1 γραμ.

'Η σκληρότητα αυτή οφείλεται κυρίως στο ότι το δέρμα έχει περισσότερη οξύτητα από την κανονική. Για την καταπολέμησιν αυτής της οξύτητος, υπάρχουν σήμερα στα φαρμακεία ειδικά παρασκευάσματα, με βάσι διάφορα αλκαλικά στοιχεία. Μία καλή συνταγή είναι επίσης η εξής:

Πομμάδα «ρόζα» 20 γραμ., Καθάρς κηρός 12 »

'Αιυνδαλέλαιο 5 »

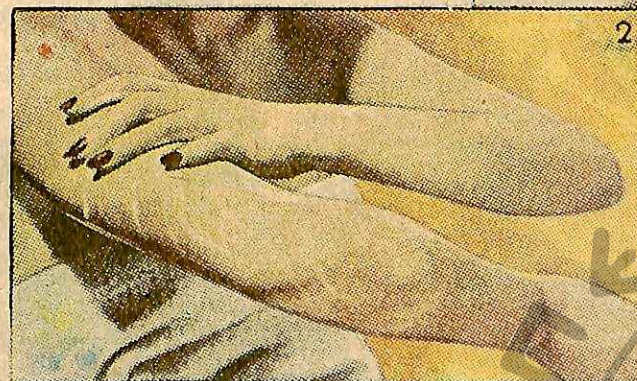
'Ελαιον λεπτοκαρύων 12 »

Βάλσαμο 'Αρσάν 10 »

Το παρασκεύασμα αυτό χρησιμοποιείται για μασσάζ.

Το χνούδι.

"Αν τα χέρια σας έχουν ένα ελαφρύ χνούδι, μπορείτε να το ξανθήνετε με οξύζενε.

1) Το μασσάζ των χεριών με γλυκερίνη. 2) Στα κόκκινα μπράτσα, τα χέρια στο μασσάζ διευθύνονται από τους άγκωνες προς τους ώμους. 3) Το χτύπημα των μπράτσων για ν' αδυνατίσουν. 4) Τρίβετε πρώτα τους άγκωνες με ελαφρόπετρα...

"Αν το χνούδι αυτό είναι πολύ πυκνό, θα καταφύγετε στην αποτρίχωσι.

Για τις μασχάλες θα χρησιμοποιήσετε επίσης μια αποψιλωτική ουσία. 'Εκτός αν προτιμάτε να τις ξυρίσετε. Και στη μιά και στην άλλη περίπτωση θ' αποφυγετε να βάλετε την ίδια ημέρα πάνω σ' αυτό το μέρος λωσιόν εναντίον της κακοσυσίας.

Τα κόκκινα μπράτσα.

'Οφείλονται συνήθως σε κακή κυκλοφορία του αίματος. Τα ζεστά και κρύα λουτρά εναλλάξ θα σας κάνουν πολύ καλό. 'Επειτα απ' αυτά τα λουτρά θα κάμετε ένα ελαφρό μασσάζ. Τα χέρια σας θα διευθύνονται από τους άγκωνες προς τους ώμους. Θα σας ωφελήσιν πολύ επίσης η ειδική γυμναστική των χεριών.

Οι χοντροφτιαγμένοι καρποί των χεριών.

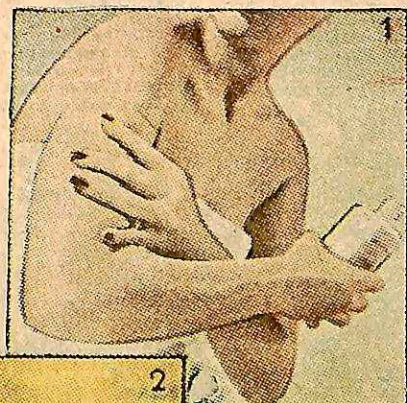
Θα τους κάμετε ν' αδυνατίσουν με ζεστές κομπρέσες, που θα τυλίγετε κατόπιν με ταφτά, σε τρόπον ώστε να διατηρηται η θερμότης επί αρκετή ώ-

'Η άσκηση για τους εύλυγστους ώμους.

'Η άσκηση για να γίνουν εύλυγστα τα δάχτυλα.

ρα. Αυτές τις κομπρέσες δεν πρέπει να τις σφίγγετε πολύ, για να μην παρεμποδίζεται η κυκλοφορία του αίματος.

"Αν τα μπράτσα σας παχαίνουν και γίνονται πλάδαρά.

Θα χτυπάτε κάθε μέρα, πολύ ζωορά, τα μπράτσα σας μ' ένα σκληρό σαβδάκι ή σανιδάκι. Με τόν τρόπο αυτό θα περιορίσετε το πάχος και ταυτόχρονα θα σκληρύνετε τις σαρκες σας.

'Αντι για ραβδάκι, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το ίδιο το χέρι σας. 'Αφού τετνώσετε την παλάμη του αριστερού χεριού, θα χτυπήσετε ζωορά και με γρήγορο ρυθμό το δεξιό σας μπράτσο. Το ίδιο θα κάμετε με το δεξί χέρι για το αριστερό μπράτσο.

Οι άγριοι άγκωνες.

Θα τους τρίψετε με μία ελαφρόπετρα επί αρκετή ώρα. Κατόπιν θα τους βυθίσετε μέσα σε ζεστό νερό, στο όποιον θα προσθέσετε και λίγο αλάτι. Στο τέλος, θα τους τρίψετε ελαφρά με κολώνια.

"Αν οι άγκωνες σας είναι πολύ άγριοι θα τους βυθίσετε επί μερικά λεπτά μέσα σε αιυνδαλέλαιο.

Θα δώσετε μεγαλύτερη ευκινησία στους άγκωνες σας κάνοντας κάθε πρωί και κάθε βράδυ την κατωτέρω άσκηση, δέκα φορές στη σειρά:

Τα χέρια εμπρός. Φέρτε τα στο στήθος. Κατόπιν θα τα τετνώσετε προς τα πλάγια και πίσω όσο το δυνατόν περισσότερο.

Για να έχετε εύλυγστους καρπούς.

Μία άσκηση που θα σας ωφελήσιν πολύ είναι η ακόλουθη: Τα χέρια τετνωμένα εμπρός με κλειστές τις παλάμες. Κατεβάστε τα άμεσα και ταυτόχρονα ανοίξτε τις παλάμες, τετνώνοντας όσο μπορείτε περισσότερο τα δάχτυλα.

Για να έχετε εύλυγστους ώμους.

Τα χέρια στον τράχηλο. Κάμετε μικρούς κύκλους στα πλάγια με τους άγκωνες, προσπαθώντας να τους φέρετε όσο το δυνατόν περισσότερο προς τα πίσω.

Για να έχετε εύλυγστα δάχτυλα.

Λυγίστε ένα-ένα τα δάχτυλα προς το μέρος της παλάμης, προσπαθώντας να στάσετε όσο ψηλότερα μπορείτε.

Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι χαριτωμένες.

Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι κατά το περιπάτημα, δεν πρέπει να κουνάτε πολύ δυνατά τα χέρια σας, αλλ' ούτε και να τα κρατάτε ακίνητα κατά μήκος του σώματος. Στην έποχή μας, οι γυναίκες δεν βγαίνουν ποτέ έξω χωρίς να κρατούν μία τσάντα ή κάτι παρόμοιο στο χέρι τους. Το χέρι που κρατάει την τσάντα θα το λυγίσετε στο ύψος του στομαχίου, σηματοποιώντας μία όρθη γωνία. Το άλλο θα διασχίσει μία κίνηση, όπως το έκκριμας. 'Η έκτασις αυτή της κινήσεως θα είναι ανάλογη με το βήμα σας. "Αν περπατάτε γρήγορα και κάνετε μεγάλα βήματα, το χέρι σας θα κινηθ' ζωορότερα. 'Η κίνησις του αντίθετα θα είναι μικρότερη, αν περπατάτε άργα και κάνετε μικρά βήματα.

Κατά τη συνουσία, εε άλλου πρέπει ν' αποφεύγετε όσον το δυνατόν περισσότερο τις κινήσεις των χεριών.

Κάθε χειρονομία, κάθε «άνδρική» κίνηση στα χέρια σας, πρέπει να λείπει ολότελα. Πρέπει να έχετε γυναικεία χάρι.

Ένας καταχθόνιος προδότης

Δυο ώρες περίπου κράτησε η ανακρίση του ήπτο το λοχαγό Πάσιου Στάαλ. Δυο ολόκληρες ώρες, χωρίς αποτέλεσμα. Στο τέλος τον μετέφεραν στο ξενοδοχείο «Αλεξάνδρ» της οδού Ερωςφ, όπου ήταν εγκατεστημένο τα γραφεία της Γκε-Εσ-Πε. Έκλεισε ξανά στην την ανακρίση. Μα όλοι οι στεκόταν βράχος άκλονήτος σε όλες τις ερωτήσεις, που απόδωσαν στο να τον ατυλίχουν.

Οι δέκα πέντε δεν έχω ιδέα ποιος είναι ο Οικονόμου, έλεγχε κάθε τόσο. Το δικό μου όνομα είναι Γεώργιος Κριακής. Τι άλλο θέλετε από μένα;

Είδαν κι' αποδείξει οι Γερμανοί πως ο ανακρινόμενος δεν είχε

ανθρώπων του κλησίου και τους κατέβει στους Γερμανούς, 'Αλλὰ ποιος; Το μυστήριο εξακολουθούσε να παραμένει σκοτεινό κι ο θάνατος καιροφυλακτούσε, άγριος, αίνιγματικός, άδυσώπητος. 'Όσοτο προτού φύγει για την Αίγυπτο, ο Μπέης, μαζί με τους συντρόφους του 'Αριστοτέλη 'Αντωνάκη, Κώστα και Κίμωνά Μανδύλλο, άρχισε να συγκεντρώνει διάφορες πληροφορίες γύρω από την στρατιωτική μηχανή του έθνους για να τις δώσει στο συμμαχικό στρατηγείο. Μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν ήταν άθρονα και πολύτιμα. 'Ο Κώστας Μανδύλλος κατόρθωσε ν' ασφίσερά απ' τη γερμανική υπηρεσία που δούλευε ένα σχεδιάγραμμα του Πειραιώς που ύπάρχουν σ' αυτό. Τα λοιπά στρατιωτικές έγκυκλιές που ύπάρχουν σ' αυτό, τα σχεδιάγραμμα φωτογραφική που στο σπίτι του 'Αντωνάκη και την έπομένη μπήκε πάλι στη θέση του. Οι Γερμανοί ούτε καν πρόλαβαν να πάρουν έλθει, παρ' όλη την άσπρη παρακολούθησή που έκαναν στους 'Ελληνες υπαλλήλους τους. Με τον ίδιο περίπου τρόπο φωτογραφήθηκαν και άλλα σχεδιάγραμματα, όπως του αεροδρομίου 'Αργούς, του Τατοίου και του Χασανίου. 'Άλλες σπουδαίες πληροφορίες που συγκεντρώθηκαν ήταν για τις ύποπτες αποθήκες τών 'αίλων του Πειραιώς, όπου αποθηκεύονται μεγάλες ποσότητες πυρομαχικών, βενζίνης και έκρηκτικών υλών. σελ. 18

A black and white illustration showing two men in suits running. The man in the foreground is wearing a fedora and holding a handgun, looking back over his shoulder. The second man is running behind him, also looking back. They are in a park-like setting with trees and a bench. A large, stylized 'FBI' watermark is visible in the bottom right corner.

— Τὴ θὰ τὸν κάνεις; τὸν ρώτησε. Ὁ Ξενοπούλος εἶπε μ' αἰσχύνη
ὅς μὲν τ' ἰντελλίτζινες Σέρβικ' κ' ὅπως καταλαβαίνει εἰς
δυσκόλῳ τὸν ἀνακαλύπτει κανεῖς. Κι' ἐγὼ τὸν θέλω, ὅπως ἔβλεπε
καὶ σένα. Ἐγὼ τὸν τρόπο μ' σὰς στείλω στὴν Αἴγυπτο. Ἐντε-
λὸς τυχαῖα γνωρίστηκα μ' ἓναν Ἀγγλό ταγματάρχου που κάνει
ζυτὴ τῆ δουλειᾶ. Τί λέει, τ' ἀποφασίζεις;

— Ὁ Ἀντονακάς, ἔχοντας ὑπ' ὀφει τίς καλές συστάσεις τοῦ
Ἀγγλιστάου Μπένι γιὰ τὸ Μανουσάκι καὶ μὴ φανταζόμενος ὅτι ἐ-
πεὶ στὰ δίχτυα τὸν ποῖ ἐπικινδυνὸν πράκτορα τὸν Γερμανὼν

Μετά την απελευθέρωση, ο Δημήτριος Μανουσάκης η μαρτυρία δ
φετακής καταδικάστηκε έξι φορές σε θάνατο από το δικαστήριο δ
σιλόγων, δια της υπ' αριθμ. 1263/45 απόφασης. Έπίσης με τ
υπ' αριθμ. 1254/45 απόφαση του ίδιου δικαστηρίου καταδικά
σε δυο φορές σε θάνατο για την καταδότη στους Γερμανούς τ
Νίκου Θωμά. Έναντιον του εκκρεμούν κι άλλες πολλές κατηγ
ρίες. Αυτούχως, ο καταχθόνιος αυτός προδότης κατώρθωσε νά
εξαφανιστή. Λέγεται ότι έφυγε στην Γερμανία, λίγες μέρες π
από την απελευθέρωση...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
(Ἡ ἀλληλογραφία ὀπισθεν)

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Απαντήσεις επιστολών

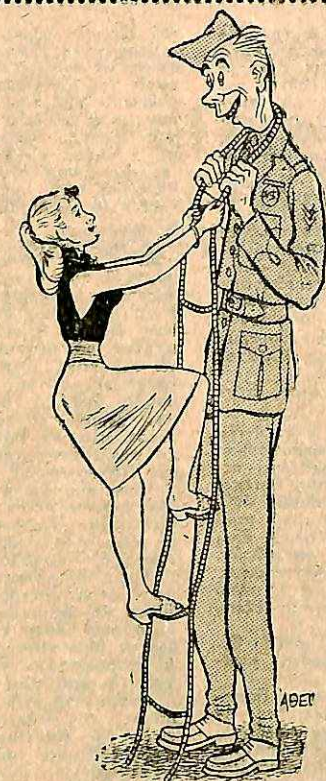
Βασ. Τραμουντζήνην. Μυτιλήνη: Εύτυχως που έχω συμπάθειες στο νησί σας. Τώρα, αν έσείς «δυσοφώτετε» για τα γραφόμενά μου, λυπούμαι. Αθανάσιον Μυλωνά ν. Κύμην: Να υψώ στείλετε τη φωτογραφία του πετροελακίου του «ΜΑΡΙΑ». τη γοι-άζουσι. Σας ευχαριστώ. Ιωάννην Καραπάναν. Πειραιά: Δεν έχετε άδικο. Θα προσπαθήσω να κάνω την επανόρθωσι. σ' ένα από τα επόμενα τεύχη του «Θησαυρού». Τό 1, η τὸ Γ. δεν έχει βέβαια σημασία, αλλά μια και θα το στείλετε στους συγγενείς σας, θα κάνω ό,τι μπορώ. Τσ.σ.π. Β. Π., Πάκια-Λακωνίας: Όσοι συμπαιχνάστες σας ξέρω είναι ευγενείς και τίμιοι. Έσείς πώς ξεχωρίζετε τόσο; Αθανάσιον Βαδωρόν. Νικόλαον Γιαννούσην. Ιωάννην Δασκαλάκη. Περικλήν Θωμαΐδη. Κωνστ. Παντεμαζήν. Σάββαν Κανακιάση και Χριστόφορον Θωμάν: Θα συνεσταθούν. Εύχριστῶ για τὸ ενδιαφέρον. Μιχαήλ Σκαυρόν. Πύργον-Ηλείας: Η ιδέα σας πολύ καλή, αλλά δυστυχώς ο συγγενής σας δεν συγκινείται από τέτοια. Πάντως αφού νομίζετε πως σας «ακούει» γράψτε του και ο Θεός βοηθός! Έγώ έχω έτοιμο σενάριο, Ιωάννην. Α. Ν. τὸ νῆος. Τσίπολην: Μόλις κατώρθωσα να βωδὴ τη διεύθυνσί του και σας τη στέλνω ταχυδρομικῶς. Η λίαν Αλεξοπούλου. Ένταυθα: Εύχαριστῶ για τὴν καλή σας διάθεσι. να με βοηθήσετε. Περιμένω. Α.σ.τ.φ.υ.λ.α.κ.α. Τσο-γιάτση. Ένταυθα: Δεν είναι ένοχος. Η ιστορία του Ιδανώφ είναι νωστή. Έγώ έχω έτοιμο ένα βιβλίο που βάζει τα πράγματα στη θέση τους. Κάνετε λίγη υπομονή κι' όταν τὸ διαβάσετε, θα με δικαιολογήσετε. Για τὸ ἄλλο ζητήσα. εἶμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω. Προσέτε ένα μεσημέρι από τὴ γραφεία σας 12—2 Δευτέρα-Τετάρτη-Σάββατο. να σας δώσω τὰ στοιχεία που σας ενδιαφέρουν. Ε.ρ.ή.ν.η. Ν. Α. Πλωμάριο. Μυτιλήνη: Δεν έπρεπε να θυμώσετε μαζί του. Σας επαναλαμβάνω πως όλα εκείνα που ένοσσω κάποτε, δεν έχουν καμιά σχέση μαζί του. Πρόκειται απλῶς περί συνωνυμίας. Λυπούμαι που έγιναν αἰτία να τὰ ναλάσετε. Πάντως τώρα θ' αναπλάσετε με περισσότερη θέλησι. Με θέλετε για κουμπάρο; Α.τ.μ.λ.α. Πουλάκου. Μαλάου: Βεβαίως κι' έχετε δικιο. Ποιὸς τὸ ἀνέβηκε; Αλλά ἐγὼ δεν έχω ιδέα και με ενοχλεί τὸ γεγονός ότι τὰ έχετε μαζί υου. Μη χειρότερα! Μήπως ήταν πρωταπολιτὴς τὸ πού σας τὰ έβαν; Ιωάννην Ποθητόν. Αρσινόην Μακρή. Νικόλαον Λαζαρίδη. Πέτρον Σαρίδη. Κωνσταντίνον Καλονερόπουλον. Τσιτσάνον. Αλέκον Σταματίου. Θεόδωρον Αγγυστῆν. Ιωάννην Τσιανταφύλου. Ιωάννην Σκαυρόν. Γιάννην Δοροπόπουλον και Σταματίον Μπουρνιάν: Θα μεταβιβάσω τὴν παρακλήσί σας στη διεύθυνσι. Εύχαριστῶ για τὴν ἀγάπη σας και τὸ ενδιαφέρον. Δημοσθένην Πανταζήν. Νικόλαον Χαραλαμπίδη. Γεώργιον Γεωργιολόπουλον. Εὐα. Λι-νιάδη και Εὐάγγελον Κατοσίην: Τὸ ἴδιο λινύει και για σας. Ποὸς τὸ παρὸν δεν είναι δυνατόν νομίζω να πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Πάντως θα... μεσολαβήσω! Ένταυθα: Δεν πιστεύω να εἴσαστε ἡ παλιά φίλη. Μακάρι δυο να κάνω λάθος. Παρακαλῶ να υψώ γράψετε ποιὸς σας έπε τὸ υυστικό. Γ.ρ.ν.γ.ό.ι.ο.ν. Γ.ά.τ.ο.ν. Κέκυρα: Ο.κ. Δημήτριος Νούνεσις από τὸ Μαν-τοῦκι είναι φίλος υου. Υποπρήσαμε μαζί στην ἀεροπορία. Περιμένω να υψώ γράψω ἄλλὰ φαίνεται πως δεν τὸ ἀποφασίζει. Για τὸ ενδιαφέρον ευχαριστῶ. Θεόδωρον Πορο-σῆν. Θεόδ. Σπανόν. Δημητρίον Δημητράκο-πουλον. Χριστόφορον Μάνη. Παναγιώτην Ἀνα-πύτην και Φ. Χρηστοβίτην: Για τὰ σίσθημα-τά σας γίλια ευχαριστῶ. Οἱ «Κατάσκοποι» δ-πως βλέπετε κυκλοφοροῦν σὲ λίγες μέρες σὲ βιβλίο.

Γ. Β. Ι.

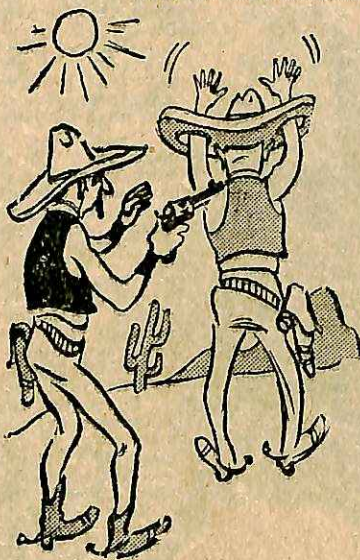
Ο.τι περιμένατε με τόση ἀνυπομονησία
ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

κυκλοφοροῦν σὲ βιβλίο.

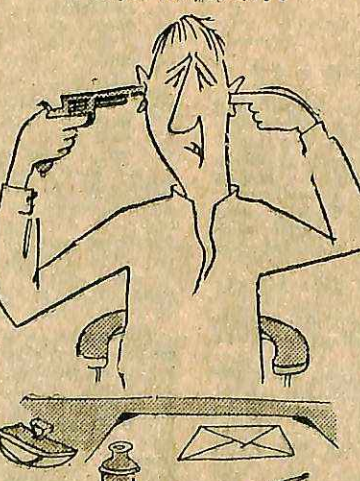
Ένας πολυεπίλογος τόμος, με σχέδια
Ν. Νομικού. — Έκδόσεις Α. ΜΑΥΡΙΔΗ.
Θεμιστοκλέους 11.

—Κάμν, γιάολινγκ!
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Ψηλά τὰ χέρια!..

Ο αὐτοχειρ...

Τὰ φυτὰ θὰ σκοτώνουν ΤΟΥΣ ΕΧΘΟΥΣ ΤΩΝ

Πῶς ενεργοῦν τὰ νέα έντομοκτόνα

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἔχουν ἐπινο-ήσει τώρα μιὰ μέθοδο «ἐμβολιασμοῦ» τῶν φυτῶν, ἔτσι ὥστε, ἂν ἔνα παρσιτὸ ἀπο-ροφήσῃ τοὺς χυμοὺς ἑνὸς κλωναρίου ἢ ἑνὸς φύλλου, νὰ δηλητηριάζεται και νὰ φοβᾶ. Ἔτσι, δὲν θάνε πιά ἀναγκασμένοι οἱ καλ-λιερηταὶ και οἱ κηπουροὶ νὰ περιμένουν νὰ ἐγκατασταθοῦν πρώτα τὰ βλαβερὰ έντο-μα και ν' ἀρχίσουν τὸ καταστρεπτικὸ ἔργο τους, για νὰ τὰ καταπολεμήσουν κατόπιν ραντίζοντας τὰ φυτὰ με τὰ συνηθισμένα έντομοκτόνα.

Πρώτοι οἱ Γερμανοὶ, κατὰ τὸν δεύτερο πόλεμο, ἀναζητήσαν τὸν τρόπο νὰ καθι-στούν τὰ φυτὰ ἱκανὰ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς φυσικοὺς ἐχθρούς των: τὰ έντομα. Οἱ ἔ-ρευνες αὐτὲς συνεχίσθησαν ἀργότερα στην Ἀμερικὴ και κατέληξαν στην παρὰσκευὴ τῶν νέων έντομοκτόνων, που θὰ ὑπάρχουν στην ἀγορὰ κατὰ τὰ τέλη του τρέχοντος ἔτους, αφού δηλαδὴ πρώτα συμπληρωθοῦν οἱ δοκιμὲς των.

Τὸ βασικὸ συστατικὸ τῶν μιγμάτων αὐ-τῶν εἶνε ὁ φασφόρος δηλητηριώδης για τις μελίγκρες, τις κάμπιες και τὰ ἄλλα πα-ρόμοια παρὰσιτα, τὰ τόσο καταστρεπτικὰ για τὰ λουλούδια, τὰ λαχανικά και τὸ φύλ-λωμα τῶν δένδρων. Εἰσάγεται δὲ στους χυμοὺς τοῦ φυτοῦ, ὅπως οἱ ὁρροὶ κατὰ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν εἰσάγουν τὰ σωτήρια ἀντισώματα κατὰ τῶν μικροβίων στὸ αἷ-μα τοῦ ἀνθρώπου.

Στὴν περίπτωσι ὅμως τῶν φυτῶν, δὲν γίνεται ἐνεσις. Τὰ νέα έντομοκτόνα σκορ-πίζονται ἀπλῶς πάνω στην ἐπιφάνειά τους, με ράντισμα ἢ πασπάλισμα, και ἀπορο-φῶνται στὸ ἑσωτερικὸ τους. Καλύτερη ὡ-στόσο εἶνε ἡ μέθοδος τῆς ἀναμίξεώς τους με τὸ χῶμα γύρω ἀπὸ τὸ ριζικὸ σύστημα τοῦ φυτοῦ. Γιατί, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὰ παρὰλαμβάνει ἡ φυσικὴ κυκλοφορία τῶν χυ-μῶν ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω και τὰ μετα-φέρει ὡς τις ὑψηλότερες κορυφὲς τοῦ φυτοῦ —ἐνῶ, με τὸ ράντισμα, ἐμπνέτουν μόνον τὸ μέρος ὅπου ἔπρεαν, μὴ μπορώντας νὰ κατεβῶν πρὸς τὰ κάτω.

Τὰ φάρμακα αὐτὰ δὲν εἶνε διόλου βλα-βερά στὸ φυτὸ, παρουσιάζουν δὲ μιὰ κά-ποια ἐκλεκτικότητι ἀπέναντι τῶν διαφό-ρων έντόμων: Ἐγὼ π.χ. ἐξοντώνουν τις με-λίγκρες που θὰ ρουφούσαν τὸ γυμνὸ τοῦ φυτοῦ, δὲν ἐνοχλοῦν σχεδὸν καθόλου ὠρι-σμένα ἄλλα έντομα που καταστρέφουν τις μελίγκρες.

Ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ τῆς ἐκλε-κτικότητος θὰ ἀνοίξῃ νέους ὁρίζοντες για τις έντομολογικὲς ἐρευνες.

Τὰ νέα έντομοκτόνα παρὰγονται ἤδη σὲ μικρὲς σχετικὰ ποσότητες για πειραμα-τισμοὺς, με τις ὀνομασίες «Μετασπίντ» και «Συστόξ». Ὅταν θὰ ὑπάρχουν πρὸς πᾶν σὲ ἀφθονία ὑπολογίζεται ὅτι δὲν θάνε πολ-λὸ ἀκριβότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ κοινὰ έν-τομοκτόνα.

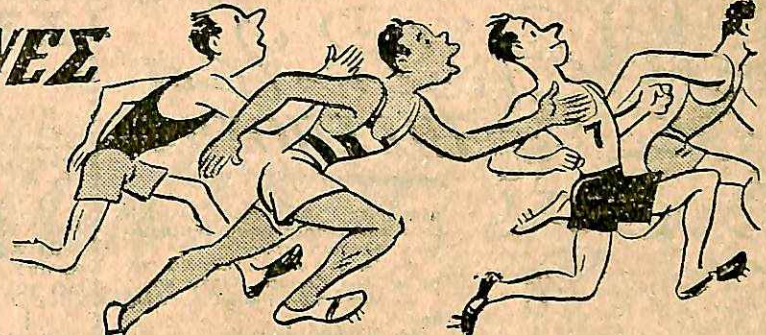
Ἐχουν ἔξ ἄλλου τόση δύναμι, ὥστε 25 γραμμάρια ἀρκοῦν για τὴν πλήρη προστα-σία τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς ἑνὸς ὁλο-κλήρου στρέμματος ἀπὸ τὰ βλαβερότερα παρὰσιτα.

Τὸ μόνον μειονέκτημά τους εἶνε ἡ δηλη-τηριώδης ἐνεργειά τους στὸν ἀνθρώπου. Ἐ-κείνοι που θὰ τὰ χρησιμοποιοῦν, θὰ πρέπη νὰ προσέχουν πάρα πολὺ μήπως τ' ἀνα-πνεύσουν ἢ μήπως τὰ καταπιοῦν κατὰ λά-θος.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ έντομο-κτόνα αὐτὰ διατηροῦν τὴν τοξικότητά τους μέσα στὰ φυτὰ ἐπὶ ἑβδομάδες. Ἡ τόση δι-σέκεια αὐτῶν βεβαίως τοὺς κινδύνους για τοὺς ἀνθρώπους και τὰ ζῶα, ἀλλὰ ἐξασφα-λίζει περισσότερο παρατεταμένη προστα-σία στὰ φυτὰ.

Ἀλλῶστε ἀναζητοῦνται τώρα οἱ κατὰλ-ληλοι τρόποι προφυλάξεως τῶν ἀνθρώπων. Στὸ μεταξὺ για λόγους ἀσφαλείας, τὰ νέα έντομοκτόνα θὰ δοκιμασθοῦν πρώτα σὲ φυ-τὰ ὀχι φαγόσυμα.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἐκεῖ πάνω στὸ Ἑλσίνκι, ἀπὸ δῶ και τρεῖς βδο- (μάδες, ἀπ' τῆς γῆς ὅλα τὰ μέρη συγκεντρώθηκαν ὁμάδες κι' ἀγωνίζονται με πείσμα τῶν Κρατῶν οἱ ἀθληταὶ τὰ «ρεκόρ» νὰ καταρρίψουν και νὰ βγοῦν νικηταὶ! Ἀγωνίζονται στὸ στίβο μιὰς ἀμίλλης εὐγενούς και σ' ἀγῶνες παρὰβγαίνουν χαρακτηριστοὺς διεθνούς: Ἡνωμένες Πολιτεῖες, Ἀγγλοὶ, Ρῶσοι, Γερμανοὶ, Γάλλοι, Τούρκοι, Πορτογάλλοι, Γιουγκοσλάβοι. Πο- (λανοὶ, Ἑλβετοὶ, Σπανιόλοι, Βέλγοι, Νορβηγοὶ και Φιν- (λανδοὶ, Γιαπωνέζοι και Κινέζοι, Πέρσες, Ἀραβες κι' Ἰνδοὶ και μπορεῖ νὰ δὴ κανένας και μπορεῖ ἀκόμη ναῦρη, κάθε ράτσα, κάθε φάτσα ἀσπρη, κίτρινη και μαύρη!

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ θέμα ἔχει τόση σημασία, μεταφέρω στὸ Ἑλσίνκι τὴ φωνή μου φαντασία και προσέχω πρώτα-πρώτα, ὅτι κόπτονται οἱ Γάλλοι και ζητοῦν αὐτοὶ νὰ πάρουν τὰ πρώτεια τῆς... (σκυτάλη, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησί τους σταθερότητας δὲν χαιρεῖ και πηγαίνει, κάθε τόσο, ἀπὸ χέρι σ' ἄλλο χέρι! Συνεπῶς, γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μὰ κι' ἐν πάσῃ συν- (τομία, θεωροῦνται ἐνδεδειγμένοι για τὴν... σκυτάλο- (δρομία!

Μέσ' σ' αὐτὴ τὴν ποικιλία και τὸ κρᾶμα τῶν φυλῶν τὴν προσπάθεια προσέχω τῶν φιλάτων Ἰταλῶν, που ζητοῦν με κάθε τρόπο κάπου νὰ «ἐπι κρ- (τῆ σουν) και μιὰ νίκη στους ἀγῶνες τοῦ Ἑλσίνκι νὰ κερ- (δίσουν!

Εἶναι ὅλοι τους, ἐν γένει, ἀθληταὶ πρώτης γραμμῆς κι' εἶνε «τσάμπιον», που λένε, και περιφημοὶ δρο- (μῆσι! Εἰναι ὅλοι τους, ἐν γένει, ἀθληταὶ πρώτης γραμμῆς κι' εἶνε «τσάμπιον», που λένε, και περιφημοὶ δρο- (μῆσι! Εἰναι ὅλοι τους, ἐν γένει, ἀθληταὶ πρώτης γραμμῆς κι' εἶνε «τσάμπιον», που λένε, και περιφημοὶ δρο- (μῆσι! Εἰναι ὅλοι τους, ἐν γένει, ἀθληταὶ πρώτης γραμμῆς κι' εἶνε «τσάμπιον», που λένε, και περιφημοὶ δρο- (μῆσι!

Πολεμᾷ κι' ἡ Γερμανία κι' ἀγωνίζεται με ζῆσι για νὰ ξανακαταλάβῃ στους ἀγῶνες «πρώτη θέσι»! Ὅμως σ' ὅλα «τ' ἄλ μα τὰ τῆς» ἐντελῶς ἀπο- (τυγχάνει...

Και στοῦ μπάσκετ τὸν ἀγῶνα «καλαθιές» ἐπίσης (χάνει, ἔτσι πείθεται πως ἔχει ἀπὸ τὸ σφαγῆτα ἕνα (μέχρι τὸ πενήντα δύο, τὰ... καλὰ θια τῆς χα- (μένα!

Σημειώνει, σὺν τοῖς ἄλλοις τρομερῇ ἀποτυχία και στοῦ «μπόξ» τις συναντήσεις, ἡ κοινὴ στην (πυγμαχία, γιατὶ βρίσκεται, μοιραίως, στην μεγάλη παρακμή (τῆς κι' εἶν' ἀδύνατον τελείως νὰ ὑψώσῃ τὴν πυγμὴ (τῆς!

Μόνον στὴ δυσκολία προσπαθεῖ νὰ κἀνῃ κάτι μὰ τὴν τρῶνε και στὰ... δίσκο τὰ μικρὰ κυρίως (Καθὴ... κι' ἀποκλείεται, ἐννοεῖται, ἀπ' τοὺς προ- (κριματικούς

και τοὺς ἡμιτελικούς κι' ὅπως φαίνεται θὰ μὲνῃ και στην κυριολεξία—τοῦ λοιποῦ... «ἀποκλει- (σμένῃ»

Τὸ κεφάλι μου πιέζω, παραπάνω και τὸ στίβω κι' ἀντικρῶς στοῦ Ἑλσίνκι τὸν παγκόσμιον τὸν (στίβο

και δεκάδες κρατιδίων ἀρετὰ καλὰ ν' ἀντέχουν, μολοντὶ πάντα τρέχουν μόνο δρόμους... ἀνωμάλους κι' ὁλοὺς τοὺς. «μετ' (ἐμπνέων!

Νοερῶς, ἐπίσης, βλέπω, νὰ λαμβάνουν ἔτσι μέρος ἀθλητὰ τῆς Ρουμανίας, Οὐγγροὶ μὰ και Πολωνοὶ

που ζητοῦν πάσι θυσία νὰ φανοῦν ἰδιαιτέρως (στο ἀκόντιον δεινοί! Τὸ ρεκόρ νὰ καταρρίψουν ἐπιμένοναι στὰ... δόρυ, για νὰ δείξουν ὅτι δντως εἶναι ἄσσοι... «δρυ- (φόροι!»

Ἐπὶ πλέον ἀντικρῶς, πῶς αὐτὰ τὰ ἴδια Κράτη και στους δρόμους τοὺς ποικίλους τρέχουν πάντα (δίχως «κράτει». Και στὸ τρέξιμο τουτέστιν νὰ φανοῦν προσπαθοῦν και τοὺς Ρῶσους... «κατὰ πόδας» συνεχῶς ἀ- (κολουθοῦν, ἔτσι κάθε τέτοια χώρα, ἀπερίφραστα τὸ δείχνει κι' (ἄλλη ἀκόμα μιὰ φωνή, ὅτι πάντοτε βαδίζει στοῦ «μπαρμποῦλη τῆς» τὰ (...ἴχνη και στὸ Στάδιον ἀκόμα τρέχει πάντα... ἀριστερά!

Μὲ τὸ τηλεσκόπιό μου τὸ... τηλεφανταστικό, μέσ' στὸν χῶρο τοῦ Σταδίου ἐκεῖ τὸν ἀγωνιστικό, ἀντικρῶς με καμὰρὶ και τὴν ὁμορφὴ Ἑλλάδα νὰ προσφέρῃ, ὅπως πάντα τὴν ἀθάνατη τὴ δαδα! Μὰ παρ' ὅλο που φωτίζει τὸ ντυνιὰ τῶσους αἰῶνες και θαμπώνει ἀκαταπαύστως τοὺς λαοὺς με Περ- (θενῶνες, βρίσκει ὅλο ἀντιδράσεις ἀπ' τὰ Κράτη τὰ μεγάλα κι' ἀπ' τοὺς φίλους τοὺς Ἑγγλέζους ἀδίκειται και (σπῆ... μ' ἄλλὰ!

Ἀδίκειται και στὴ «σφαίρα»! Καὶ δικαίως ψιθυ- (ρίζει: «Δὲν πειράζει, φίλοι Ἀγγλοὶ... σφαῖρα εἶναι (και γυρίζει!»

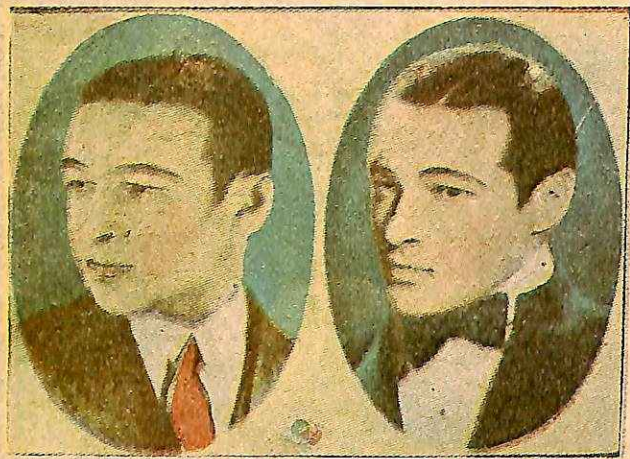
Διακρίνω, τέλος, πάντων, και τὴ φίλη Βρεταννία νάχη «τράκ» στην Ὀλυμπιάδα και λαχάρα κι' ἀ- (γωνία, γιατὶ σ' ὅλα τ' ἄλματά της και τοὺς δρόμους τοὺς (μεγάλους, ἔχει νὰ τὰ βγάλλῃ πέρα με δεκάδες ἀντιπάλους! Καὶ παρ' ὅλον που δυνάμεις ἀφειδῶς καταναλίσκει δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερπηδῇ τὰ ἐμποδία που (βρίσκει! Πλὴν αὐτοῦ τὴν «σαμποτάρον» οἱ μικροὶ λαοὶ κυ- (ρίως

και τὴν μάχονται ἀγρίως! Στὴ μεγάλη τὴ φορά της, μ' ἄλλα λόγια δηλαδὴ, παρεμβάλλονται σκοπὶμοι, τότε Πέρσες πότε ἴν- (δοί, πότε «...κλείσιμὸ τοῦ δρόμου» κι' οἱ Αἰγύπτιοι (τῆς κάνουν και μ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ τους... «σ' ἀδίκει ἔξοδ» (τὴν φτάνουν!

Τέλος βλέπω και προσέχω, μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, πῶς ἐκ μέρους τῶν Μεγάλων κατανόσεις ὑπάρχει ἀμοιβαία κατὰ βάθος και σκοπὸς του νὰ ἐκλείψῃ κάθε μίσος, κάθε πάθος, και προσέχονται τοῦ κόσμου τὰ πολυτάλμα τὰ (πλήθη, κάθε μιὰ διενεξίς τους νὰ ταφῇ μέσα στη λήθη, και ἀγῶνες μιὰς ἀμίλλης εὐγενούς κατὰ κανόνα, του πολέμου νὰ προλάβουν τὸν ὀλέθρινον... ἀγῶνα!

Νὰ κυλᾷ ἡ ζωὴ μας πάντα με ἀγῶνες κλασσικούς ἔστω ἀκόμα, φίλτατοί μου και με παρὰσφαίρικούς, παρὰκειμένον οἱ Μεγάλοι ν' ἀρπακτοῦνε κάποια μέρα, νὰ... κλῶσθῃ με μανία τὴν Ὑδρόνεϊν τῆ (σφαῖρα και ξεφουσκωτῇ, στὸ τέλος, νὰ τὴν κάνουν «πο- (δὸ σφαῖρα!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο (δριστερά) και ο Τάνυ Ντέττερ (δεξιά) που υπέδθη τον αλησμόνητο γόητα στο φιλμ «Βαλεντίνο».

ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ 1952

Ο Ροδόλφος Βαλεντίνος

Η έκδοσις ενός βιβλίου με φωτογραφίες μόνο του μεγάλου γόητος Ροδόλφου Βαλεντίνου αναμένεται με ζωηρόν ενδιαφέρον από όλους κληρο το Χόλλυγουντ. Και εκδόσις του βιβλίου αυτού θα είναι «Ελληνας: ο περίφημος φωτογράφος της κινηματογραφουπόλεως Κωνσταντίν, όπως είναι γνωστός στους αστέρες ο πατριώτης μας Κώστας Χαζαλάουρος. Ένκατεστημένος στο Χόλλυγουντ εδώ και πολλά χρόνια έχει πελάτες τους καλύτερους ηθοποιούς, και τους γνωστότερους οικονομικούς παράγοντες του κινηματογράφου.

Πελάτης του Κωνσταντίν — μάλιστα από τους καλύτερους πελάτες — ήταν και ο αλησμόνητος Ροδόλφος Βαλεντίνος. Στα χέρια του βρίσκονται σήμερα πάρα πολλές ανέκδοτες φωτογραφίες του μεγάλου γόητος.

Εκτός απ' αυτές χρόνια τώρα ο Κωνσταντίν με ύπουλη μάχη αποδίδει κι' αποκεί όσες ακόμα υπάρχουν, για να εκδώσει ένα άλμπουμ που όλοι το περιμεναν με ζωηρότατο ενδιαφέρον. Γιατί πρέπει να πούμε ότι η μνήμη του Βαλεντίνου δεν έσβησε στο Χόλλυγουντ. Απεναντίας όλοι τον θυμούνται και προ πάντων οι γυναίκες μιλούν σχεδόν με συγκίνηση γι' αυτόν.

Αλλά φέτος για πρώτη φορά από τον θάνατό του ο τάφος του μεγάλου γόητος θα μείνει χωρίς λουλούδια, που άφηνε κάθε χρόνο η άγνωστη θαυμαστρία του, η «Κυρία με τα μαύρα» το μυστήριο της οποίας χρόνια τώρα απασχολούσε τις εφημερίδες ολοκλήρου του κόσμου.

Ποιά ήταν αυτή η επίμονη θαυμαστρία του που στόλιζε σε κάθε επέτειο του θανάτου του Βαλεντίνου τόν τάφο του με τα «ωραιότερα λουλούδια της Καλιφόρνιας»;

Το μυστήριο φωτίστηκε ποιν από λίγους μήνες, όταν σ' ένα διαμέρισμα της οδού Γουίλκοξ 1825 βρέθηκε νεκρή μία όμορφη κυρία. Μπήκαμε στο διαμέρισμα

αυτό ακολουθώντας δυο ρεπόρτερς τοπικής εφημερίδας που ενδιαφέρεται περισσότερο για το παραμικρότερο κοινωνικό κοντισμπολιό, παρά για ένα καινούργιο πόλεμο. Η «Κυρία με τα μαύρα» — Μάριον Γουάτσον την έλεγαν — ήταν πεσμένη μπρούμυτα κάτω από το κρεβάτι της, και ο ιατροδικαστής με δυο αστυνομικούς προσπαθούσαν να εξακριβώσουν πώς προήλθε ο θάνατός της. Ως την ημέρα εκείνη είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει πέντε φορές, αλλά και τις πέντε απέτυχε.

Ένα μπουκαλάκι με ναρκωτικό που βρέθηκε άδειο στο κοιμόνιο της γέμισε υποψίες την αστυνομία, αλλά ο ιατροδικαστής που την εξέτασε δήλωσε ρητά και κατηγορηματικά ότι η Μάριον Γουάτσον πέθανε από συγκοπή, σε ηλικία 50 χρόνων. Η ζωή της γυναίκας αυτής είναι ένα πραγματικό μυστήριο. Από τότε που πέθανε ο Βαλεντίνος κάθε χρόνο στην επέτειο του θανάτου του στόλιζε τον τάφο του με λουλούδια.

Στην αρχή κανένας δεν την πρόσεξε. Υπήρχαν πολλές ακόμα γυναίκες που σάν κι' αυτή λάτρειαν τη μνήμη του μεγάλου ηθοποιού. Με τον καιρό όμως αραίωσαν και μόνη η Μάριον Γουάτσον με κατάμαυρα πάντοτε ρούχα και μια πλερέζα που της έκρυβε το πρόσωπο πήγαινε στο νεκροταφείο φορτωμένη λουλούδια.

Ένας φύλακας ισχυρίζεται πως κάθε φορά την έβλεπε να κλαίει με λυγμούς. Αλλά ποιά ήταν αυτή η άγνωστη;

Μάταια οι δημοσιογράφοι της έστησαν κασέρι και περιμέναν Πήγαινε τα ξεμάρματα ή άρα το βόσδυ ή και την προηγούμενη ή και την επομένη της επέτειου του θανάτου για ν' αποφυγεί τα αδιάκριτα βλέμματα. Έτσι ή φήμη της «Κυρίας με τα μαύρα» που λάτρειαν τη μνήμη του μεγάλου γόητος ξεπέρασε τα όρια της Αμερικής, και απλώθηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Πέρσι Νιουκς ένας νεαρός δημοσιογράφος υπόρρεσε επί τέλους να ξεδιαλύνει το μυστήριο και να εξακριβώσει την ταυτότητά της. Αποφασισμένος να εξασφαλίσει οπωσδήποτε μία επιτυχία στην εφημερίδα που εργαζόταν, κρύφτηκε στο νεκροταφείο δυο ολόκληρες μέρες. Είχε μαζί του μία βαλιτσούλα γεμάτη σάντουιτς για φαγητό. Τη νύχτα — στο Χόλλυγουντ είναι σχεδόν πάντοτε καλοκαίρι — κοιμόταν απάνω στους τάφους. Περίμενε. Τέλος η «Κυρία με τα μαύρα» φάνηκε ένα σούρουπο. Ο δημοσιογράφος έτρεξε κοντά της και είχε την ανάμνηση να της βγάλει με το ζόρι την πλερέζα που της έκρυβε το πρόσωπο. Κατόπιν την ακολούθησε και εξακρίβωσε πού έμενε.

Από κει και πέρα δεν ήταν βέβαια δύσκολο να μάθει λεπτομέρειες για τη ζωή της. Η γυναίκα αυτή είχε κάποτε λάβει μέρος στο μπαλέτο του «Ζίγκφιντ Φόλις». Κατόπιν παντρεύτηκε τον πλούσιο Γερμανό βαρώνο Ρούμπεντ φον Μπίκλιν, και όταν το 1934 τον χώρισε, παντρεύτηκε για δεύτερη φορά με τον γιατρό Μπλάκ Γουάτσον, αλλά και ο αυτόν χώρισε το 1941.

Κανένας όμως δεν υπόρρεσε να εξακριβώσει λεπτομέρειες για το σύνδεσμά της με τον Ροδόλφο Βαλεντίνο. Η ίδια δεν μίλησε ποτέ. Οι φίλες λοιπόν δίνουν και παίρνουν. Λένε ότι και ο Βαλεντίνος ήταν πολύ έρωτευμένος μαζί της. Άλλοι πιστεύουν ότι και η Μάριον Γουάτσον ανήκει στην κατηγορία των γυναικών που έρωτεύονται παθολογικά έναν άντρα που θαυμάζουν, χωρίς αυτός ποτέ να μάθει τίποτα για το σίσημά τους. Όπως και νάχουν τα πράγματα, ο θάνατος της Μάριον Γουάτσον συγκίνησε το Χόλλυγουντ, γιατί όπως είπαμε, η μνήμη του μεγάλου γόητος δεν έσβησε ακόμα.

Και στην κηδεία της που παρακολούθησα κι' ενώ από περιέργεια, ήρθαν πολλοί, άντρες και γυναίκες οι περισσότεροι βετεράνοι ηθοποιοί που γνώριζαν τον Βαλεντίνο.

Όταν τώρα, πριν από λίγους μήνες, γκρέμισαν το σπίτι του Βαλεντίνου στο Γουέστγουντ του Χόλλυγουντ δεν μπορεί να περιγραφεί τί έγινε. Τα συνεργεία κατεδάφισαν περικυκλωμένοι από θαυμαστές και θαυμαστρίες του μεγάλου γόητος. Πήσαν τις κλειδαριές πασπαθοφυλλά, πήσαν ακόμα και πέτρες ολόκληρες για ενθύμιο. Μία ωραιότητα σειρά από Ισπανικά και Ιταλικά πλακάκια που στόλιζαν τους τοίχους στο σαλόνι του Ροδόλφου Βαλεντίνου βρίσκονται σήμερα στην κατοχή του ζεύγους Νικόλσον, δηλαδή της γνωστής ηθοποιού Άλίκης και του δημοσιογράφου Πάλλ Νόο (Νικόλαϊδης) που ζούν μονίμως στο Χόλλυγουντ.

Ο τάφος του Ροδόλφου Βαλεντίνου εξακολουθεί να είναι τόπος προσκύνησης. Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ξέρει τα «σίγουρα»

Συζητούν δυο φιλενάδες:
—Καταλαβαίνει ο άντρας μου πολλά πράγματα απ' τις κοούρες;
—Και βέβαια! Την παραμονή ξέρει πάντα ποιο αλόγο θα νικήση. Και την άλλη μέρα, ξέρει θανιάσια για ποιους λόγους δεν νίκησε!

—Γιατί άραγε ο Θεός έπλασε τελευταία τη γυναίκα;
—Γιατί, αν την έπλαθε πρώτη, θα τούφερνε αντιρρήσεις σ' όλα του τα σχέδια!

—Εξακολουθεί να ναι ζηλιάρης ο άντρας σου δίχως λόγο;
—Όχι.
—Α, μπράβο! Διορθώθηκε λοιπόν;
—Όχι, αλλά... τώρα φροντίζω να χη κάποιον λόγο!

—Πέστε μου γιατρέ, θα μείνω πάλιν καιρό άκνη στο κρεβάτι;
—Χμ! Αν ο πυρετός σας διατηρηθή τόσο δυνατός, δεν το πιστεύω...

—Δεν παίζεις πια στις κοούρες;
—Για ποιο λόγο; Όταν χάνω, η γυναίκα μου ρίχνεται πάνω μου για να με κοιματίσει, κι' όταν κερδίζω, μου παίρνει όλα τα λεφτά και τρέχει άμέσως στα μαγαζιά... Όπως βλέπετε, έτσι ή αλλιώς, βγαίνω πάντα χαμένος!

—Η σύζυγος επισκέπτεται τον άντρα της στη φυλακή.
—Ο τελευταίος γνωρίζει στο δεσμοφύλακα και τον φωνάζει:
—Μην ξεχνάς πως, σύμφωνα με τον κανονισμό, δεν έχεις δικαίωμα ν' αφήνεις τους επισκέπτες περισσότερο από πέντε λεπτά!...

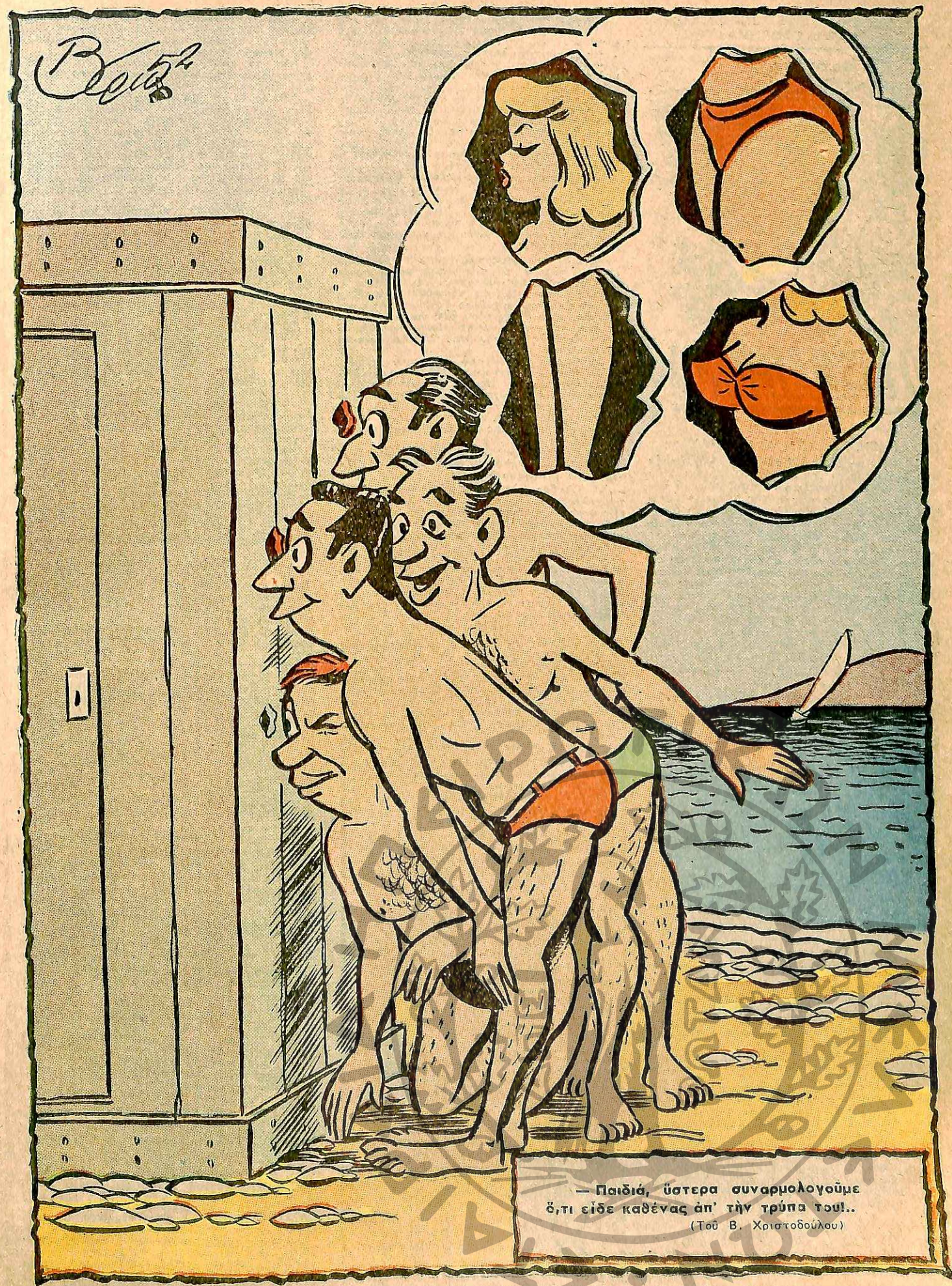
—Μιλās σάν ήλιθιος!
—Είναι ο μόνος τρόπος για να υποδείξεις να με καταλάβης!

—Ο Λεωνίδας παίρνει μαθήματα πυγμαχίας για να σου σπάση τα μούτρα!
—Κι' εγώ εξασκώμαι στο δρόμο ταχύτητας για... να τον αντιμετωπίσω.

Μεταξύ εμπόρων:
—Παρατήρησα πως προτιμάς πάντα να παίρνεις μαζί σου άλλοιθωρους υπαλλήλους. Γιατί αυτό;
—Είν' ένα κόλπο μου!
—Δηλαδή...
—Έτσι, οι πελάτες που έχουν κακές προθέσεις, δεν τολμούν να κλέψουν τίποτε, εφόσον δεν καταλαβαίνουν προς ποιο μέρος κυττάζουν οι υπάλληλοι!

—Ο προνοητικός σπιτονοικοκύρης λέει στον νοικήρα του, ένα οδοντογιάτο, στον οποίο έχει πάει για να του βγάλει ένα δόντι:
—Ξέρετε, γιατρέ, αποφάσισα να σας ελαττώσω το νοίκι...

Στο δικαστήριο. Το άρροατήριο κάνει τόσο θόρυβο, ώστε ο πρόεδρος αναγκάζεται να δηλώση αυστηρά:
—Αν το μύση κανείς να ξεναφωιάξη, θα διατάξω να τον πετάξουν έξω!
—Ζήτη ο κύριος πρόεδρος! Βροντοφωνάζει άμέσως ο κατηγορούμενος.

— Παιδιά, ύστερα συναρμολογούμε
δ,τι είδε καθένας απ' την τρύπα του!..
(Του Β. Χριστοδούλου)

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΡΑΪΤ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ροζέ μαθαίνει απ' τον πάτερ - Ματουρέν ότι η αγαπημένη του Μπλάντ βόσκεται στον πύργο κι' ότι επόκειτο να παντρευτεί με άλλον επειδή νόμιζε πως αυτός την είχε ξεγράψει. Τό όνομα του Ρομπέρ Κέρ ξυπνάει άδοσις αναμνήσεις στο Ροζέ. Ο Ρολάν Φερουί-λακ πηγαίνει στο σπίτι του Έκουέν, παίρνει μαζί του την τρολλή Ζάν και την οδηγεί στον πύργο. Εκεί, την φέρονε σ' αντιπαράστασι με το Ρομπέρ και τον καταροφεί για τα διάφορα κακούργημά του. Αυτός όμως κατορθώνει να δικαιολογηθεί για όλα, με τέτοια σατανική επιτηδεσιότητα, ώστε επηρεάζει ακόμη και το δούκα Άνρι. Ο Ροζέ παρουσιάζεται στη Μπλάντ, που πέφτει στην αγκαλιά του, κι' ύστερα ανακαλεί το λόγο της προς τον Ρομπέρ. Αυτός άφριζει από τη μανία του και όρκίζεται να εκδικηθεί όλους τους εχθρούς του. Πρώτα ποσκαλεί το Ροζέ.

Ο νέος γύρισε και τόν κτύπησε με άπορία.
— Τι με θέλετε, κύριε; τόν ρώτησε.

— Είχα την τιμή να σάς χαιρετήσω, και σείς με άγνοησατε.
Ο νέος σταμάτησε και γύρισε πίσω.
— Ήμουν άσχημος, κύριε, δικαιολογήθηκε.
— Αν μου το υποδεικνύατε με ευγένεια, θα σας ζητούσα συγνώμη για την παράλειψή μου. Μ' αυτόν όμως τόν σκαίο τόνο που πήρατε, μ' αναγκάζετε να σας άπαντήσω ότι στην αλήθεια της Σκωτίας — όπως και στη γαλλική, πιστεύω — οι ευγένεις δεν συνηθίζουν να χαιρετούν τους κατωτέρους των.

Ο Ρομπέρ κιτρίνισε, πρασίνισε...
— Πιστεύω, κύριε, πως άγνοείτε ποιός είμαι, πρόφερε.
— Είσαι, άν δεν κάνω λάθος, ένας από τους ανθρώπους του δούκα Άνρι ντε Μονμωρανσύ, ένας γραμματέας του, που υπηρετούσατε προηγούμενος και τόν πατέρα του...
— Είμαι ο ίππότης Ρομπέρ Κέρ!
Ο Ροζέ γέλασε και γύρισε την πλάτη του, ψιθυρίζοντας:

— Ένας ίππότης της κακής ώρας!...
— Πιστεύω, ότι ένας ίππότης της κακής ώρας, αξίζει όσο κι' ένας υποκόμης του γλυκού νερού! είπε σαρκαστικά ο Ρομπέρ.
Ο Ροζέ άνασχησε τους ώμους του και είπε, γελώντας πάντα:
— Μα την πίστι μου, νομίζω, ότι προσπαθείς να με προσβάλεις, γελώ! Είσαι μεθυμένος, φαίνεται.
Ο ίππότης έκανε δυό βήματα πίσω κι' έφερε το χέρι του στο σπαθί του.
— Ναι, μούγκρισε, είμαι μεθυμένος... αλλά από μίση, από θυμό!... Ύπερασπισθήτε τον εαυτό σας!
Η φαιδρότης του υποκόμης διπλασιάσθηκε. Κτύπησε γύρω του κι' είδε τόν Άμαντί, που είχε προβάλει σ' ένα παράθυρο. — Οά μου κάνετε μια μεγάλη χάρη, φίλε μου; τού φώναξε. Πηγαίνετε στους σταύλους και στείλτε εδώ δυο-τρεις ίπποκόμους, για να μ' άπαλλάξουν απ' αυτό το ένοχλητικό υποκόμιο!
Πηγαίνο άμέσως, κύριε υποκόμη... άπάντησε ο Άμαντί.
Ο Ρομπέρ προχώρησε προς τόν Ροζέ.
— Οά μονοιάχσετε, ναι ή όχι; τόν ρώτησε.
— Μαζί σας; Τρελλαθήκατε; Μόνο με

ίσους του μονομαχεί κανείς!
Ο ίππότης δάγκισε τα χείλη του μέχρι αίματος.

— Άρνείσαι, λοιπόν; πρόφερε.
— Άπολύτως! Και σου απαγορεύω να μου μιλάς στον ένικό, γελώ!
— Είσαι άνανδρος!
Ο υποκόμης βέλησε ν' άπομακρυνθί, αλλά ο Ρομπέρ ρίχτηκε εμπρός του, με τόν σπαθί ψηλά, φωνάζοντας:

— Φυλαχθήτε, αλλιώς θα σας σκοτώσω!
Δολοφονήστε με, λοιπόν! άπάντησε ο Ροζέ, συνεχίζοντας τόν δρόμο του.
Ο Άμαντί, που έτοιμαζόταν να κατεβί στον κήπο, έμπηξε μια φωνή:
— Σταματήστε, προς Θεού! Είστε ίκανός να σας δολοφονή! Λένε πως δεν είναι η πρώτη φορά που θα τόν κάνουν!

Τό πρόσωπο του Ρομπέρ χλώμιασε άκόμη περισσότερο.
— Ερείξε μια φαρμακερή ματιά στον άκόλουθο. Ύστερα, με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, ξανάγκισε κύριο του εαυτού του, ήρμησε κάπως. Έβαλε τόν σπαθί του κάτω απ' τόν άριστερό μπράτσο του, πλησίασε περισσότερο τόν Ροζέ, τόσο που να τόν άγγίξει σχεδόν, και τού είπε με φωνή ύποκομη:
— Οά σας χαστουκίσω! Δεν θα μονομαχήσετε τότε;

Συγχρόνως σήκωσε τόν χέρι του.
Ο Ροζέ δεν γελούσε πιά. Χλωμός από θυμό, κτύπησε τόν ίππότη... και τού φαινόταν πάλι, ότι είχε ξαναδεί κάποτε την ώραία και άπαίσια εκείνη μορφή, υπό τρομακτικές συνθήκες...
Τράβηξε κι' αυτός τόν σπαθί του, δίχως να προφέρει λέξη.

— Τ' άποφασίσατε, επιτέλους! μουρμούρισε ειρωνικά ο Ρομπέρ. Μού κάνετε μεγάλη τιμή, κύριε υποκόμη!
Ο θόρυβος της φιλονεικίας εκείνης είχε προκαλέσει την προσοχή. Μερικοί περίεργοι είχαν προβάλει στα παράθυρα του πύργου. Κι' έτρεξαν να ειδοποιήσουν τόν διοικητή, που κατέβηκε βιαστικά, προφέροντας άναμεσα στα δόντια του:
— Πού να πάω ο διάβολος! Αυτό πάει πολύ!... Μια μονομαχία κάτω απ' τα παράθυρα του δούκα!... Φαίνεται, ότι αυτός ο Ρομπέρ δεν παίρνει πια καμμία προφύλαξη!... Πρέπει να ειδοποιήσω γρήγορα τόν Έξοχώτατο!... ΚΗ'.

Άφου έδωσε τη διαταγή να ειδοποιήσουν τόν Μονμωρανσύ, ο Ρολάν ντε Φερουίλακ βιενυθύνθηκε γρήγορα προς την δεινροστοχία, όπου οι δυο άντίπαλοι είχαν διασταυρώσει κιόλας τα ξίφη τους. Άντι όμως να έμεινθ και να τους σταματήσει, όπως θα περίμενε κανείς, περιορίσθηκε να σταυρώση τα χέρια του και να παρακολουθήση τη μονομαχία τους.

ΓΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΓΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Αὔξησης

«Ναπερ υπάλληλος κι' εσύ γυρεύεις αύξηση, Φροσί, γεμάτη ζοριλήκι. Καλά και σώνει δηλαδή να σου αύξη-όπωςκαϊδή-ζητάς τόν χαρτζιλίκι!»

Κι' όλο μου λες πως τα λεφτά είναι όλοι-και δεν εσ' οτά-κι' όλο γυρεύεις κι' άλλα. Ξέρεις πως είμαι ντιπ φτωχός, μά μου σκοτίζεις συνεχώς, ρε Φρόσω, την κεφάλαι!

Αύξηση θέλεις να σου δώ- και μ' έχεις φέρει ως εδώ και με ταυντίζεις τόσο, ώστε τόν πās φουρί-φουρί να σε βουτήξω, καμε- (ρη), και να σε υπαγλω- (ρω)!

Μά πάψε αύξήσεις να ζητάς προτού ξεπάση σαμα- (τάς) και γίνουμε άντάρες κι' έξω φρενών πιά, (μια τόν ναι), σου δώσω αύξηση (γεννα), σέ...φάπεις και σφαλι- (άρεις)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

«Είμαι περίεργος να μάθω — έλεγε με τόν γού του — αν ο γυιός κληρονόμησε τόν χέρι τού πατέρα του...» που ήταν ένας απ' τους καλύτερους μαθητάς μου!... Άπ' τα πρώτα του νεύματα, ο Ροζέ έδειχνε είτο ένας απ' τους πρώτους ξιφομάχους της Σκωτίας.

Όπως κι' ο σερ Τζών Τρούμπε, πρό 3 ετών, στην Άγγλία, έτσι κι' ο Ρομπέρ λογαρίαζε πως θα τάβγαζε πέρα εύκολα με τόν Ροζέ. Ήξερε, ότι ο θυμός σε μια μονομαχία, προκαλεί διάφορα σφάλματα, απ' τα οποία επωφελείται ένας ψυχραίμος αντίπαλος. Προσπαθούσε, λοιπόν, να εξερεθίσθ τόν νέο με σαρκαστικά και προσβλητικά λόγια. Έκείνος όμως έμενε ήρεμος και περιφρονητικός.

— Άξιος γυιός τού πατέρα του! μουρμούρισε ο Ρολάν. Άκόμη και με μένα, θα μπορούσε να τόν βάλει! Άν τόν γυνιάσω λίγο, δεν θα υπάρχη όμοιάς του σ' όλο τόν κόσμο!

Στό μεταξύ, έφτασε ο Άνρι ντε Μονμωρανσύ, χλωμός απ' τόν θυμό του.
— Τι θράσος είν' αυτό! φώναξε. Μέσα στο πάγκο μου... χωρίς την άδεία μου!... Κατω τα όπλα, κύριοι!

Ο Άμαντί προχώρησε τότε και τού είπε:
— Συγχωρήστε με, Έξοχώτατε, άν τολμώ να σας μιλά χωρίς να με ρωτήσετε... Ήμουν όμως παρών στην άρχη της φιλονεικίας, κι' άν μου τόν επιτρέψετε, θα σας πω πως άρχισε.

— Μίλησε! διέταξε ο δούκς.
Ο κύριος υποκόμης τού Κίλσνθ έδειξε ύπομονη άγίου. Άρνειτο κατηγορηματικά να μονομαχήση με τόν ίππότη, γιατί, όπως έλεγε, δεν τόν καταδεχόταν...

Ο Ρομπέρ άφριζε απ' τη λύσσα του, ενώ ο Άμαντί συνέχισε:

— Ο κύριος υποκόμης έμεινε άπαθής, άκόμη κι' όταν ο αντίπαλός του τόν άπέπλησε να τόν δολοφονή. Άποφάσισε πιά να τραβήξη τόν σπαθί τού μόνον όταν ο ίππότης Ρομπέρ τού είπε πως θα τόν χαστουκίσει...
Ο Άνρι προχώρησε προς τόν γραμματέα του.

— Είπ' αλήθεια όλ' αυτά; τόν ρώτησε.
— Έ, κι' άν είνε!... άπάντησε εκείνος με θράσος. Μήπως δεν έχω τόν δικαίωμα να προκαλέσω εκείνον που μου κλέβει την άγάπη της άρραβωνιστοκίας μου και που συντρίβει τη ζωή μου!...
Ο άνδρωπος αυτός είνε φιλοξενούμενός μου! Είνε ιερός, όσο βρισκότανε κάτω απ' τη στέγη μου! Μα για σας, δεν υπάρχει τίποτε ιερό...

Προσέκτετε, Έξοχώτατε! Άπό καιρό τώρα, άφινω να με πητίζουν ντροπή! Προσέξτε μήπως τόν ότύωσ επιτέλους στο πρόσωπό εκείνων που μου την πτίσσαν!...
Ο δούκς γύρισε στο Ρολάν ντε Φερουίλακ και τού είπε ήρεμα, αλλά μ' ένα ύφος πούκρυβε θυελλα έτοιμη να ξεσπάσει:
— Αυτός ο άνδρωπος με άπειλεί, νομίζω.

— Κάνει κάτι περισσότερο, άπάντησε ο Ρολάν. Σας βρίζει!

Ο Ρομπέρ χαμογέλασε.

— Τό ξέσω! μούγκρισε. Είσαστε όλοι έναντίον μου!

— Όπως οι κυνηγοί έναντίον ενός λύκου! συμπλήρωσε ο Ρολάν.

— Ά, είμαι λύκος; Έ, λοιπόν, θα δείξω τα δόντια μου! Ξέρετε καλά τί κάνετε, Έξοχώτατε! Σας βράναι η ύπόσχεσί σας στον πατέρα σας. Βρίκατε, λοιπόν, ένα στον πατέρα μου, για να διατάξετε να με πετάξουν έξω... Πολύ εύκολο, αυτό! Έχετε τη δύναμη, τόν μεγάλο όνομα. Μπορείτε να καταστρέψετε έναν άνδρωπο, χωρίς να πάθετε σείς τίποτε! Αυτό πούκανε ο Ρομπέρ Κέρ, είνε έγκλημα! Αυτό πούκανε ο Μονμωρανσύ, ήταν δικαίωμα του... Να ή λογική σας!

— Ναι, μά έμένα δεν με λένε Ζάν ντε Βιαντρά, Έξοχώτατε!... Ά, έτσι κρατάτε τις ύποσχέσεις σας, κύριε ντε Μονμωρανσύ; Οι πρόγονοί σας θα ντρέπωνται για λογαριασμό σας!...

Ο Άνρι κτύπησε γύρω του κι' είδε να στέκονται σε άποστασι οι άνδρωποι τού σπιτιού του, προσπαθώντας να ιδούν, ν' άκούσουν, αλλά μη τολμώντας να πλησιάσουν.

— Έδώ όλοι!... τούς φώναξε. Έλάτε κοντά.

Έκείνοι ύπήκουσαν άμέσως και σχημάτισαν ένα μεγάλο κύκλο όλόγυρα.

— Βλέπετε αυτόν τόν άθλιο; τούς είπε τότε ο δούκς με βροντερή φωνή. Φαίνεται πως πρόσφερε κάποτε υπηρεσίες στον πατέρα μου...

— Άν τις άπαριθμούσα, τις υπηρεσίες αυτές, θ' αλλάζατε τόνο, περηνάγε άρχοντα! δέκονσε ο Ρομπέρ. Ύπομονη όμως!...

— Άπό εύγνωμοσύνη, ο κοντόσταυλος μ' έβαλε να ύποσχεθώ, ότι θα δώσω σ' αυτό τόν άνδρωπο ένα τίτλο ευγένειας και μια περιουσία. Κράτησα ήδη κατά τόν ήμισυ αυτή την ύπόσχεσι. Πρόσφερε τόν τίτλο τού ίππότη... σ' αυτό τόν τιποτένιο! Δεν μένει

τώρα παρά να τόν πλουτίσω... Έ, λοιπόν, τού χαρίζω τόν πύργο τού Νταμβίλ, μαζί μ' όλα τα κτήματα!...

Ο δούκς κατόπιν πλησίασε τόν Ρομπέρ και τού είπε:

— Όπως βλέπετε, κύριε, ξεπληρώσα με τόν παραπάνω τήν τελευταία έπιθυμία τού πατέρα μου. Μπορείτε να στείλατε αύριο ένα συμβολαιογράφο της έκλογής σας για τή νομιμοποίησι αυτής της δωρεάς.

Έπειτα πρόσθεσε ψυχρά:

— Μού μένει τώρα να κανονίσω μαζί σας ένα τελευταίο λογαριασμό! Ξεχάσατε τόν σεβασμό που μου χρεωτούσατε, με τόν να προκαλέσετε ένα φιλοξενούμενό μου και να τόν εξαναγκάσετε διά της βίας να διασταυρώση τόν σπαθί του με τόν δικό σας!... Άν ήσαστε γνήσιος ευγενής, κι' όχι ένας νόθος που τόν μάζεψε ο πατέρας μου απ' τη λάσπη τού δρόμου, θα σας προκαλούσα σε μονομαχία! Μα ξέρετε καλά πως αυτό είνε άδύνατον. Είσαστε ένας υπηρέτης μου. Σας δίνω, λοιπόν, κύριε, σάν υπηρέτη!...

Ο Ρομπέρ έβγαλε ένα μούγκρο τ' έκαμε μια άπειλητική χειρονομία. Άλλά δεν πρόλαβε να τήν άποτελειώση.

— Πάστε του τόν σπαθί του, διέταξε ο δούκς, και πετάχτε τόν έξω! Άν φέρη αντίσας, τσάκιστε τόν στο ξυλό!

— Κανείς δεν θα μού πάρη τόν σπαθί μου, όσο ζω! φώναξε ο Ρομπέρ.

Και βέλησε να τόν σπάση ο ίδιος. Άλλά ο Άμαντί, που είχε γλιστρήσει πίσω του, τόν τραβήξε άπτόμα απ' τόν θηκάρι και τόν κούνησε στον έβραο θριαυτευτικά, ενώ οι άλλοι ξεσπάσαν σε χειροκροτήματα, γέλια και γιοιχαίσματα.

— Θα τόν σβύσω εγώ, αυτά τα γέλια! μουρμούρισε ο Ρομπέρ. Θα τα μεταβάλω σε τριζύμια δοντιών! Άν έχασα τόν πρώτο γύρο, μένει ο δεύτερος!...

Κι' έφυγε τρέχοντας, άνάμεσα στους ύπηρέτες, που παραμέρισαν για να τόν άφίσουν να περάση. Έφυγε όπως ο Όρεστής, όταν τόν καταδίωκαν οι Έριννυες, όπως ο Κρίν όταν τόν άκολουθούσε η φωνή τού Θεού...

Μισή ώρα άργότερα, καθόταν σε μια ταβέρνα τού Σαντιγύ, συντροφιά με άξεστους στρατιώτες, προσπαθώντας να τούς μεθύσσει και να μεθύσει κι' ο ίδιος. Σκόρπιζε τα γρήσια με τις φούχτες. Ο ταβερνιάρης, δριής πίσω του, ήταν έτοιμος να έκτελέση την παραμικρή διαταγή του και τόν άνόμαζε με σεβασμό «κύριο ίππότη».

ΚΘ'

Μεθοκόπησαν έτσι ως τις 9 τόν βράδυ. Οι στρατιώτες ρογάλιζαν απ' τόν μεθύσι, ξελαμνώνον στα ταπέτσια ή στο πάτωμα. Ο Ρομπέρ καθόταν σ' ένα σκαμνί, με τόν κεφάλι τού άνέμεσα στα χέρια του, μουρμουρίζοντας:

— Δεν καταφέρνω ούτε να μεθύσω!... Σηκώθηκε κι' άκούμπησε τόν χέρι του στον ώμο τού δασοφύλακα Ραυμόντε — εκείνου που είχε ύλοκοπήθηκε άλλοτε ο Ρολάν, έπειδή τραβήξε τ' αυτία τού Άμαντί.

— Ξύπνα... σίκω! τού είπε. Βλέπεις σ' αυτό έδώ:

— Διάβολε! Ένα χουσό σκούδο! φώναξε εκείνος.

— Θα πάρης δυό τέτοια, άν κάνης 8, τι σου πώ.

— Άρκει να μπορώ...

— Ξέρεις ότι μ' έδιωξαν απ' τόν πύργο τού Σαντιγύ.

— Και σας χάρισαν τόν πύργο τού Νταμβίλ. Μακάρι να μ' έδιωχναν κι' έμένα έτσι κάθε μέρα!...

— Πάρε τόν κλειδί τού διαμερίσματός μου... Πάνω σ' ένα ταπέτι της κρεβατοκάμαρας θα βής μια μικρή σιδερένια κασετίνα. Στόν τοίχο κρεμονται ένας μεγάλος μανδύας μια μάσκα κι' ένα σπαθί. Θα τυλίξης τήν κασετίνα με τόν μανδύα και θα μού τόν φέρης έλα. Κι' εγώ θα σου δώσω τα δυό σκούδα.

— Έν τάξει! Τρέχω γρήγορα, πρίν να κλείσουν τις πόρτες τού πύργου! Ο Ραυμόντε ξεπληρώσε τήν παραγγελία τού Ρομπέρ Κέρ. Σέ μισή ώρα, είχε ξαναγυρίσει στην ταβέρνα.

— Πάρε τήν πληρωμή σου, τού είπε ο ίππότης. Μα βέλω και κάτι άλλο... Πρόπει να μιλήσω άπόψε με τόν έφημέριο τού πύργου.

Ο Ραυμόντε έβαλε τα γέλια.

— Μα αυτός θα ρογαλήξη τώρα πιά! είπε. Μπορώ ώστόσο να τόν ξυπνήσω...

— Έγώ όμως δεν μπορώ να μπό φανερά στο πάγκο. Πρέπει λοιπόν, να με βοηθήσης να γυθώ μέσα κρυφά.

— Με ποιόν τρόπο;

— Έσύ πώς πρόκειται να γυρίσης στη γυναίκα σου, άφου έχουν κλείσει πιά τήν καγκελόπορτα τέτοια ώρα;

— Θα πηδίσω απ' τόν μαντρότοίχο, από ένα μέρος που ξέρω, κοντά στο περίπτερο τού πάτερ-Ματουρέν.

— Άφου πηδίσης, λοιπόν, θα μού πετά-

ξης μια σκονιένια σκάλα και θ' άνεβώ κι' έγώ.

— Και πού να βρεθί ή σκάλα;

— Μέσα σ' αυτή τήν κασετίνα.

— Έν τάξει τότε. Άν όμως σάς τσακώση ή περίπολος;

— Ποιά περίπολος;

— Δεν ξέρετε, ότι ο ίδιος ο διοικητής κάνει μια περιπολία απ' τις 10 ως τις 12, μαζί με κάμποσους στρατιώτες, κι' άλλη μια ο Χάιρε-Μαρίας απ' τις 12 ως τις 2;

— Άν μωρίσουν τίποτε, θα με διώκουν...

— Θα σε πάρω τότε εγώ στην υπηρεσία μου.

— Τότε κάτι μπορεί να γίνη... Θάρηθε τώρα άμέσως;

— Όχι. Όταν γυτήσουν 11, να βρίσκεσαι πίσω απ' τόν τοίχο, κοντά στο περίπτερο τού παπά. Έγώ θα μιμηθώ τή φωνή της κουκουδιάς. Θα μου πετάξης τότε τη σκάλα... και θα πάρης γι' άνταμοιβή σου άλλα δυό χουσά σκούδα.

— Συμφωνώ!

Ο Ρομπέρ ζήτησε ένα δωμάτιο απ' τόν ταβερνιάρη, που δεν μπορούσε ν' άρνηθί τίποτε σ' ένα τέτοιο γενναϊόδρομο πελάτη.

Άκούμπησε στο πεζούλι τού παραθύρου, άναπνέοντας τόν νυχτερινό άέρα που δροσίζε τόν φλογισμένο μέτωπό του. Έβλεπε από κεί τήν πρόσομι τού πύργου. Άκούγε τα σαλίσματα της φουρράς.

Χτύπησαν 10... έπειτα 10 1/2... «Πλησιάζει ή στιγμή — συλλογίστηκε ο Ρομπέρ — που θα καταποτισθώ γι' αυτό τόν νέο. Κι' άν είνε, όπως νομίζω, ή εκδίκησί μου θα πείρη σάν κεραυνός!...»

Βγήκε έξω και διέσχισε τα χωράφια, για να φτάση συντομώτερα στο συμφωνημένο μέρος. Περιέμενε εκεί ώσπου τόν ρολόι χτύπησε 11.

— Ήρθατε; ρώτησε σιγανά απ' τήν άλλη πλευρά τού τοίχου ο Ραυμόντε.

— Ναι, ήρθα.

Η σκονιένια σκάλα πέρασε πάνω απ' τόν τοίχο, ξεδιπλώθηκε κι' έφτασε σχεδόν ως τόν έδαφος. Έπειτα από ένα λεπτό, ο Ρομπέρ δρισκόταν μέσα στο πάγκο, δίπλα στο δασοφύλακα.

— Σούτ! Σκύφτε γρήγορα! τού ψιθύρισε εκείνος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε σιγανά ο Ρομπέρ.

— Φαίνεται πως μωρίστηκε κάτι ο διοικητής... Έκαμε μια περιπολία κατά τις 10, και τώρα άρχίζει και δεύτερη. Δεν τόχει έλανάκι άλλοτε αυτό.

Πραγματικά, έλαμπαν δαυλοί πίσω απ' τόν δέντρο, κι' ή άμμος τών μονοπατιών έτριζε από βήματα στρατιωτών.

Ο Ραυμόντε έαπλώθηκε γάμω μπρούμυτα. Ο Ρομπέρ τόν μιμήθηκε. φροντίζοντας να τόν κρύβουν οι θάμνοι.

Τα βήματα πλησιάζαν. Δεν ήσαν όμως πιά βαρεία, στρατιωτικά.

— Άκούω μια γυναικεία φωνή... ψιθύρισε ο Ρομπέρ.

Πραγματικά, ο Ροζέ κι' ή Μπλάντ, πιασμένοι απ' τόν χέρι, προχωρούσαν στην δεινροστοχία όπου ήσαν κρυμένοι οι δυο κα-

τάσκοποι. Σέ λίγο, ο Ρομπέρ υπόρεσε ν' άκούση καθαρά τα λόγια τους.

— Πολλαγαπημένη μου, έλεγε ο νέος, είσαστε άκόμη γοητευτικώτερη απ' τήν πρώτη φορά που σας είδα, πρίν από τρία χρόνια, και σας χάρισα τήν καρδιά μου! Α-πόψε, μ' αυτό τόν άσπρο φόρεμά σας και τα ξανθά μαλλιά σας, μοιάζετε με τις ώμορφες νεράιδες τών παραμυθιών...

— Ποιός σας τα διηγώθηκε αυτά τα παραμύθια; ρώτησε ή Μπλάντ ντε Μπαζα χαμογελώντας. Καμμία απ' τις δροσερές κοπέλλες που τριγυρίζαν τή Μαρία Στουσάρ;

— Δεν ύπόσκει καμμία άλλη στον κόσμο για μένα, από τότε που σε γνώρισα!

— Κι' όμως φοβόμουν. Ροζέ μου...

— Έγώ έπρεπε μάλλον να φοβάμαι τούς ώραιούς ευγενείς της γαλλικής Αύλης...

— Σας όμολογώ ότι δεν μούκανε κανείς κόρτε.

— Κανείς; Κι' αυτός ο Ρομπέρ Κέρ;

— Ναι, αυτός δεν ύπολογίζεται. Πρώτον, δεν είναι ευγενής... Δεύτερον, τόν φοβόμουν και τόν άποστρεφόμουν...

Η περίπολος πλησίαζε στο μεταξύ πός τόν μέρος τών δυό έρωτευμένων.

— Πάρος είν' εκεί; φώναξε ο Ρολάν.

— Φίλοι, άντησαν ή κοπέλλα κι' ο υποκόμης μαζί.

— Ά, έρείξε είσαστε, παιδιά μου!... Περίφημη βραδιά άπόψε!... τόσο που λυπάμαι κι' εγώ γιατί δεν είμαι πιά 20 χρονών!

Γιατί κάνετε τόσες περιπολίες άπόψε, αγαπητέ μου διοικητή; ρώτησε ή Μπλάντ. Γιατί πρόκειται να κυνηγήση αύριο ή Αυτού Μεγαλειότητα, ώστε επηρεάσει τόν Μονμωρανσύ, και θέλω νάμαι δέξιος, ότι δεν τριγυρίζουν ύποπτοι σ' αυτά τα μέρη... Καλό περίπατο, πιστευμένα μου!

— Εύχαριστώ, κατεπείνε...

Ο Ρολάν κι' οι στρατιώτες συνέχισαν τήν περιπολία. Η Μπλάντ κι' ο Ροζέ άπομακρύνθηκαν προς τήν αντίθετη διεύθυνσι, κι' έπαψαν σε λίγο ν' άκούγονται οι όμιλίες και τα γέλια τους.

Λ.

Ο Ραυμόντε κι' ο Ρομπέρ σηκώθηκαν τότε και διευθύνθηκαν προς τόν περίπτερο τού πάτερ-Ματουρέν.

Η πόρτα ήταν κλεισμένη από μέσα. Αυτό δεν τόχε προβλέψει ο Ρομπέρ.

— Έκαμε δυό βήματα πίσω και κτύπησε τήν πρόσομι τού περιπτέρου. Έξαφνα άνασκόπησε και ρώτησε ζωηρά τόν δασοφύλακα.

— Είναι μισανοιχτό, μου φαίνεται, τόν μεσαίο παράθυρο τού πρώτου πατώματος;

— Ναι! άπάντησε εκείνος. Τυχρός είσαστε...

Σκύψε να πατήσω στην πλάτη σου, για να φτάσω ως εκεί...

Σέ λίγο, ο Ρομπέρ δρισκόταν μέσα στο γιοάβιο τού πάτερ-Ματουρέν. Τά ήπρη όσο-χαλκιά τού καλού παπά τόν καταποτισαν για τή θέση της κρεβατοκάμαρας.

Μπήκε στο δωμάτιο αυτό, άδύνατα πιασμένο από ένα καντήλι. Ο πάτερ-Ματουρέν κινώταν μακριάς, μ' ένα καλοκαγαθο

Ο Ρομπέρ ακούμπησε δυνατά το χέρι του στον ώμο του. «Εκείνος ανασήκωσε, τριβώντας τα μάτια του. Κι' όταν είδε δίπλα στο κρεβάτι του μια ψηλή μαύρη μορφή φώναξε:

— Φάντσμα!... Βρυκόλακας!... Ύπαγε όπισθεν μου, Σατανά!

Βούτηξε τα δαχτυλίδια του σ' ένα κύπελλο με αγιασμό, που βρισκόταν δίπλα στο κρεβάτι του και πρόσθεσε:

— Σ' έξορκίζω στο όνομα του Θεού του ζώντος! Φύγε, χάσου... αν είσαι φάντασμα!... Αν όμως δεν είσαι παρά ένας απλός ληστούλης, με σάκα και όστια, σκέψου ότι αρκεί να μπήξω μια φωνή, για να σ' αποπάθουν οι στρατιώτες, να σε ρίξουν σε ένα μπουντρούμι κι' αύριο να σε κρεμάσουν!

— Δεν είμαι ούτε φάντασμα ούτε ληστούλης, πάτερ-Ματουρέν, απάντησε ο Ρομπέρ. Δεν μ' αναγνωρίζετε;

— Α ναι, βέβαια, κύριε ιππότη!... Πώς διάβολο, μπήκατε εδώ;

— Από το παράθυρο.

— Με κίνδυνο να γκρεμισασκιστήτε!... Και με ξυπνάτε ύστερα πάνω στη χανεψί! Τόσο έπεινον λοιπόν είναι αυτό που θέλετε να μου πείτε;

— Ξέρετε ότι ο δουξ μ' έδιωξε απ' τον πύργο, σαν υπηρέτη.

— Αυτό ακριβώς έκανε ακόμη πιο άπιθανη την άποψή μου επίσκεψή σας...

— Θέλετε να μ' ακούσετε μ' υπομονή, πάτερ-Ματουρέν; Θαμαι σύντομα...

— Ας είναι... είπε αναστενάζοντας ο παπάς. Μ' όλο που φοβάμαι τις νύκτες...

— Είσθε ένα άγιος άνθρωπος, πάτερ-Ματουρέν... με πολλή αντίληψη και εύπλαχνία...

— Όχι, δεν είμαι παρά ένας ανάξιος άμαρτωλός!

— Αφίστε την τόση μετριοφροσύνη! Ξέρω καλά τις αρετές σας και έχω σε σας όλη μου την εμπιστοσύνη... και τις ελπίδες μου...

— Δεν καταλαβαίνω ακόμα που θέλετε να φτάσετε...

— Είμαι απελπισμένος γι' αυτό που συνέβη σήμερα. Προσέβαλα έντελώς άδικα τον υπόκομτο του Κίλσθ.

— Α, το παραδέχεστε;

— Βεβαίως! Ο νέος αυτός είχε το δικαίωμα να μη μου ανταποδώσει το χαιρετισμό μου. Ωφείλα να δεχθώ δίχως παραπονο αυτή τη μικρή παραβίαση... Μα μ' είχαν γελάσει, και νόμιξα ότι ο Ροζέ Γουάτερ δεν ήταν εύγενής.

— Αυτός, φώναξε ο πάτερ-Ματουρέν. Αυτός, ο γιος του κόμητος...

— Σταμάτησε απότομα, πριν-προφέρει το όνομα που περιέμενε απληστα ο Ρομπέρ.

— Αναγνωρίζω το λάθος μου, αλλά πολύ άργά, πρόσθεσε ο τελευταίος. Τώρα που ξέρω την οικογένεια του νέου αυτού...

— Ξέρετε την οικογένειά του; ρώτησε εκπληκτός ο παπάς.

— Την ξέρω, και θα θέλα να φανώ όσο το δυνατόν πιο χρήσιμος στο γιο, για να πληρώσω ό,τι έκανα στον πατέρα...

— Α, όμολογείτε λοιπόν τώρα; φώναξε ο πάτερ-Ματουρέν, πέτοντας με αφέλεια στην παγίδα.

Ο Ρομπέρ είχε μάθει πια ό,τι ήθελε να μάθει.

— Και βέβαια το όμολογώ, πρόσθεσε. Και για να σβύσω τα παλιά μου σφάλματα, σας κάνω μια πρόταση.

— Μια πρόταση σχετική με το Ροζέ;

— Ναι, με το Ροζέ, το γιο του κόμητος ντε Καντάλ.

Ο πάτερ-Ματουρέν δεν διαμαρτυρήθηκε καθόλου. Κι' ο ιππότης συνέχισε:

— Όταν μ' ακούσετε, θα δείτε ότι η μεταμέλειά μου δεν περιορίζεται σε κοούφια λόγια και πως ζητάει να εκδηλωθ με έργα... Βγήκα από δω πλούσιος αλλά άτιμασμένος... Προτιμώ λοιπόν την τιμή απ' τα πλούτη! Θα παραιτούμην ευχαρίστως απ' τον πύργο του Νταμβίλ, για να γίνω και πάλι σήμερα ό,τι ήμουν χθές, δηλαδή ο γραμματέας, ο μισθωτός, ο υπηρέτης του δουκάτος ντε Μονμورانσύ...

— Μπα! Τι αλλαγή!... μουρμούρισε ο έφημος, μην υπομένοντας να πιστέψη στ' αυτά του.

— Εσείς, πάτερ μου, έχετε πολλή επιρροή στο δούκα, με το αξίωμά σας, την ηλικία σας και τις αρετές σας. Βοηθήστε με λοιπόν! Πειριμάστε του την μετάνοιά μου!

— Επιμένετε να με συγχωρήσει και να με ξαναπαρή κοντά του...? Όχι, μην νομίζετε πως έχω την τρολή σκέψη να θέλω να του επιβάλω την παρουσία μου, που ξέρω καλά πως δεν μπορεί πια να του είναι ευχάριστη! Όχι! Σε δυο μέρες θα παραιτηθώ μόλις μου θαληματικά, αφού όμως πια θα μ' έχω αποκαταστήσει ο δουξ στα μάτια του κόσμου! Αυτό μόνο θέλω...

— Καταρωστέ, πάτερ μου, να ξαναγυρίσω στον πύργο ως γραμματέας του Έξοχου τάτου κι' έχω θ' αναλάβω ν' αποδείξω την αθωότητά του κόμητος ντε Καντάλ για το

όνομα του μαρκησιού ντε Μπαζά, και να ξαναδώσω, στο Ροζέ Γουάτερ το δικαίωμα να φέρει το όνομα και τον τίτλο του πατέρα του!

— Θα το κάμετε, αυτό; φώναξε ο πάτερ Ματουρέν. Με ποιόν τρόπο;

— Δεν μπορώ να σας απαντήσω, σας όρκίζομαι όμως ότι θα το κάμω! Άλλωστε, τι διακινδυνεύετε, μεσολαβώντας για μένα; Ένώ απ' το ένα μέρος έχετε να κερδίσετε το πόν για τον προστατευόμενό σας, απ' το άλλο δεν έχετε να χάσετε τίποτα! Αν παραβώ τον λόγο που σας έδωσα, θαμαι ένας άθλιος. Θα το πείτε τότε στο δούκα, κι' εκείνος θα με ξανσδιώσει... και θα δοκιμάσω και δεύτερη ντροπή!...

— Έχετε δικήν, παραδέχθηκε ο έφημος. Θα μιλήσω στο δούκα, αύριο το πρωί. Θα σηκώσω επίθεσης νορίτερα απ' ό,τι συνηθίζω και θ' αναβάλω γι' αργότερα το πρόγευμά μου... Πώς θα σας μεταδιδάσω όμως την απάντησή μου; Έξοχότητά;

— Δώστε την στο δασοφύλακα Ραυμόντε. Αυτός ξέρει που θα με βρει.

— Ένθουσιασμένος απ' το αποτέλεσμα αυτής της συνομιλίας, ο Ρομπέρ βγήκε απ' το περίπτερο, αλλά απ' την πόρτα τώρα. Ο Ραυμόντε τον περίμενε κι' έβλεπε.

— Τιποτε καινούργιο; τον ρώτησε ο Ρομπέρ.

— Όχι. Φύγετε όμως γρήγορα, γιατί από στιγμή σε στιγμή θα κινή την περιπολία του ο Χάιρε-Μαρίες... Κι' είναι κι' αυτός πονηρός σαν το διοικητή!

— Καλά. Πάρε τα δυο σκούδα σου. Έλα να μου κρατήσεις τη σκάλα και φέρε μου αύριο, στην ταβέρνα του Σαντιγύ, ένα γραμμα που θα σου δώσω για μένα ο έφημος.

Ο Ρομπέρ διασκέλισε τον τοίχο και πήδησε έξω. Τη στιγμή που πατούσε στο έδαφος, άκουσε μια δυνατή φωνή μέσα στο πάγκο.

— Σταμάτησε, ανασκίρτησε και διερωτήθηκε:

«Τι να συμβαίνει άραγε;... Φαίνεται γυναικεία φωνή... Μα τί με νοιάζει, στο κάτω-κάτω; Είναι αδύνατον πια να γυρίσω πίσω! Μόλις προφθάω να εκτελέσω το σχέδιό μου... Αύριο το πρωί, θα στήσω η Αυλή στο δάσος του Μονμورانσύ... Θα πληρώ...

...στον πύργο μου, να ξαναγυρίσω στον πύργο ως γραμματέας του Έξοχου τάτου κι' έχω θ' αναλάβω ν' αποδείξω την αθωότητά του κόμητος ντε Καντάλ για το

όνομα του μαρκησιού ντε Μπαζά, και να ξαναδώσω, στο Ροζέ Γουάτερ το δικαίωμα να φέρει το όνομα και τον τίτλο του πατέρα του!

— Θα το κάμετε, αυτό; φώναξε ο πάτερ Ματουρέν. Με ποιόν τρόπο;

— Δεν μπορώ να σας απαντήσω, σας όρκίζομαι όμως ότι θα το κάμω! Άλλωστε, τι διακινδυνεύετε, μεσολαβώντας για μένα; Ένώ απ' το ένα μέρος έχετε να κερδίσετε το πόν για τον προστατευόμενό σας, απ' το άλλο δεν έχετε να χάσετε τίποτα! Αν παραβώ τον λόγο που σας έδωσα, θαμαι ένας άθλιος. Θα το πείτε τότε στο δούκα, κι' εκείνος θα με ξανσδιώσει... και θα δοκιμάσω και δεύτερη ντροπή!...

— Έχετε δικήν, παραδέχθηκε ο έφημος. Θα μιλήσω στο δούκα, αύριο το πρωί. Θα σηκώσω επίθεσης νορίτερα απ' ό,τι συνηθίζω και θ' αναβάλω γι' αργότερα το πρόγευμά μου... Πώς θα σας μεταδιδάσω όμως την απάντησή μου; Έξοχότητά;

— Δώστε την στο δασοφύλακα Ραυμόντε. Αυτός ξέρει που θα με βρει.

— Ένθουσιασμένος απ' το αποτέλεσμα αυτής της συνομιλίας, ο Ρομπέρ βγήκε απ' το περίπτερο, αλλά απ' την πόρτα τώρα. Ο Ραυμόντε τον περίμενε κι' έβλεπε.

— Τιποτε καινούργιο; τον ρώτησε ο Ρομπέρ.

— Όχι. Φύγετε όμως γρήγορα, γιατί από στιγμή σε στιγμή θα κινή την περιπολία του ο Χάιρε-Μαρίες... Κι' είναι κι' αυτός πονηρός σαν το διοικητή!

— Καλά. Πάρε τα δυο σκούδα σου. Έλα να μου κρατήσεις τη σκάλα και φέρε μου αύριο, στην ταβέρνα του Σαντιγύ, ένα γραμμα που θα σου δώσω για μένα ο έφημος.

Ο Ρομπέρ διασκέλισε τον τοίχο και πήδησε έξω. Τη στιγμή που πατούσε στο έδαφος, άκουσε μια δυνατή φωνή μέσα στο πάγκο.

— Σταμάτησε, ανασκίρτησε και διερωτήθηκε:

«Τι να συμβαίνει άραγε;... Φαίνεται γυναικεία φωνή... Μα τί με νοιάζει, στο κάτω-κάτω; Είναι αδύνατον πια να γυρίσω πίσω! Μόλις προφθάω να εκτελέσω το σχέδιό μου... Αύριο το πρωί, θα στήσω η Αυλή στο δάσος του Μονμورانσύ... Θα πληρώ...

...στον πύργο μου, να ξαναγυρίσω στον πύργο ως γραμματέας του Έξοχου τάτου κι' έχω θ' αναλάβω ν' αποδείξω την αθωότητά του κόμητος ντε Καντάλ για το

όνομα του μαρκησιού ντε Μπαζά, και να ξαναδώσω, στο Ροζέ Γουάτερ το δικαίωμα να φέρει το όνομα και τον τίτλο του πατέρα του!

— Θα το κάμετε, αυτό; φώναξε ο πάτερ Ματουρέν. Με ποιόν τρόπο;

— Δεν μπορώ να σας απαντήσω, σας όρκίζομαι όμως ότι θα το κάμω! Άλλωστε, τι διακινδυνεύετε, μεσολαβώντας για μένα; Ένώ απ' το ένα μέρος έχετε να κερδίσετε το πόν για τον προστατευόμενό σας, απ' το άλλο δεν έχετε να χάσετε τίποτα! Αν παραβώ τον λόγο που σας έδωσα, θαμαι ένας άθλιος. Θα το πείτε τότε στο δούκα, κι' εκείνος θα με ξανσδιώσει... και θα δοκιμάσω και δεύτερη ντροπή!...

— Έχετε δικήν, παραδέχθηκε ο έφημος. Θα μιλήσω στο δούκα, αύριο το πρωί. Θα σηκώσω επίθεσης νορίτερα απ' ό,τι συνηθίζω και θ' αναβάλω γι' αργότερα το πρόγευμά μου... Πώς θα σας μεταδιδάσω όμως την απάντησή μου; Έξοχότητά;

— Δώστε την στο δασοφύλακα Ραυμόντε. Αυτός ξέρει που θα με βρει.

— Ένθουσιασμένος απ' το αποτέλεσμα αυτής της συνομιλίας, ο Ρομπέρ βγήκε απ' το περίπτερο, αλλά απ' την πόρτα τώρα. Ο Ραυμόντε τον περίμενε κι' έβλεπε.

— Τιποτε καινούργιο; τον ρώτησε ο Ρομπέρ.

— Όχι. Φύγετε όμως γρήγορα, γιατί από στιγμή σε στιγμή θα κινή την περιπολία του ο Χάιρε-Μαρίες... Κι' είναι κι' αυτός πονηρός σαν το διοικητή!

— Καλά. Πάρε τα δυο σκούδα σου. Έλα να μου κρατήσεις τη σκάλα και φέρε μου αύριο, στην ταβέρνα του Σαντιγύ, ένα γραμμα που θα σου δώσω για μένα ο έφημος.

Ο Ρομπέρ διασκέλισε τον τοίχο και πήδησε έξω. Τη στιγμή που πατούσε στο έδαφος, άκουσε μια δυνατή φωνή μέσα στο πάγκο.

— Σταμάτησε, ανασκίρτησε και διερωτήθηκε:

«Τι να συμβαίνει άραγε;... Φαίνεται γυναικεία φωνή... Μα τί με νοιάζει, στο κάτω-κάτω; Είναι αδύνατον πια να γυρίσω πίσω! Μόλις προφθάω να εκτελέσω το σχέδιό μου... Αύριο το πρωί, θα στήσω η Αυλή στο δάσος του Μονμورانσύ... Θα πληρώ...

...στον πύργο μου, να ξαναγυρίσω στον πύργο ως γραμματέας του Έξοχου τάτου κι' έχω θ' αναλάβω ν' αποδείξω την αθωότητά του κόμητος ντε Καντάλ για το

όνομα του μαρκησιού ντε Μπαζά, και να ξαναδώσω, στο Ροζέ Γουάτερ το δικαίωμα να φέρει το όνομα και τον τίτλο του πατέρα του!

— Θα το κάμετε, αυτό; φώναξε ο πάτερ Ματουρέν. Με ποιόν τρόπο;

— Δεν μπορώ να σας απαντήσω, σας όρκίζομαι όμως ότι θα το κάμω! Άλλωστε, τι διακινδυνεύετε, μεσολαβώντας για μένα; Ένώ απ' το ένα μέρος έχετε να κερδίσετε το πόν για τον προστατευόμενό σας, απ' το άλλο δεν έχετε να χάσετε τίποτα! Αν παραβώ τον λόγο που σας έδωσα, θαμαι ένας άθλιος. Θα το πείτε τότε στο δούκα, κι' εκείνος θα με ξανσδιώσει... και θα δοκιμάσω και δεύτερη ντροπή!...

— Έχετε δικήν, παραδέχθηκε ο έφημος. Θα μιλήσω στο δούκα, αύριο το πρωί. Θα σηκώσω επίθεσης νορίτερα απ' ό,τι συνηθίζω και θ' αναβάλω γι' αργότερα το πρόγευμά μου... Πώς θα σας μεταδιδάσω όμως την απάντησή μου; Έξοχότητά;

— Δώστε την στο δασοφύλακα Ραυμόντε. Αυτός ξέρει που θα με βρει.

— Ένθουσιασμένος απ' το αποτέλεσμα αυτής της συνομιλίας, ο Ρομπέρ βγήκε απ' το περίπτερο, αλλά απ' την πόρτα τώρα. Ο Ραυμόντε τον περίμενε κι' έβλεπε.

— Τιποτε καινούργιο; τον ρώτησε ο Ρομπέρ.

σω το χρέος μου στον Έτερολν που με πρόδωσε, και στον καμπούρη Ουγγολίνο που θέλε κι' αυτός πολύ να με προδώσει...»

Κι' ο Ρομπέρ διευθύνθηκε προς το Έκουέν.

Πριν όμως τον ακολουθήσωμε, ας ξαναγυρίσωμε για λίγο μέσα στο πάρκο του Σαντιγύ.

ΛΑ'.

Αφού συνάντησαν την περίπολο του καπετάν-Ρολάν, η Μπλάνς κι' ο Ροζέ εξακολούθησαν τον αισθηματικό τους περίπατο, ανταλλάσσοντας χειροφίλιατα και κυττάζοντας τα άστρα...

Βλέποντας ένα παράθυρο φωτισμένο, σ' ένα περίπτερο ακατοίκητο, πρό πολλού η Μπλάνς σταμάτησε ξαφνικά και είπε, ανατριχιάζοντας ελαφρά:

— Μην πάμε προς τα εκεί!

— Γιατί; ρώτησε ο Ροζέ.

— Γιατί έχουν κλείσει σήμερα εκεί μέσα μια δυστυχισμένη τρελή... Σκοτώσαν άλλοτε τον άντρα της, έναν ούγενότο, μπροστά στα μάτια της! Είναι μια θλιτερή και τρομερή ιστορία... Ο τρόμος κι' η απελπισία σάλεσαν από τότε τα λογικά της...

Τη δυστυχ! μουρμούρισε ο νέος αναστενάζοντας. Καλά λοιπόν, ας πάρουμε άλλο δρόμο... Μα κυττάτε! Κονιέται αυτό το φάσμα... Κάποιος ανοίγει το παράθυρο... Είναι σίγουρα αυτή, η τρελή...

Πραγματικά, είχε ανοίξει το παράθυρο κι' είχε προβάλλει μια γυναικεία μορφή. Η νέα σφίχτηκε φοβισμένη στο πνεύρο του αρσενικού της, πούνιωσε την καρδιά της να χτυπά γοργά.

— Φοβάστε, Μπλάνς; τη ρώτησε.

— Όχι για μένα, αλλά γι' αυτήν... Κυττάτε πως σκυδεύει...

Πραγματικά, η Ζάν έσκυβε έξω, για να μετοπή με το μπί την άσπασση που τη χώριζε απ' το έδαφος. Ύστερα χάθηκε για λίγο, ξαναγύρισε και κρέμασε έξω ένα σεντόνι.

— Θέλει να δραπετεύσει... μουρμούρισε η κοπέλλα. Τι να κάνουνε; Να φωνάξουμε;

— Γιατί; Τι φόβος έχετε, όταν βρίσκωμαι εδώ μαζί σας;... Κι' αν άλλωστε ξεθύρη απ' το περίπτερο, δεν θα μπορούσε να βγεί απ' το πάγκο.

Η τρελή συνέχισε τις προετοιμασίες της, σαν άνθρωπος απόλυτος λογικός. Κρέμασε ένα φανόρι στη ζώνη της, διασκέλισε αποφασιστικά το πεζούλι του παρθύρου, άρπαξε με τα δυο της χέρια το σεντόνι και γλίστρησε προς τα κάτω.

Όταν πάτησε στο έδαφος, ξεκρέμασε το φανόρι της και ζήτησε να προσανατολισθ. Προωρούσε αργά, φωτίζοντας το δρόμο εμπρός της. Οι αρσενωσμένοι δεν μπορούσαν να δουν το πρόσωπό της, που έμενε στη σκιά. Την άκουσαν μόνο να ψιθυρίζει:

— Όταν θάρθω να με δολοφονήσουν κι' έμένα, δεν θα με βρουν! Θέλω να ζήσω... Πρέπει να ζήσω για το παιδί μου, πούφυγε με τον πατέρα του, και θα ξαναγυρίσω... Πρέπει να το υπερασπισθώ έναντιον αυτού του ανθρώπου... αυτό το δαίμονα που λέγεται Ρομπέρ Κέρ...

Καθώς άκουμποσε το χέρι της στον ώμο του νέου, η Μπλάνς τον αισθάνθηκε ν' ανατριχιάζει.

— Τι παθατε; τον ρώτησε σιγανά.

— Εκείνος δεν απάντησε. Δεν φάνηκε καν πως την είχε ακούσει...

Η Ζάν είχε σταματήσει και κυττάζε γύρω της, τα δέντρα, το σκοτάδι.

— Από πού θάρθω ο δολοφόνος; συνέχισε. Από πού θα φανή, με τα χέρια του δαμένα στο αίμα; Θάβησε πολύ άργά. Ρομπέρ Κέρ! Δεν θα με βρει πια!...

Ο Ροζέ κλονίστηκε.

— Μα τί έχετε, λοιπόν; τον ξαναρώτησε η Μπλάνς.

— Αυτή τη φωνή... τη γνωρίζω!... Αυτό το όνομα... έχω ακούσει να το προφέρει η ίδια φωνή με τον ίδιο τόνο!... Μου φαίνεται σαν να μισοξευγίζεται ο πέπλος που μου κρύβει το παρελθόν... Ξέρετε, Μπλάνς, πως λέγεται αυτή η γυναίκα;

— Όχι, δεν ξέρω.

— Θα το μάθω εγώ... Πρέπει να το μάθω!

Η Ζάν, διατακτική ως τότε, φάνηκε ξαφνικά πως είχε διαλέξει το δρόμο που θ' ακολουθούσε. Και διευθύνθηκε με γοργό βήμα προς τους δυο νέους που δεν προλάβαν καν να παραμερίσουν για να την αποφύγουν.

Έφτασε μπροστά τους. Το φως του φαναριού της έπεσε στο πρόσωπο του Ροζέ. Σταμάτησε άμεσως κι' έμπεξε μια φωνή — εκείνη που είχε ακούσει απ' έξω ο Ρομπέρ.

— Ντενί!... πρόσφερε ύστερα λαχανιασμένα. Είσαι συ, Ντενί!... Ζωντανός!...

Θέλησε να κάνει άλλο ένα βήμα και ν' ανακαλύψει απ' το λαιμό το Ροζέ, αλλά οι δυο καλώς της την έγκατέλειψαν. Κλονίστηκε, και σωριάστηκε κάτω αναίσθητη.

— Τι να κάνουνε τώρα, Θεέ μου;... ρώτησε η Μπλάνς ανασταταμένη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μοιάζει περισσότερο με τη Στερεά Έλλάδα παρά με νησί ή Εύβοια. Ός τόσο είναι το τρίτο από τα ελληνικά νησιά σε έκταση και πληθυσμό. Πρώτη έρχεται η Κύπρος και δεύτερη η Κρήτη.

Η μεγαλύτερη αυτή θά είχε παίξει μεγάλο ρόλο στην αρχαιότητα, αν οι διάφορες πολιτείες της δεν πολεμούσαν μεταξύ τους. Το έδαφός της είναι εύφορότατο και η κτηνοτροφία της θά ήταν και στα αρχαία χρόνια πλούσια, αν κρίνωμε κι' από το όνομα της Εύβοιας που της έδωσαν.

Ξακουσμένες ήταν τότε οι δυο μεγάλες πολιτείες του νησιού: η Χαλκίς και η Έρετρία. Είχαν σπουδαίες αποικίες σε πολλά μέρη κι' ολόκληρη η Χαλκιδική χερσόνησος στη Μακεδονία είχε πάρει το όνομά της από τις αποικίες της Χαλκίδος.

Οι πόλεμοι όμως που έκαναν μεταξύ τους, η Χαλκίδα και η Έρετρία, για την κατακτηση της εύφορης κοιλάδας που τις χώριζε—του πεδίου που ονομάζεται πεδίο του Αιγαίου—είχαν από τότε να γαλανά νερά ως τους εβδελιακούς κατάφους κάμπους, ανάμεσα στους οποίους ξεαιρετική θέσι παίρνει το Ληλαντιο πεδίο, με την πλούσια γή του. Υπάρχουν ακόμη και οι φημισμένες ιαματικές πηγές της Αϊδηψού γνωστές από τον αρχαίο ακόμα κόσμο.

Όλα και οι πολιτείες του νησιού είναι αξιόλογες και σπουδαίοι τόποι παραθερισμού και τουρισμού αρχίζοντας από την πρωτεύουσα, τη Χαλκίδα, που είναι χτισμένη στο στενότερο μέρος του Εβδικού κόλπου και που συνδέεται με ένα μεγάλο γεφύρι με την απέναντι Στερεά Έλλάδα. Από τη Χαλκίδα περνάει και το πεδίο του Στενού του Εύβοιου, με την ακατάστατη παλίρροια και άπυπνη που σηματοποιεί. Όσοι έρχονται από τη θάλασσα του Στενού τρέχει από το βορρά προς το νότο με ταχύτητα που φτάνει τα 8½ μίλια. Έπειτα αλλάζει κατεύθυνση και τρέχει με την ίδια ταχύτητα από το νότο στο βορρά. Το φαινόμενο αυτό έχει κινήσει το έπιστημονικό ενδιαφέρον και πολλές παρατηρήσεις και μελέτες έχουν γίνει, αρχίζοντας από τον Άριστοτέλη.

Πριν από έναν περίπου αιώνα διετρεφό ακόμα το περίφημο μεσαιωνικό κάστρο της Χαλκίδας (του Νευκρεπόντε, όπως λεγόταν τότε) με τον μεγάλο πύργο του στο Στενό του Εύβοιου και την εύλινη γεφύρα που το ένωσε με την απέναντι Στερεά Έλλάδα. Στα 1894 όμως τοποθετήθηκε η μεγάλη πε-

ριστροφική σιδερένια γεφύρα, που υπάρχει και σήμερα. Το παλιό αυτό κάστρο καταστράφηκε για να δώσει τόπο στη ρυμοτομία της καινούργιας Χαλκίδας, που μαζί με την παλιά, έχουν αποτελέσει τώρα μια ενιαία πολιτεία, με αρκετά δρόμους και καλές οικοδομές, διατηρώντας ως τόσο μερικά μνημεία παλαιότερων χρόνων. Στα αξιοθέατα της λεως πρέπει να μνημονεύσωμε το εξαιρετο αρχαιολογικό στίμιο, ένα μεγάλο τζαμί και μερικά παλιά τούρκικα σπίτια με σπουδαίο εσωτερικό διάκοσμο. Επίσης και το καλά διατηρημένο βενετσιάνικο κάστρο του Καρα-Μπαμπά που υψώνεται απέναντι από τη Χαλκίδα στη βωιωτική ακτή.

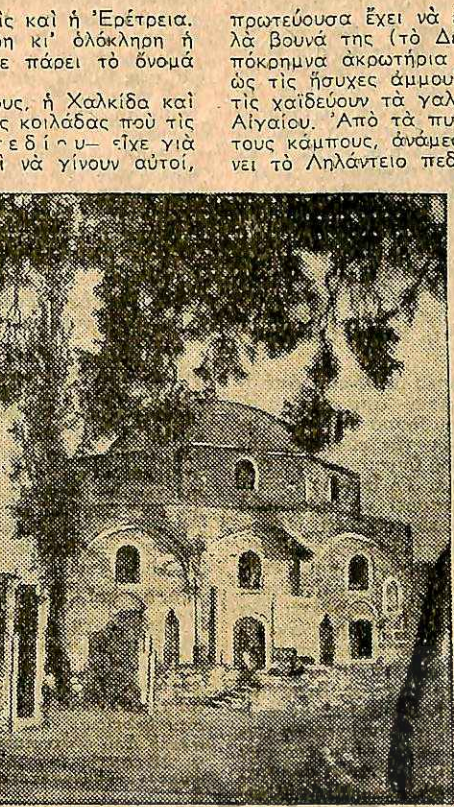
Η πρωτεύουσα της Εύβοιας διαθέτει ακόμα καλά ξενοδοχεία, κι' έχει δροσιά τους καλοκαιρινούς μήνες. Από τη Χαλκίδα ξεκινούν και οι δρόμοι που τη συνδέουν με απόκλινα με τη Β. Εύβοια και με την κεντρική Εύβοια. Υπάρχει δε και άμεσος δρόμος από τη Χαλκίδα για τη νότιο Εύβοια, αλλά είναι δυσκολοπερπάτητος με αυτόκίνητα.

Όλοι αυτοί οι δρόμοι περνούν από γραφικότερες τοποθεσίες με θέα μεγαλόπρεπη.

Από τότε η Εύβοια είναι ένας από τους καλύτε-

Η ΕΥΒΟΙΑ

Χαλκίς: Παλιό τζαμί.

Λαϊκή Άγορά στη Χαλκίδα

ρους και μεγαλύτερους νομούς του Κράτους. Εκτός από τη σπουδαία γεωργία και κτηνοτροφία της, έχει ακόμα μεγάλο δασικό πλούτο, άσθονα μεταλλεία και αξιόλογη βιομηχανία. Με τα έργα που γίνονται τώρα στην περιοχή του Άλβερτου, για την εκμετάλλευση του άσθονου λιγνίτη που έχει η περιοχή, πρόκειται να λειτουργήσει ένα μεγάλο έργοστάσιο ηλεκτρικού, που θα δώσει οφέλη και στην Αθήνα.

Εκτός όμως από τον πλούτο της, το φυσικό και βιομηχανικό, η μεγαλύτερη αυτή που βρίσκεται τόσο κοντά στην πρωτεύουσα έχει να επιδείξει πολλές ομορφίες: Από τα ψηλά βουνά της (το Δέφι έχει ύψος 1745 μέτρα) και τα απόκρημνα ακρωτήρια του Άρτεμισίου και του Κάβο-Ντόρο, ως τις ήσυχες άμμουδιές, που εκτείνονται σε χιλιόμετρα και τις χαϊδεύουν τα γαλανά νερά του Εβδικού κόλπου και του Αιγαίου. Από τα πυκνά δάση ως τους εβδελιακούς κατάφους κάμπους, ανάμεσα στους οποίους ξεαιρετική θέσι παίρνει το Ληλαντιο πεδίο, με την πλούσια γή του. Υπάρχουν ακόμη και οι φημισμένες ιαματικές πηγές της Αϊδηψού γνωστές από τον αρχαίο ακόμα κόσμο.

Όλα και οι πολιτείες του νησιού είναι αξιόλογες και σπουδαίοι τόποι παραθερισμού και τουρισμού αρχίζοντας από την πρωτεύουσα, τη Χαλκίδα, που είναι χτισμένη στο στενότερο μέρος του Εβδικού κόλπου και που συνδέεται με ένα μεγάλο γεφύρι με την απέναντι Στερεά Έλλάδα.

Από τη Χαλκίδα περνάει και το πεδίο του Στενού του Εύβοιου, με την ακατάστατη παλίρροια και άπυπνη που σηματοποιεί. Όσοι έρχονται από τη θάλασσα του Στενού τρέχει από το βορρά προς το νότο με ταχύτητα που φτάνει τα 8½ μίλια. Έπειτα αλλάζει κατεύθυνση και τρέχει με την ίδια ταχύτητα από το νότο στο βορρά. Το φαινόμενο αυτό έχει κινήσει το έπιστημονικό ενδιαφέρον και πολλές παρατηρήσεις και μελέτες έχουν γίνει, αρχίζοντας από τον Άριστοτέλη.

Πριν από έναν περίπου αιώνα διετρεφό ακόμα το περίφημο μεσαιωνικό κάστρο της Χαλκίδας (του Νευκρεπόντε, όπως λεγόταν τότε) με τον μεγάλο πύργο του στο Στενό του Εύβοιου και την εύλινη γεφύρα που το ένωσε με την απέναντι Στερεά Έλλάδα. Στα 1894 όμως τοποθετήθηκε η μεγάλη πε-

ριστροφική σιδερένια γεφύρα, που υπάρχει και σήμερα. Το παλιό αυτό κάστρο καταστράφηκε για να δώσει τόπο στη ρυμοτομία της καινούργιας Χαλκίδας, που μαζί με την παλιά, έχουν αποτελέσει τώρα μια ενιαία πολιτεία, με

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Η μυστηριώδης «έντερική γρίππη»

Οφείλεται στον άγνωστο «ϊόν Χ»;

Ένα από τα κύρια θέματα συζήτησης των αμερικανικών ιατρικών κύκλων είναι μία «μυστηριώδης» ασθένεια που έχει κάνει την εμφάνισή της στις Η.Π.Α. Πολυάριθμα θύματα της, ενώ είναι θαυμάσια στην υγεία τους, νοιώθουν ξαφνικά ένα ισχυρό πόνο στο στομάχι, σαν να δέχθηκαν μία μαχαιρία στο μέρος εκείνο. Η θερμοκρασία τους ανεβαίνει απότομα στους 40 βαθμούς. Έπειτα παθαίνουν διάρροια, έμετος, κι' άλλα παρόμοια συμπτώματα.

Μερικοί έχουν αποκαλέσει αυτή τη νέα επιδημία «έντερική γρίππη». Είναι όμως μία νόσος ασήμαντη, γιατί δεν έχει καμιά σχέση με τη γρίπη, που είναι ασθένεια του αναπνευστικού συστήματος.

Ορθότερος πρέπει να θεωρηθεί ο χαρακτηρισμός της ως μολύνσεως από τον «ϊόν Χ», δηλαδή από ένα ιόν άγνωστον άκονη στην «Επιστήμη». Δεν έχουμε ωστόσο αν ο ίδιος αυτός είναι νέος, ή αν υπήρχε και προηγουμένως αλλά δεν είχε μελετηθεί από τους επιστήμονες.

Αλλάστε ή έρευνα των ιών βοσκοίται ακόμη στα πρώτα της βήματα. Οι γιατροί δεν ξέρουν ποιά ελάνθητα πράγματα για τους παρόμοιους αυτούς μολυσματικούς παράγοντες.

Οι ιοί είναι ένα είδος μικροβίων. Γενικά, τα μικρόβια ανήκουν στο φυσικό ή στο ζωικό βασίλειο. Τα πρώτα, τα μικροσκοπικά δηλαδή φυτά, ονομάζονται βακτηρίδια. Τα δεύτερα είναι τα πρωτόζωα.

Οι ιοί λοιπόν δεν ανήκουν σε καμιά από τις δυο αυτές κατηγορίες. Πολλοί τους θεωρούν σαν κάτι που βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ ζωντανών και όχι ζωντανών όλης. Δεν έχει όμως ξεκαθαριστεί τί είδους είναι αυτό το «κάτι».

Ισως να είναι απλώς χημικές ουσίες, διαφορετικές όμως από όλες τις άλλες, γιατί έχουν την ιδιότητα να πολλαπλασιάζονται σαν παράσιτα, όταν βρεθούν μέσα στους ιστούς των ζώων ή των φυτών.

Η εξέτασή τους με τις ισχυρότατες μεγεθύνσεις του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου απέδειξε ότι έχουν διάφορα σχήματα: στρογγυλοί, ωσείδεις, κυδικοί άλλοι σαν οαβδία και άλλοι με παράξενες γεωμετρικές μορφές. Οι μικρότεροι ιοί είναι πιο μικροί ακόμη κι' από τα μόρια των πρωτεϊνών, τα στοιχειώδη δηλαδή συστατικά κάθε ζωντανού οργανισμού.

Οι ιοί είναι τόσο διάφοροι, όσο και οι φυσιογνωμίες των ανθρώπων. Αλλάζουν δε συνεχώς, από γενιά σε γενιά.

Πολλοί όμως έτών ένας έρευνήτης πίστευε πως είναι άπουσιν από πεισματόζωα τον άγνωστο ιόν που προκαλεί το κοινό συνάχι. Ένώ όμως τον καλλιεργούσε για να ιδεί αν θα

έφερνε πραγματικά συνάχι, ο ίδιος αυτός εξασθενήθηκε! Είχε απροσπεχθεί—άγνωστο γιατί—στα χημικά συστατικά του. Κι' έτσι τελείωσε αυτό το πείραμα.

Μέχρι πρό 5 έτών, οι έπισημονες είχαν μελετήσει 40 ιούς που προκαλούσαν ασθένειες στον άνθρωπο. Αργότερα, ανακαλύψαν την νέα κατηγορία των ιών «Κεξάκι», που αύξησε τον αριθμό τους κατά 14 ακόμη. Τον περασμένο δέ Δεκέμβριο, μία αποστολή του 'Ι-δρύματος Ροκφέλλερ επέστρεψε από την 'Αφρική και τη Νότιο 'Αμερική, φέροντας μαζί της 17 νέους ιούς των νεύρων. Έξαιρετικά επικινδύνους για τον άνθρωπο, που τους είχε ανακαλύψει στα βάθη της ζούγκλας.

Οι γνωστές ασθένειες από ιούς ποικίλλουν, από τις κρεατοεπλήεις, την Ιλαρά και την παρωτίτιδα, ως την ελονοσία, την ασθένεια του ύπνου και την πολιομυελίτιδα. Το συνάχι φαίνεται πως μπορεί να προκληθεί από 20 διαφόρους ιούς.

Τα αντιδρωτικά και οι συλλογίμεις είναι ανίσχυρα κατά των ιών—εκτός ολίγων εξαιρέσεων. Εύτυχώς, η Φύσις διαθέτει ένα αποτελεσματικό όπλον εναντίον τους: τα «αντιδωτικά», που δημιουργεί για την άμυνά του ο ίδιος ο οργανισμός, όταν μολυνθεί από ένα ιόν. Για κάθε ιόν υπάρχουν τα αντίστοιχα αντισώματα, που δεν φέρουν καμιά επίδραση στους άλλους. Δυστυχώς, σε μερικές ασθένειες, τα αντισώματα σχηματίζονται όταν πια ο ίδιος έχει φέρει σοβαρές και μόνιμες βλάβες στον οργανισμό (παράλυσι, κλπ.).

Κάποτε, τα αντισώματα παρέχουν άνοσία σε νέες μολύνσεις με τον ίδιο ιόν. Άλλοτε όμως δεν συμβαίνει αυτό.

Ο δόκτωρ Τόμας Ράιτς, διευθυντής του Νοσοκομείου του 'Ιδρύματος Ροκφέλλερ, κι' ένας από τους μεγαλύτερους ειδικούς στις μελέτες των ιών, είπε τα εξής χαρακτηριστικά:

«Θάλεγε κανείς, ότι οι ιοί μπορούν να σκεφθούν, ότι έχουν μυαλό, κι' έτσι καταρθώνουν να ξεφύγουν από τον έλεγχό μας. Εύτυχώς που δεν σκέπτονται, στην πραγματικότητα. Τούλάχιστον, το ελπίζουμε!...»

Κατά τους υπολογισμούς του, υπάρχουν πιθανώς 50 ιοί ανθρωπίνων ασθενειών, για τους οποίους δεν έχουμε τίποτε. Ένας απ' αυτούς λοιπόν ίσως προκαλεί την δέξια και σύντομη έντερική μολύνση που περινοσάει στην άσχη. Σε γενικές μορφές, ένοσαστήρια σημειώθηκαν επίδημίες της, που εξαπλώθηκαν άστροπιαία.

Οι γιατροί συνιστούν μόνον άσπιρην κι' άναπαισι στο κρεβάτι. —όπως δηλαδή και για την κοινή γρίπη— κάποτε δε κι' αντιβιοτικά για ν' άποφύγουν οι έπιπλοκές. Στις πε-

ρισσότερες περιπτώσεις, ή μόλυνσις περνάει σε λίγες ώρες, αφήνοντας όμως τα θύματα φοβερά καταβεβλημένα.

Μερικοί πιστεύουν ότι πρόκειται για την νόσο Μπόρνχολμ, που έδυσε στην άνωψη δανική νήσο της Βαλτικής και άποκαλείται κοινώς «γρίπη του διαβόλου».

☉☉

Η πριμακίνη εναντίον των άσθματικών

Κατά τις έπινειοήσεις της Κορέας οι γιατροί ποσέξαν ότι ή νοσήνσι πριμακίνης σε άσθμείς που είχαν προσβλήθ από έλώδεις πυστούς έπέφεσε σπυαντική βελτίωσι σ' εκείνους μεταδύ αυτών που έπασχαν έπισης και από σπυαντισμούς. Τα πειράματα που έγιναν μεταγενεστέως στο πανεπιστήμιο του Σικάγου έπιβεβαίωσαν αυτή την παοστήοσι.

Σημειώτέον ότι ή τιμή της πριμακίνης είναι πολύ μικρή. Έπί πλέον, έπιτρέπει τη συνένισι της θεοαφίας επί μακρό χρονικό διάστημα, παάγνα που δεν υποοεί να γίνει με το ACTH ή την κορτιζόνη.

Οι μύγες μεταδίδουν τη φυματίωσι

Προσεκτικές παρατηρήσεις που έγιναν στο Βιολογικό 'Ινστιτούτο της Βαλτιμόρης απέδειξαν ότι οι μύγες μεταδίδουν τη φυματίωσι. Η μετάδοσις γίνεται με τον άπλούστερο τρόπο: Οι μύγες καθόνται πάνω σε πύελα φυματικών και κατόπιν μεταφέρουν το βακίλλο της φυματίωσης πάνω στις διάφορες τρυφές που καταναλίσκουε. Προσένετε, λοιπόν!

Κατά του υπερθυρεοειδισμού

Πολύ καλά αποτελέσματα κατάρτου υπερθυρεοειδισμού φαίνεται ότι δίνει ένα νέο φάρμακο, το «μετιμαζόλ». Δοκιμασθηκε ήδη σε 34 άρρώστους και όλοι σημείωσαν βελτίωσι. Είναι πολύ πιο ίσχυρο από άλλα προηγουμένα, π. γ. 10 φορές ισχυρότερο από το

κοινό φάρμακο «προπυλθειουοσίλη». Παοουσιάζει δε πολύ λιγώτερη τοξικότητα γιατί οι άπαιτούμενες δόσεις είναι μικρές. Έξ άλλου, δίνει γρήγορα άποτέλεσματα, κι' έτσι συντομεύει την διάρκεια της θεοαφίας.

Με δατά από βρέφη

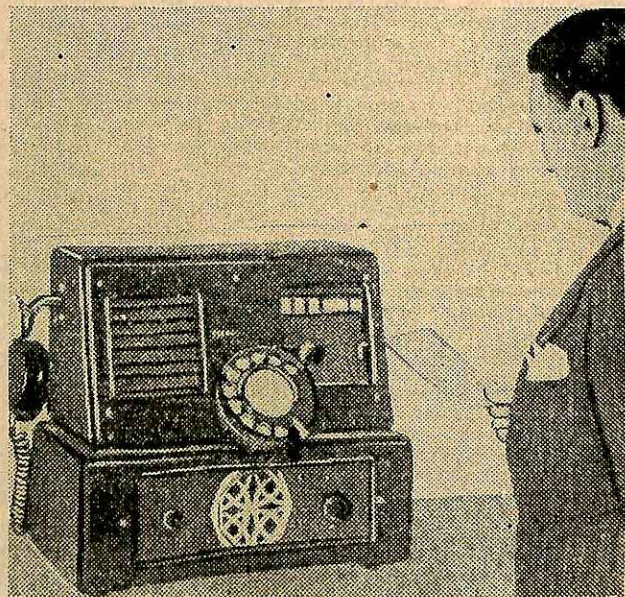
Τα άκρωτηριασμένα νέρια και πόδια άκορτών 'Αμερικανών τσαματιών έαναφαιάντηκαν με δατά παομένα από βρέφη που γεννήθηκαν νεοά. Τα δατά αυτά άσπιοσύνται από το σώμα του βρέφους μέσα σε 24 ώρες από τον τοκετό και διατηρούνται με μία είδική μέθοδο ψύξεως. Είναι δε νοσημιάτα σε περιπτώσεις που λείπουν κόκκαλα άνάμεσα στα δάντυλα και στον καρπό ή μεταδύ άστονάλων και δαντύλων του ποδιού. Τα βρεφικά δατά έγουν ιικόοτεση πυκνότητα κι' έπομένως προσκολλώνται εύκολότερα στη νέα θέση τους και υποδορθών την ανάπτυξι των φυσικών όστών του σώματος. Στο τέλος, τα φυσικά δατά άντικαθιστούν τα ξένα.

Οι ένοχλήσεις των γυναικών

Οι πόνοι στα στήθη και άλλες ένοχλήσεις των έμηνων ύποωρουν με μία δαίται πλουσία σε πρωτεΐνες και σε βιταμίνες Β και με ένεσεις έκυλίσματος ήπατος. Η μέθοδος αυτή νοσημιοήθηκε με πολλή έπιτυχία σε 33 γυναίκες, και ποσάλεσε σε όλες μία φανερή βελτίωσι της υγείας και της ευανίσσεως των.

Τα καθυστερημένα παιδιά

Άπεδείχθη ότι τα άνόρια που παοουσιάζουν καθυστερημένη ανάπτυξι βλέπουν μεγάλη ωφέλεια με τη «χοοιονική νοδοδοσπίνη», μία ούσια που περιέγεται στα ρύσα των έγκυνων γυναικών. Η θεοαφία πρέπει ν' άοίση μετάν 11 και 15 έτών, υποοεί δε να συνεχισθί άποτέλεσματικά επί 2 γνόνια. Έτσι τα παιδιά κεοδίζον πολύ σ' άσθήσια και βάρος, καθώς και στις πνευματικές των ικανότητες. Έπειτα από τη θεοαφία αυτή ή ανάπτυξις συνεχίζεται πιο κανονικά.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ

Η Γαλλική εταιρεία τηλεφώνων δοκιμάζει ένα νέο τηλεφώνον που θα έπιτρέπν στους συνδουάς της να συνδιαλέγονται γωοίς να κρατούν στα νύρια τους το άκουστικό. Το όλον σύστημα είναι όμοιο υ' αυτό που νοσημιοποιείται μένοι σήμερ για άωσιμένα έσωτερικά τηλεφώνα γασφείων αλλά πιο τελειοποιημένο. Στο έσωτερικόν όμως της συσκευής ύπάρχει ένας έναυγής της φωνής και ένα φίλτρο πασασίων ή δε κλάσις γίνεται αλτουάτως όπως και με τα αμερικάνά τηλεφώνα.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΤΕ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Για να είναι πραγματικώς ωφέλιμα

Τα φάρμακα δεν είναι κάτι που μπορούμε να νά παίρνουμε μ' όποιονδήποτε τρόπο και σ' όποιανδήποτε ώρα. Γιατί, στην περίπτωση αυτή, δεν έπιφέρουν το άποτέλεσμα που έπιιδίωκουμε ή έπιφέρουν άποτέλεσμα τελείως αντίθετο άπ' αυτό.

Ένα άπλό παράδειγμα μας το δίνει το βισμούθιο. Όταν έπιιδίωκουμε να καταπολεμήσουμε μ' αυτό τη δυσπεψία ή το έλκος, πρέπει να το παίρνουμε σε μικρές δόσεις, μία ώρα πριν από κάθε γεύμα. Όταν, όμως, το χρησιμοποιούμε εναντίον της δυσκαλιότητος, πρέπει να το παίρνουμε το πρώι, προτού ακόμη βάλουμε τίποτε στο στόμα μας, και πάντα σε μία μόνο δόσι.

Ο γιατρός, μαζί με τη συταγή του, σας δίνει πάντοτε και τις άπαραίτητες οδηγίες για το πώς πρέπει να πάρετε το φάρμακο που σας παραγγέλλει. Μην τις παραμελήτε. Και, προ πάντος, μην κάνετε του κεφαλιού σας.

Μην παίρνετε, π. χ. μετά το φαγητό ένα φάρμακο που ο γιατρός σας σας παρηγγείλε να το πάρετε πριν. Γιατί έτσι δεν πρόκειται να σας ωφέλιση και δεν άποκλείεται να σας βλάψη.

Τα περισσότερα φάρμακα χορηγούνται από το στόμα. Είναι δε τότε ρευστά και τα παίρνουμε με το κουτάλι ή κατ' σταγόνας.

Δεν είναι άσκοπο να ύπενθυμίσουμε ότι:

1 κουταλιά του καφέ νερού ή ενός όποιοσδήποτε ύδαρου παρασκευάσματος ισοδυναμεί με 5 κυβικά εκατοστόμετρα περίπου.

Μία κουταλιά της σούπας, ισοδυναμεί με 15 κυβικά εκατοστόμετρα νερού ή ύδαρου παρασκευάσματος (δηλ. με τρεις κουταλιές του καφέ).

Αν είναι στερεά (κομπριμέ, χάπια κλπ.) ή προσφέρωνται με τη μορφή σκόνης, θα τα πιούμε με λίγο νερό. Την άσπρινή είναι καλό να την διαλύουμε προηγουμένως σε λίγο νερό, ή να την μασάμε ώσπου να τριψή τελείως, και να πίνουμε κατόπιν ένα ή δύο μεγάλα ποτήρια νερό.

Και τώρα να ποιά είναι ή καλύτερη στιγμή της ήμέρας για να πάρετε τα διάφορα φάρμακα:

Το πρώι (προτού να βάλετε τίποτε στο στόμα σας): Τα καθαρτικά: Ρετινόλαδο, θειικών νάτριον κλπ.

Τα άλθενμινθικά (που χρησιμοποιούν για την άποβολή των σκαλίκων του έντερικού σωλήνος).

Το βισμούθιο (όταν δίδεται ως φάρμακο εναντίον της δυσκαλιότητος).

Μία ώρα πριν από το γεύμα: Κινίνη, πεπτόνη, έλαιον παραφίνης, άντισηπτικά του έντερικού σωλήνος, καρδιοτονωτικά, άντιπυρίνη, βισμούθιο

(σε περιπτώσεις που χορηγείται εναντίον της δυσπεψίας ή του έλκους), τα άρεκτικά (που μας φέρνουν όρεξι): Έμετικά κάρουα, κασσία κλπ.

Δέκα λεπτά πριν από το γεύμα: Άγκάρ-άγκάρ, έλαιόλαδο, λινόσπορο, διττανθρακικό νάτριο (σόδα), καφείνη, μαγνησία.

Στην άρχή του γεύματος: Άρσενικούχα παρασκευάσματα, άσπρινή, βρωμιούχα, ιωδούχα, σιδηρούχα, φωσφορούχα, κολά, διάφορα δυναμωτικά.

Στο τέλος του γεύματος: Κρεόζωτον, γκαϊάκλ και τα διάφορα παρασκευάσματά τους, μουρουνέλαιο, παρασκευάσματα με βάσιν το σαλικυλικόν όξύ, τερεβινθίνη, ουροτροπίνη, θεραπευτικά κρασιά.

Μερικά λεπτά έπειτα από το γεύμα: Άνθραξ, κολικόν, μπελλαντόνα, διττανθρακικών νάτριο (σόδα) για την καταπολέμησι της δυσπεψίας.

Δυό ώρες μετά το γεύμα: Σουλφαμίδες.

Στα ένδιάμεσα των γευμάτων: Έξερίνη, γκαρτενάλ, όπιον, χλωράλη, ίπεκακουάνα, φαϊνασενίνη.

Όχι την ώρα που πρόκειται να κοιμηθώ: Καφείνη, άμφεταμίνη και τα παράγωγά τους.

Την ώρα που πρόκειται να κοιμηθώ: Χαμομήλι, ύπνωτικά, βαλεριάνα.

Προκειμένου για τις ένεσεις, είναι καλό να ξέρετε, ότι γίνονται σε τρεις περιπτώσεις:

α) Όταν θέλουμε να έπιτύχουμε μία γρήγορη και έντονη ενέργεια.

β) Όταν το φάρμακο που περιέχουν είναι έρεθιστικό για τον πεπτικό σωλήνα.

γ) Όταν ή λήψις του από το στόμα τροποποιεί την ενέργειά του ή όταν καταστρέφεται από τους γαστρικούς χυμούς (όπως π.χ. ή ίνσουλίνη ή ή πενικιλίνη).

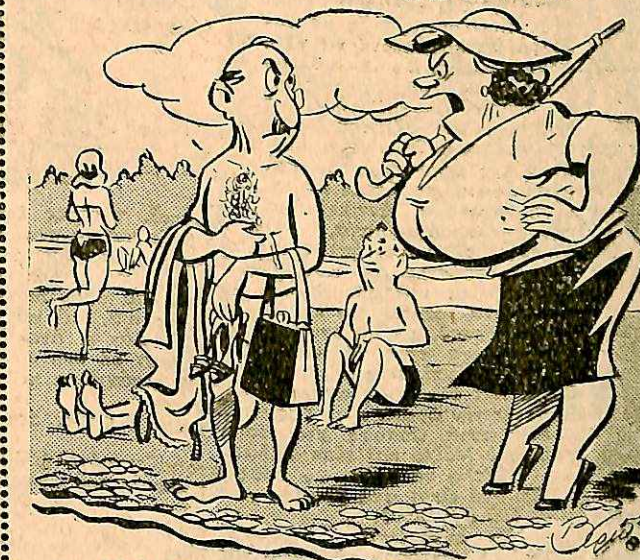
Και μία τελευταία σύσταση: Μην χρησιμοποιήτε ποτέ φάρμακα, παρασφρομένοι από διάφορες διαφημίσεις, χωρίς να συμβουλευθώτε προηγουμένως το γιατρό σας για την πραγματική αξία τους και τον καταλληλότερο τρόπο χρήσεως.

Μία ασθένεια από μύκητες

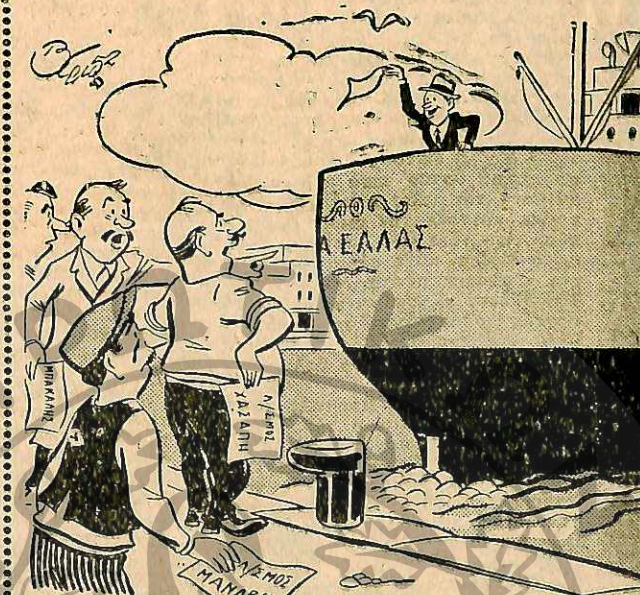
Μία μόλυνσις από μύκητες, ή λεγομένη «ιστοπλασμοσίς», μπορεί να πάρη δυό μορφές. Η βαρεία και συνήθως θανατηφόρος μορφή της, προκαλεί έλκη του στομάχου, των έντερων, της μήτης, των αυτίων, των χειλιών, του φάρυγγος ή των λάρυγγας, άναμία, άκατουό πυρετό, έξασθενήσι και πνευμονικές έπιπλοκές. Η ήπιώτερη μορφή της, που προσβάλλει χιλιάδες άτομα, ένοπιζεται στους πνευμονες, χωρίς άνησυχτικά συμπτώματα. Τελευταίως, χρησιμοποιήθηκε με κάποια έπιτυχία εναντίον αυτής της άσθενείας μία διάλυσις 40 % βανιλικού 12 βαρείας άρρώστους, οι 5 διασώθηκαν και θεραπεύθηκαν μ' αυτό το νέο φάρμακο.

Τελωτοθεραπεία

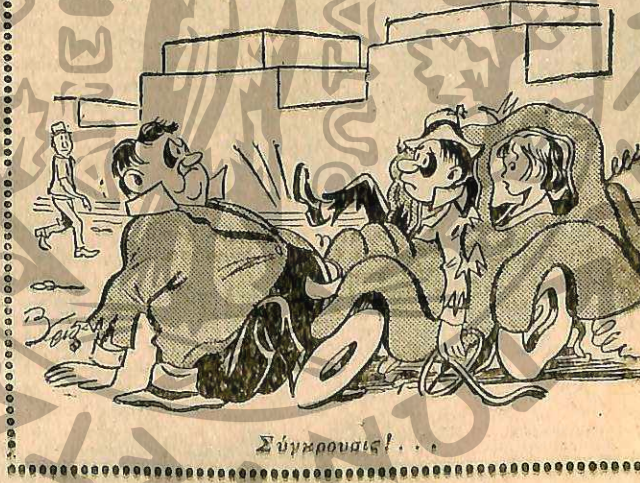
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Αυτός είναι, άχρόνιαστε, ο φίλος σου που θα έρχοσαστε σήμερα στο μπάνιο;

— Να τηλεγραφήσουμε τουλάχιστον, βρε παιδιά, στους συναδέλφους της Νέας Υόρκης, να τον έχουν ύπ' όφει τους!...

Σύμφωνα!...

ΚΙ' ο Κούντς Μόζερ είχε κι' αυτός κάποτε τις φιλοδοξίες σου. Είχε αρχίσει μ' ένα μαγαζί, κάτι σαν παλαιολιθίο, ελπίζοντας πως με τον καιρό θα κατάφερνε να γίνη αρχαιοπώλης. Με τον πόλεμο όμως που ξέσπασε αργότερα, ο Μόζερ αναγκάστηκε να κλείση το μαγαζί του.

Το ξανάνοιξε σ' ένα δρομάκο της Φραγκφούρτης, και με τον καιρό κατάφερε να μαζέψη διάφορα αντικείμενα, κηροπήγια, αγάλματα, χαλιά περσικά, πίνακες ζωγραφικούς της Αναγεννήσεως, κινέζικα βάζα και τα παρόμοια. Τα περισσότερα απ' αυτά δεν ήταν γνήσια. Απ' όλα τ' αντικείμενα, μιά ακουαρέλλα ήταν το ωραιότερο. Παρίστανε ένα χαριτωμένο κεφάλι εφήβου: το πρόσωπο ήταν ήρεμο, λεπτό, με κανονικά χαρακτηριστικά, και τα μαλλιά ριγμένα προς τα πίσω, έμοιαζαν σαν ν' ανεμίζουν. Τόχε τοποθετήσε στη βιτρίνα, ανάμεσα σε δυο κινέζικα βάζα. Μά ο κόσμος αγόραζε τ' άλλα πράγματα κι' ούτε πρόσεχε την ωραία αυτή ακουαρέλλα.

Μιά φορά, ωστόσο, μιά νεαρή γυναίκα μπήκε στο μαγαζί του Μόζερ και είπε δειλά:

—Θάθελα να μάθω... πόσο στοιχίζει αυτή η ακουαρέλλα που είναι στη βιτρίνα με το κεφάλι του αγγέλου...

—Τού αγγέλου;...

—Ναί, αυτό εκεί!

Και το γαντοφορεμένο χέρι της νέας έδειξε τον πίνακα. —'Α! σ'αφ φαίνεται σαν άγγελος; ρώτησε χαμογελώντας ο Μόζερ.

Και της είπε την τιμή.

—Ευχαριστώ πολύ, απάντησε η νέα σφίγγοντας τα χείλη της.

Επειτα, έκλεισε σιγά την πόρτα κι' έφυγε.

Τότε, ο Μόζερ πήγε στη βιτρίνα και κύτταζε τον πίνακα. Άληθεια, με λίγη καλή θέλησι, αυτό το κεφάλι μπορούσε να μοιάζει με κεφάλι αγγέλου, κάπως όμως θλιμμένο σαν ναχε χάσει τον Παράδεισο...

Ο Μόζερ ωστόσο δεν έδωσε σημασία σ' αυτό το έπεισόδιο, μά ύστερ' από μερικές μέρες, τούκανε εντύπωσι η έπιμονη της νέας κοπέλλας. Περνούσε μπρός απ' τη βιτρίνα, κύτταζε την ακουαρέλλα κι' απομακρυνόταν. Κάθε μέρα, την ίδια ώρα, πριν να πάη στη δουλειά της. Έτσι, κι' ο Μόζερ, κάθε μέρα, την ίδια ώρα, καθόταν πίσω απ' την τζαμνένια πόρτα, για να τη δη να περάση. «Νάτη!» Την έβλεπε ν' ανοίγη καλά τα γαλανά μάτια της, να χαμογελάη στον «άγγελο» κι' έπειτα να φύγη, πάντα με το ίδιο τριμμένο αδιάδροχο, που το φορούσε κι' όταν ήταν ήλιος, και το τριμμένο βελούδινο μπερεδάκι.

Αυτή η ιστορία βάσταξε κάπου ένα μήνα. Τό να περνάη η κοπέλλα πάντα την ίδια ώρα και να την περιμένη ο Μόζερ ήταν, μά την αλήθεια, ένα παράξενο, σιωπηλό ραντεβού. Ο Κούντς Μόζερ ωστόσο δεν ήταν ποτέ του αισθηματικός τύπος. Όλος του ο συναισθηματικός κόσμος είχε δοθ' σ' ό,τι δεν μπορούσε ν' άποχτήση. Θυμόταν λοιπόν το παλιό του πάθος για κάποιους πίνακες του Βαν Γκόγκ και για κάποιους άλλους του Γκαγκέν.

Η κοπέλλα έκανε να ξαναζούν μέσα του οι παλιές αυτές αναμνήσεις. Είχε γνωρίσει στη ζωή του άκετες γυναίκες, αλλά στο τέλος τις είχε βαρεθ'... Η «άγνωστη» αυτή κοπέλλα ωστόσο κέντριζε τη φαντασία του...

Κάποια μέρα ένας νέος σωματώδης μπήκε στο μαγαζί του και ζήτησε να δη από κοντά την περίφημη ακουαρέλλα με τον «άγγελο». Ο Μόζερ ένοιωσε γι' αυτόν μά ανεξήγητη αντίπαθεια και γι' αυτό του ζήτησε τα διπλά λεφτά απ' όσα είχε πη, την πρώτη φορά, στην κοπέλλα. Ο νέος έτοιμαζόταν να δεχτή, όταν ο Μόζερ, κυττάζοντας το ρολόι, είδε πως η ώρα που η κοπέλλα θα πενούσε απ' το μαγαζί του πλησίαζε. Θάβλεπε τον «άγγελο» ίσως για τελευταία φορά...

Πραγματικά, μη βλέποντάς τον στη βιτρίνα, στη θέση του, η κοπέλλα, μπήκε στο μαγαζί. «Έξω ήταν ήλιος. Κι' όμως η «άγνωστη» ήταν χλωμή, θλιμμένη και τα μάτια της εκφράζανε αγωνία.

—Δεν «τόν» είδα, είπε με κουμένη φωνή. Τόν πουλήσατε;

—Θα τόν πουλήσω. Θα τόν αγοράση...

Κι' έδειξε τόν παχύ νέο.

Η κοπέλλα είπε τότε με φωνή που έκρυβε ένα λυγμό:

—Μην τόν πουλάτε... Περιμένετε... Κάποτε θα τ' αγοράσω εγώ...

Ήταν κατάχλωμη, σαν η πώλησι αυτή να ήταν μιά κα-

Ο Ζευγαρωμένος Άγγελος

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ύστερα γυρίζοντας στον αγοραστή, του είπε κοκκινίζοντας:

—Λυπάμαι πραγματικά, κύριε, αλλά... Ο άλλος κάτι ψιθύρισε κι' έφυγε αγανακτισμένος. Η κοπέλλα κύτταζε το Μόζερ. Τα μάτια της εκφράζανε μιά ανείπωτη χαρά.

—Ευχαριστώ πολύ. Είστε τόσο καλός! του είπε.

Ο Μόζερ, τότε, τη ρώτησε:

—Θάθελα να μάθω για ποιο λόγο αγαπάτε τόσο πολύ αυτήν την ακουαρέλλα...

—Μπορώ να σ'αξ το π'α άμεσως. Αυτός ο πίνακας ζωγραφίστηκε εδώ και δέκα πέντε χρόνια. Τότε ήμουνα δέκα εφτά χρόνων. Αντιπροσωπεύει λοιπόν για μένα όλη την περασμένη μου ζωή.

—Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο Μόζερ...

Πώς δεν το είχε καταλάβει! Η κοπέλλα ήταν μαρμωμένη σαν το αδιάδροχό της, μά τα μάτια της ήταν τα ίδια, όπως και του «αγγέλου», γεμάτα γαλανό χρώμα και φώς.

—Καταλαβαίνω, ξανάπε ο Μόζερ, έσεις κι' ο «άγγελος» είστε το ίδιο πρόσωπο. Τώρα μόνο το αντίληφτηκες. Και δε μου λέτε, αν δεν είναι αδιακρίσια, την ακουαρέλλα τη ζωγράψισε ο άντρας που αγαπούσατε; Γι' αυτό το λόγο μήπως αγαπάτε τόσο τον «άγγελο»;

—Όχι, δεν είν' αυτός ο λόγος, είπε εκείνη σιγά. Εγώ τον ζωγράψισα! Είναι το πορτραίτο μου, μά άσσεσε πολύ και σ' «έκείνον». Μούλεγε, —το θυμάμαι ακόμα—: «Εσύ 'σαι ο άγγελος, που τα φτερά του οι άλλοι δεν τα βλέπουν, εγώ όμως τα βλέπω!» Και μούλεγε ακόμα πως θα γινόμουν μεγάλη ζωγράφος...

—Διάβολε, το ίδιο θάλεγα κι' ενώ, είπε δυνατά ο Μόζερ, ανάθοντας το τσιγάρο του. Και γιατί δεν εξακολουθήσατε να ζωγραφίζετε;...

—'Ας όψεται ο πόλεμος. Τό σπίτι 'γκρεμίστηκε, μά η ακουαρέλλα σώθηκε. Εγώ, ήμουνα τραυματισμένη και με μετέφεραν μακριά. Κάποιος βέβαια βρήκε τόν «άγγελο» και τόν φύλαξε... Ποιος ξέρει από πόσα χέρια πέρασε για να καταλήξη στο μαγαζί σας. Αυτό είν' όλο!

—Κι' εκείνος τί έγινε; είπε με κόπο ο Μόζερ.

—'Εκείνος; Σκοτώθηκε απ' το βρυβαρδισμό...

—'Ας είναι... Ο πόλεμος πέσασε και δεν πρέπει να κλαίτε διαρκώς τούς νεκρούς. Γιατί σεις δεν εξακολουθήσατε να ζωγραφίζετε;

Σήκωσε τα μάτια της, θολά απ' τα δάκρυα και τόν κύτταξε. Ύστερα σήκωσε και το δεξί της μπράτσο και τόν τέντωσε: τó γαντοφορεμένο χέρι παρουσιάστηκε άκαμπο, νεκρό.

—Τό βλέπετε, είπε με πικρότατο χαμόγελο, τό βλέπετε, δεν είναι δικό μου!

Ο Μόζερ ανατρίχιασε σύγκομος.

—Δεν ζωγραφίζω πιά, συνέχισε η κοπέλλα. Δεν μπορώ κι' αν τó ήθελα. Κάνω δουλειές του ποδαριού. Τώρα πιά περπατάω όλο στη γη.

—Σώπα, είπε ο Μόζερ συγκινημένος. Δεν καταλαβαίνεις πως μου κάνεις κακό; Πώς θάθελα να κόψω τό χέρι μου και να στο δώσω, αν γινόταν αυτό;

Φοβήθηκε για τα λόγια του. Ήταν πιά σαραντάρης και δεν μπορούσε να πιστέψη ότι θα έρωτευόταν μιά άγνωστη κοπέλλα. Απόμεινε μπροστά της σιωπηλός, τρέμοντας. Ύστερα τόλμησε να την κυττάξη. Θεέ μου! πόσο ήταν γεμάτα γλύκα και όνειρα τα γαλανά της μάτια!

—'Αν θέλεις, της είπε, μπορείς ναρχεσαι εδώ κάθε μέρα, γιατί εγώ δεν θ' άποχωριστώ ποτέ αυτόν τόν άγγελο. Νοιώθω για σένα αγάπη... ναί, αγάπη πολλή.

—'Ω! έκανε η κοπέλλα συγκινημένη.

—Ναί, τού άπάντησε δειλά, ναί, θά ξανάρθω. θάρχωμαι κάθε μέρα.

—Εγώ σέ θέλω κοντά μου για πάντα... Πώς σέ λένε;

—'Αννα...

—Για πάντα, 'Αννα! Έμένα με λένε Κούντς Μόζερ.

—Ναί, Κούντς... για πάντα ψιθύρισε η 'Αννα.

ZAN—ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

αυτή πέθανε. και ποιν πεθάνη ωμολόγησε την ένοχλή της· κι' ότι για ν' αποφύγουμε τις κακολογίες του κόσμου — γιατί, δυστυχώς στην έλευση αυτή ιστορία είν' ανακατωμένος κι' ο πατέρας μας — ήμαθα με τη θαυμασία αφοσίωσή της αποφάσισε να παρασπείρη από τ' όνομά της και την κοινωνική της θέση, και να τ' άσπασε εκείνη που της είχε κλέψει το πνί... "Οτι, συνεπώς, αφού στα μάτια του κόσμου και του υποκριτικού ποσοπικού, η γυναίκα αυτή έξακολουθεί να θεωρείται υπέρτατα με δέ υπορούμε, δέ στέκει να εγκαταλείψουμε το πτώμα της... Μείνανε, λοιπόν, δίπλα της, για να παραστούμε τις τελευταίες της ώρες ποιν από το κατέβασμά της στον τάφο, ποτότα εγώ ύστερα η Τερέζα. Βοήθειες τίποτα παράλογο σ' όλα αυτά, καλή μου Σίμπυλ!...

— Τίποτα απόλύτως... "Όλα είνε λογικά, κι' οι έξηγήσεις αυτές είνε πολύ πειστικές. "Αν όμως... ο Ροβέρτος τα μάθη δλ' αυτά — και θα τα μάθη, γιατί θα του τα πής, φυσικά... — μήπως ζητήσει να δη το πτώμα;...

"Η Φοάνκα πετάντηκε από τη θέση της γλωμιά γεμάτη αγωνία: — "Όχι! φώναξε. ποτέ δεν πρέπει να γίνη αυτό!...

— Πώς θα το αποφύγης;... — Δεν ξέρω... Μιά φορά ο άναπημένος μου δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να πάη στο σπίτι μας, δεν πρέπει να δη το πτώμα αυτό!... Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να συμβή...

— "Έχεις απόλυτα δίκιο... — "Αλλοίμονο αν μαντέψη ότι η νεκρή αυτή είνε η υπέρτατα του!... — Και δεν αποκλείεται να το μαντέψη... — Γιατί... οώπως τούτοντας η φωνιά η Φοάνκα...

— Γιατί; Ξενάς το γράμμα πουότασε τυλιγμένο στην πέτρα;... Ξενάς τις φωνές της γυναίκας αυτές υολίες την έπίσας ο γωροσούλακας;... "Βοήθεια! Ροβέρτο. Παίδι μου... — Ναί... "Έχεις δίκιο. Σίμπυλ... Τί να κάνω, λοιπόν;... Συμβούλωέ με εσύ που ή άναπα;...

— "Ευεινε για λίγο συλλογισμένη βαθεία ή παιδαγωγός; "Υστερα, είπε:

— "Έκανες πολύ καλά άναπητή μου Φοάνκα. που έδωρες από το πλευρό της νεκρός... "Η Τερέζα κι' ο κύριος "Αντρέας είνε πιο κατάλληλοι γι' αυτό το θλιβερό καθήκον· γιατί τα ξέρουν όλα και δεν ήπάσκει κανένας φόβος να υποπτευθούνε τίποτα... Τώρα όμως κι' εσύ πρέπει να τρέψης στον άναπημένο σου, το βασανισμένο σου άρραβωνιαστικό... Να τον τυλίξης με την πιο στοργική σου φροντίδα, και αν είνε δυνατό, να τον πάσης από το σπίτι αυτό, ή ακόμα κι' από το Παρίσι για λίγες μέρες... Πέρστον ότι θές να εσκάσεις ν' αλλάξης έντυπωσεις να ξεκουράσης την ψυχή σου ύστερα από τις άπανούτες δοκιμασίες... Δέ μπορεί σ' άναπάει θά σ' άκούση... Και, στο διάστημα της άπουσίας, οι άλλοι που θα μείνουν εδω — ο "Ανδρας ή Τερέζα ή κυρία Γιάκουπσεν — άς φροντίσουν για την άμεση μεταφορά της πεθαμένης στη Νορμανδία, και για την ταφή της στο πλευρό του κύμπος ντε Ροσβέλ του πατέρα σου...

— "Όλ' αυτά που λές, είνε πολύ λογικά καλή μου Σίμπυλ, άπάντησε ή Φοάνκα. Μόνο που...

Σταμάτησε κοκκινίζοντας — Μόνο... οώπως ή παιδαγωγός... — Να... Λες να φωνούμε από το Παρίσι οι δύο μας — εγώ κι' ο Ροβέρτος... Βέβαια, ξέρουμε όλοι έμείς ότι ο άναπημένος μου είνε ο πιο τίμιος νέος με τον πιο άγνόν νασακτικό... "Αν όμως φωνούμε υό-νοί, ενώ είμαστε ακόμα μόνο άνεπίσημα άρραβωνιασμένοι, τι θα πη ο κόσμος; Δεν κινδυνεύουμε να πέσουμε στη γλώσσα του!...

— Συλλογισμένη πάλι ή Σίμπυλ σώπασε για άσκητή ώρα... — "Έχεις δίκιο μικρή μου Φοάνκα... άπάντησε στο τέλος Σκέπτεσαι υναλόμενα και λογικά σαν τίμιο κορίτσι, που θέλει να διατηρήση την άνυπόληση του... Και είσαι σίγουρη θά συμφωνήση κι' ο Ροβέρτος μ' αυτό που λές...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Οι μικροί «μπουκαδόροι»

Ποιός θα μπορούσε να εξιστορήση το δράμα του μικρού αλήτη, που ο πατέρας του ήταν διαρρήκτης κι' η μητέρα του αλκοολική;

Μισότρελλο, με βαρεία στίγματα έκφυλισμού στο πρόσωπό του, προκολλούσε τη φρίκη, όπως το έδλεπε κανείς μέσα στο κουρέλι του!

Ο μικρός αυτός ήταν άρχηγός μιας σπειρας «μπουκαδόρων». Με το πρόσχημα της έπαιτειας, έμπαιναν στα σπίτια κι' άρπαζαν, ό,τι εύρισκαν. "Ενας σεσημασμένος κακοποιός φρόντιζε να πουλήη τα κλοπιμαία κι' αυτός τους συντηρούσε.

Το «στέκι» τους ήταν σε μία σπηλιά του Μνημείου του Φιλοπάππου. Εκεί μαζεύνονταν κάθε φορά που εύρισκαν κλειστή την πόρτα του πατρικού σπιτιού.

Τού ενός ή μάνα ήταν χήρα. "Ο άντρας της είχε πέσει πριν από χρόνια, από μία σκαλωσιά κι' είχε σκοτωθή. "Ηταν πολύ νέα ακόμη και σκεφτόταν ν' άποκατασταθή, μα κανένας άντρας δεν την έπαιρνε με το παιδί... Τα χρόνια έτρεπε, η γυναίκα έμενε στο σπίτι κι' άρχισε να νοιώθη ένα μίσος για το γυίο της. Για να ζήση αναγκαζόταν να κάνει μία ύποπτη ζωή. Να δέχεται φίλους μέσα στο μικρό δωμάτιό τους υποχρεώνοντας το γυίο της να κοιμάται στο πλυσταριό ή να γυρίζει στους δρόμους.

Τού άλλου παιδιού το σπίτι ήταν άκομη χειρότερο. "Ο πατέρας του είχε ξαναπαντρευτή κι' είχε πάρει μία ένογάτρια ύφαντουργείου. "Όλη την ήμερα το άντραγυνο έλειπε στις δουλειές του. Το βράδυ που γύριζε, ή μητέρα του έκανε πρόχειρα τις δουλειές του σπιτιού, μαγείρευε για την άλλη μέρα και άφηνε ένα πιάτο φαί στο μικρό. Αυτός ήταν υποχρεωμένος να φυλάη το σπίτι, να το σκουπίζη, ν' αγοράζή το ψωμί και να κάνει όλα τα ψώνια σε ηλικία έννεα χρόνων. "Επειτα πήγαινε στο σχολείο, γυρίζει διάβαζε και τέλος έκλεινε το σπίτι κι' έβγαίνει να παίξη μέχρι τη νύχτα στο δρόμο...

Ο πατέρας του ήταν άπεναντί του ψυχρός κι' αδιάφορος. "Η θετή υπέρα του τού φερόταν σαν να τον είχε υπηρέτη, και συχνά τον βασάνιζε.

"Ετσι το μικρό παιδί άγάπησε περισσότερο το δρόμο από το σπίτι του. "Εκανε ύποπτες γνωριμιές, άρχισε να πηγαίνει στους λαϊκούς κινηματογράφους κι' έμπλεξε δίχως να το καταλάβη κι' αυτό στη σπειρά των μικρών «μπουκαδόρων».

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Το τρίτο μέλος της σπειρας ήταν ένα παιδί τελείως όρφανο. Οι γονείς του είχαν σκοτωθή στον βομβαρδισμό του Πειραιώς και το παιδί αυτό περιμαζεύτηκε από μια γρήα θειά του, που συγκινήθηκε από την όρφάνεια του και θέλησε να το μεγαλώση. Μα ή θεία του δεν ήταν εύπορη κι' είχε ακόμη κι' άλλα τέσσερα παιδιά, που από την πρώτη στιγμή δεν είχαν με καλό μάτι αυτόν τον παρείσακτο. "Αρχισαν οι ζηλιές, οι καυγάδες. Συχνά επίσης οι τέσσερες άλλοι μικροί τον έδερναν... Μάταια ή μητέρα τους προσπαθούσε να τους ήσυχάση.

"Όσο για την θεία του ούτ ή είχε μετανοήσει χίλιες φορές που το είχε μαζέψει στο σπίτι της. Για να σταματήσουν μάλιστα οι καυγάδες άρχισε να συζητά με τον άντρα της μήπως θά ήταν καλύτερα να το κλείσουν στο "Όρφανοτροφείο.

Τ' άλλα παιδιά σαν πήρε τ' ατύ τους αυτή την συζήτηση έτρεξαν να την διαβάσουν στο μικρό:

— "Εννοια σου, τού δήλωσαν, και ζέν θα μείνης εδω πέρα! Θά σε κλείσουν στο "Όρφανοτροφείο! "Αρκετά μάς έφαγες το φαί μας!...

Τρόμαξε ο πιτσιρίκος! Τ' "Όρφανοτροφείο το φανταζόταν σαν μία φοβερή φυλακή βασανιστηρίων!... Και μία νύχτα δεν γύρισε στο σπίτι. Πήγε να κοιμηθή στη σπηλιά του Φιλοπάππου και να κάνει τη γνωριμία των άλλων μικρών αλητών.

"Όσο για τον άσχημό αυτής της σπειρας, είχε την πιο τραγική ιστορία:

Από μικρός δεν γνώρισε τον πατέρα του, γιατί αυτός βρισκόταν στη φυλακή! "Όταν μεγάλωσε κάθε φορά που ή μητέρα του πήγαινε να δη τον άντρα της στη φυλακή τον έπαιρνε μαζί της.

— Μα ο μπαμπάς! τού έλεγε.

Κι' ο μπαμπάς; καμάρωνε το γυιο του.

— "Εννοια σου, έλεγε στη γυναίκα του, θά σου τον κάνω εγώ ξεφτερί! Σε ήλικία δέκα χρόνων θά μποή να δουλεύη μόνος του!

Κι' αλήθεια όταν ο πατέρας του βγήκε από τη φυλακή, ο πιτσιρίκος αυτός ήταν πέντε χρόνων.

Τότε τον παρέλαβε ο πατέρας του, τ' ή ήταν «σεσημασμένος» διαρρήκτης για να του κάνει το πρώτο μάθημα και του δήλωσε:

— "Υπάρχει ένας φοβερός έχθρος στον κόσμο: ο «κορίος», δηλαδή ο πολιςμάνος! "Η ζωή έχει τους «έξυπνους» και τα «κορόδια» της. "Εμεις είμαστε οι «έξυπνοι»! "Επειτα, όταν τού έμαθε πως να φυλάη «τσιλίες» πως να μπαίνει σ' ένα σπίτι και πως να προσποιηται τον άδω, τον πήρε μαζί του στη δουλεία. "Σεπαγε το τζάμι της έξωπορτας ένδς σπιτιού κι' από το μικρό τελλάρο έχωνε μέσα τον πιτσιρίκο για ν' άνοίξη την πόρτα!

Μα ο διαρρήκτης έπειτα από λίγο τα χάλασε με την γυναίκα του, γιατί κάθε φορά που είχε λεφτά μεθοκοπούσε.

Κι' έφυγε από το σπίτι.

"Ο μικρός σύμφωνα με τα μαθήματα που τού έδωσε ο πατέρας του, άπεφάσισε να κερδίση τη ζωή του. Στη «δουλεία» τον έσπρωχνε κι' ή ίδια ή υπέρα του:

— "Ελα παιδί μου, τού έλεγε, κύτταξε να οικονομήσης τίποτε. Γέρασα πιά ή κοκομοίρα και δεν μπορώ να ξενοπλένω!

Κι' ο πιτσιρίκος άωγανωσε τη σπειρά του κι' έκανε χρυσές δουλειές άς την ήμερα που ή "Αυτονομία έπίσσε το μεγάλο συνεργάτη τους κι' από εκεί κι' όλους τους άλλους.

"Ετσι το παιδί τού διαρρήκτη και της αλκοολικής υπέρας κλείθηκε στο "Αναμορφωτικό Σχολείο για ένα χρόνο.

Κι' εκεί μέσα έγινε το θαύμα. "Ο μικρός για πρώτη φορά είδε κι' άκουσε νίλια πράγματα. "Εμαθε να εργάζεται τίμια, έμαθε ότι ή ζωή δεν άνηκει στους «έξυπνους» και στους «πονηρούς» αλλά σ' εκείνους που κερδίζουν με τη δουλεία τους το ψωμί τους. Κι' έγινε άλλος άνθρωπος, όπως κι' όλη ή παρέα του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΟΝΟΝ τρείς φορές στη ζωή του ο νιζάμης της Χιντεραμπάτ "Όσμαν "Αλφ Μπαχαντοφ Φατέν Γιούνγκ "Αζαφ Ζαχ, γνωστός για τ... χιλιμετρικό όνομά του, τα άνωθητα πλούτη του την παροιμιώδη τσιγκουνιά του και τη μισανθρωπία του, ταξίδευσε έξω από τα σύνορα του κράτους του. Και το τελευταίο από τα ταξίδια του, που έκαμε μαζί με μια ακολουθία από έξηντα πρόσωπα, άναμισε στα όποια βοίσκονταν και δώδεκα από τις γυναίκες τού γαρεμιού του, τού ήταν, χωρίς άμειβολία, πολύ δυσάρεστο. Πρώτα, γιατί χρειάστηκε να ναυλώση ένα μεγάλο αεροπλάνο «Κονστελλέσιον» και δύο «Ντακότα». που νομισμοποίησε γι' αυτό το ταξίδι κι' έπειτα, γιατί βασήθηκε στην ανάγκη, πηγαίνοντας στο Νέο Δελχί, να σφίξη το γέοι τού Νεχρού, που τον μισεί από τα βάθη της ψυχής του. Γιατί έξ αιτίας του έχασε τη δύναμη, την περιουσία και τα προνόμια του κι' έγινε ένα είδος ύπαλληλου της νέας κυβερνήσεως.

Στις 13 Σεπτεμβρίου 1948, όταν τα ινδικά στρατεύματα έφτασαν μπροστά στα σύνορα της Χιντεραμπάτ, ο νιζάμης διέταξε τους δυο χιλιάδες μουσουλμάνους, που άποτελούσαν το στρατό του, ν' αγωνισθούν μέγας εσνάτων! "Αλλ' όταν είδε τα τάκκς, το βαρύ πυροβολικό και τα αεροπλάνα, που διέθετε ο στρατός τού Νεχρού, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να γίνη τίποτε και προτίμησε να υποχωρήση. Δεν έχασε, όμως, μόνο τη δύναμή του. Το κράτος τού πήρε επίσης και τα τρία τέταρτα από την περιουσία του.

Σήμερα, ο άνθρωπος που έθεωρείτο ως ο πλουσιώτερος τού κόσμου και που τα έτήσια εισοδήματά του υπολογίζονταν σε 12 1/2 εκατομμύρια στεολί-νες, μόλις διαθέτει 2 εκατομμύρια στεολίνες, που δεν έφει αν θά τα διατηρήση κι' αυτά ως το τέλος της ζωής του.

"Όταν λίγο ποιν από την έναρσί τού δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ο αντίδισιλευς των "Ινδιών λόδους Χάλαφς πήνε να τον έπισκεφθή στη Χιντεραμπάτ, ο νιζάμης διέταξε τους ύπνότες του να μεταφέρουν έπιπροέτες τους σάκκων από τα ύκατοντάδες παλατιού του και να πάοει ταυτό παλατιού του και να τους άδειάσουν μέσα στην πύα, σίνα μιάς αϊθούσης. Οι σάκκοι αυτόι περιείχαν πολυτίμια λί-θους και μαγαναιτάσια. "Αφού νέμισε ή πύα, ο νιζάμς έλεπε στο φιλοξενούμενό του:

— "Όπως βλέπετε δεν γω-ροεί άλλα πολυτίμια πετρώδια. "Αλλά στα ύπνεία μου έχω άκούη κι' άλλους πολλούς σάκ-κους, που είνε κι' αυτοί γεμά-τοι με πολυτίμια πετρώδια και μαγαναιτάσια!

Οι θησαυροί αυτοί δεν μετα-κινήθηκαν από το άνακτορό του. "Αλλ' οι θάλαμοι όπου βρίσκον-ται έχουν σφραγισθή σήμερα, κι' έξω άπ' αυτούς φρουρούν "Ινδοί στρατιώτες. Γιατί δεν ά-νήκουν πιά στο μαγαρανιά της Χιντεραμπάτ. "Ιδιοκτήτης τους είνε τώρα το ινδικό κρά-τος.

"Εκτός από αυτούς τους θη-σαυρούς, ο μαγαρανιάς της Χιντεραμπάτ ήταν άλλοτε ιδιο-κτήτης των σιδηροδρόμων, των ταχυδρομείων, των ένοστα-σιών σιναρέττων, ψασιμάτων και άρματων, των μεταλλείων και 150 γωριών τού κράτους του. Είνε, έξ άλλου, το δικαίω-μα να εμφαίνεται σε όποιοδήποτε κατάστημα ή να στέλνη έ-μα τους άνθρωπους του και να παίρνη όποιοδήποτε αντίκειμε-νο χωρίς να πληρώνη τίποτα! Μία παλιά συνήθεια ώριζε έ-πίσης ότι, στις περιπτώσεις αυτές, ο καταστηματάσσης ώ-φειλε να τού κάμη επί πλέον κι' ένα δώρο «από δική του πω-τοδουλιά!...

"Όλα αυτά τα πλούτη δεν έμπόδισαν το μαγαρανιά της Χιντεραμπάτ να είνε ένας άνεκδιήγητος τσιγκουνός. Ποιν ά-πό τον πόλεμο είνε άναγορευθεί στο μάνερο τού παλατιού του να εδοθή περισσότερα από πέντε σελλίνια την ήμερα για το φαγητό του. "Όταν πήγαινε, έξ άλλου, στις ήπποδο-μίες δανειζόταν από τους ανθρώπους της ακολουθίας του γοήματα για να παίξη και δεν τα έπέστρεβε ποτέ. "Αφνούν-ται επίσης ότι κάποτε που βρισκόταν στο Λονδίνο, άνόρασσε

Ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου

δεν έεδόθη ποτέ κι' είνε περιττό να ποούμε ότι ο νιζάμης δεν έπέστρεψε τα γοήματα που είνε προεπισπράει!...

Το 1911, όταν άνέθηκε στο θρόνο της Χιντεραμπάτ, κληρο-νόμησε από τον πατέρα του πεντακόσιες γυναίκες. Σήμερα το γαρέμι του περιλαμβάνει μόνον έδδουήντα. "Από γρόνια, άλλωστε, ο νιζάμης δεν τις έπισκέπτεται ποτέ.

"Η ήμερα του άσνίζει από τις 5.30' το πρωί. Κάνει αέ-σως το λουτρό του κι' έπειτα από μία σύντομη ποροεση, πι-νεί 7—8 φλυτζάνια τσάι χωρίς βουήματα. "Υστερα δένεται τον πορωπορογό του και άσχολεται με τις ύποθέσεις τού κράτους ως την ώρα του μεσημβρινού φαγητού, που άποτε-λείται συνήθως από ρούκι και άζζυμο ψωμί. Το άπόγευμα κάνει έναν περίπατο με μία παλιά Φορντ και κατόπιν βυθίζεται στο διάβασμα φιλοσοφικών και ιστορικών βιβλίων. Είνε, άλλωστε, πολύ μορφωμένος και γράφει πάντα το κύριο άσθρο της έφη-μερίδας της Χιντεραμπάτ. Χωρίς ύπογραφή, φυσικά...

"Ο "Αμερικανός δημοσιογράφος Γκούντερ, που είνε κατο-ρώσει άλλοτε να υπή κούφα στο παλάτι του, έγραψε ότι ο νιζάμης είνε ένα μόνο λευκό έν-δυμα κι' ότι, κάθε φορά που ή-ταν ανάγκη να τού το πλύνουν, έμπαινε στο λουτρό του και πε-ρίεμε εκεί να τού το στεγνώ-σουν στο σίδερο για να το έσ-ναφορέση!...

"Υπερβολή, άσφαλώς, αλλά που δεν άπένει πολύ από την πραγματικότητα. "Ο νιζάμης έ-νει μόνος έξ ηλίου ένδυματά και τα μισά άπ' αυτά είνε φθασμένα και μανταρισμένα.

Το 1936, με την εύκαιρία της συμπληρώσεως 25ετίας από την άναρσή του στο θρόνο, ο νιζάμης παρέθεσε ένα γεύμα σε 100 πρόσωπα. Και για να ήν δοθήη τίποτε, κατέφυγε στο έ-δος τέγνασμα: "Υποσέθηκε ότι θά έδειχνε στους προσκαλεσμέ-νους του τους θησαυρούς του και ώοιρε ένα δικαίωμα εισό-δου, που υπερεκάλυπτε τα έξο-δα τού φαγητού που θά έρω-γαν! "Ετσι το γεύμα αυτό όγι μόνο δεν τού στοιγισε τίποτε, αλλά τού άφισε κι' ένα μικρό κέδος!

Κατά τ' άλλα όμως ο νιζά-μης άναδείχθηκε ίκανός κυβερ-νήτης και έκαμ πολλά έργα για την πόοδο και την εύμε-ρία των ύπκων του. Είνε άεί-σθητος, έξ άλλου, ή άγα-θήτης του. Κατά το 1946, ενώ έκανε τον περίπατό του με το αυτοκίνητό του, ένας νεαρός

— "Όπως βλέπετε, δεν γωράει άλλα πολυτίμια πετρώδια, έίπε ο νιζάμης στο φιλοξενούμενό του.

"Ινδός τον πυροδόλησε, χωρίς όμως να τον πετύνη. "Η άπόπειρα αυτή έξώργισε το πλήθος κι' οι πιο θερμό-αιμοί έπίσσαν το νεο και έτοιμάζονταν να τον κρεμάσουν από ένα δέντρο. "Ο νιζάμης όμως κατέβηκε από το αυτοκίνητό του κι' έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατώρθωσε να τους πείση ν' άφσούν το δολοφόνο του έλεύθερο.

Το μόνο που άπέμεινε σήμερα στο νιζάμη της Χιντεραμπάτ από την παλιά αίγλη του είνε ο τίτλος του. "Αλλ' αυτός ο τίτλος δεν έχει και πολύ μεγάλη σημασία. Γιατί ο κά-τός το τίτλος δεν έχει πια την άνεξαρτησία του κι' είνε ύπο-τάτος τού έγει γάρεμ της άνεξαρτησίας του κι' είνε ύπο-χρεωμένος να έκτελει πάντοτε τις διαταγές της κεντρικής κυ-βερνήσεως. Είνε μ' άλλα λόγια ένας τυπικός δικηγόρος με βεζανήσεως. "Ο νιζάμης της Χιντεραμπάτ είνε μία γεροπιαστή άπό-δειξη τού πνεύματος που διέπει τις νέες "Ινδίες που από μία καθυστερημένη φεουδαρχική σχεδόν χώρα, άγωνίζεται με ταχύτητα ρυθμό να άποτινάξη τον ζυγό υλιετών έθλων και παραδόσεων.

Ευτυχία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Η φίλια στον έρωτα

Είναι δυνατή η φίλια ανάμεσα σ' έναν άντρα και μια γυναίκα;

Οι ψυχολόγοι απασχολήθηκαν ανέκαθεν μ' αυτό το ζήτημα χωρίς, όμως, να μπορέσουν να δώσουν μια ικανοποιητική απάντηση είτε προς τη μία κατεύθυνση είτε προς την άλλη.

Αλλά τους αφήσαμε στους στοχασμούς τους κι' ως προσπαθήσαμε να ιδούμε το θέμα μας κάτω από διαφορετικό πρίσμα. Είναι δυνατό ένα μόνιμο αίσθημα ανάμεσα σ' έναν άνδρα και μια γυναίκα, χωρίς να τους συνδέει μια αληθινή, ελκυστική και ανυπόκριτη φίλια;

Οι ψυχολόγοι δεν αισθάνονται εδώ κανένα δισταγμό. Στηρίζονται στη λογική και στην πείρα απαντών ανεπιφύλακτα: Όχι. Κι' ο Γάλλος συγγραφέας Μωρίς Ντονουί παρατηρεί χαρακτηριστικώς: «Δεν ξέρω αν η φίλια οδηγεί στον έρωτα. Είμαι βέβαιος, όμως, ότι αποτελεί την απαραίτητη κι' αναγκαία προϋπόθεση του. Χωρίς αυτήν, ο έρωτας δεν ζει. Είμαι βέβαιος επίσης για το ότι η φίλια μπορεί να επιζήσει από τον έρωτα. Αλλά το αντίθετο δεν συμβαίνει. Ο έρωτας δεν επιζεί από το θάνατο της φίλιας. Δύο άνθρωποι που αγαπιούνται και που έπαψαν να αισθάνονται φίλοι ο ένας για τον άλλον μπορούν, το πολύ-πολύ, να ύπασουν, για ένα διάστημα ακόμη, σε μια αμοιβαία σαρκική έλξη, αλλά έχουν απομακρυνθεί οριστικά και ανεπιστρεπτί από τον έρωτα κι' έχουν χάσει το νόημα της αρμονίας και της ευτυχίας, που αυτό το αίσθημα δίνει στη ζωή μας».

Αν ο έρωτας είναι το πάθος που κάνει δύο αγαπημένους τρελλούς τον ένα για τον άλλον, η φίλια αντιπροσωπεύει τη στοθερή βάση πάνω στην οποία θα ξετυλιχθεί το αίσθημα τους. Η φίλια, επίσης είναι εκείνη που θα κάνει αρμονικές τις σχέσεις τους και θα δημιουργήσει μια ευχάριστη ατμόσφαιρα γύρω στην αγάπη τους.

Αλλά σε τί συνίσταται αυτή η φίλια;

Ο Άγγλος ψυχολόγος Έντουαρντ Σ. Βούντχιντ, κάνοντας την ανατομία της, μας λέει ότι συνίσταται από τα εξής στοιχεία:

Ευγένεια 20%.
Πρόσχαρη διάθεση 15%.
Γενναϊότητα 15%.
Εντιμότητα 10%.
Διακριτικότητα 10%.
Επιδεικνύει 8%.
Πνευματική δικαιοσύνη 8%.
Αφοσίωση 14%.

Ας αναλύσουμε αυτά τα στοιχεία καθένα με τη σειρά του.

Όπως δείχνει ο πίνακας που παραθέσαμε ανωτέρω, το πρώτο στοιχείο αυτής της φίλιας είναι η ευγένεια. Αντιπροσωπεύει μόνιμη της ποσοστόν 20%.

Με την ευγένεια δεν εννοούμε μόνο τους καλούς τρόπους, αλλά και κάτι άλλο, που είναι πολύ σημαντικότερο: την προσπάθεια να μην πληγώσουμε σε καμιά περίπτωση τον άνθρωπο που βρισκόμαστε απέναντί μας με τα λόγια, τις πράξεις ή κι' αυτές ακόμη τις κινήσεις μας. Η ευγένεια για δύο αγαπημένους συνίσταται στο να προχωρούν από αντίθετες διευθύνσεις ο καθένας πάνω σ' ένα στενό μονοπάτι, που χωράει μόνον τον ένα, χωρίς να συγκρούονται μεταξύ τους. Κι' αυτό πρέπει να γίνεται κάθε μέρα, κάθε ώρα και κάθε στιγμή!

Παράλληλα μ' αυτή την ευγένεια, πρέπει να συμβαδίζει η διακριτικότητα ή γενναϊότητα και η επιεικεία. Και τα τρία αυτά στοιχεία μαζί μας δίνουν ένα ποσοστόν 33%.

Η φίλια προϋποθέτει την κατανόηση από εκείνους που

συνδεονται μ' αυτήν μιας βασικής αρχής: ότι ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος είναι τέλειοι.

Δεν αρκεί, όμως, να κατανόουμε τις δικές μας ατέλειες και τα δικά μας ελαττώματα. Πρέπει επίσης να βλέπουμε με την ίδια γενναϊότητα και επιεική διαθεση τις ατέλειες και τα ελαττώματα του άλλου. Και είναι ακόμη απαραίτητο να έχουμε αυτό το πολύτιμο χάρισμα που λέγεται διακριτικότητα.

Μην κατατρίβετε με μικρολεπτομέρειες. Και μην παίρνετε διαρκώς το ύψος τιμητού, προκειμένου για το φίλο ή τη φίλη σας. Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να κάμετε, πώς δεν τα βλέπετε κι' άλλα που πρέπει να προσπαθήσετε να διορθώσετε με επιδεικνύει και απαράμιλλη λεπτότητα. Διαφορετικά, δεν θα επιτύχετε τίποτα άλλο από το να δηλητηριάσετε τη φίλια σας — και την αγάπη σας μαζί μ' αυτήν. Μην ξεχνάτε, ότι η φίλια κι' η αγάπη δηλητηριάζονται με το τίποτα σχεδόν. Κάποιος συγγραφέας είπε άλλοτε πως την αγάπη δεν την σκοτώνουν οι μεγάλοι καυγάδες, αλλά οι πολύ μικρές παρεξηγήσεις.

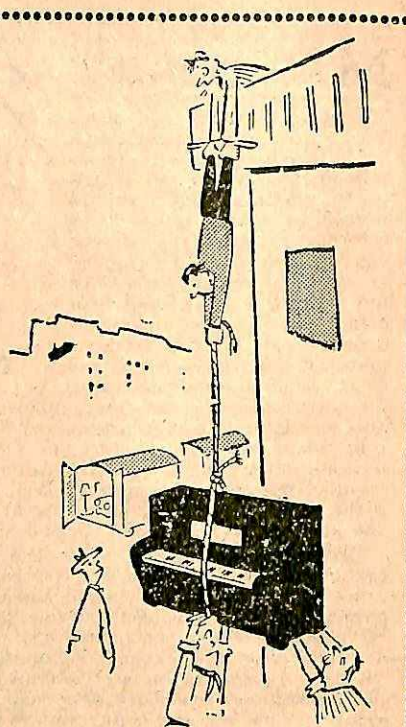
Η πρόσχαρη διάθεση αποτελεί επίσης ένα από τα συστατικά στοιχεία της φίλιας. Με το να είμαστε διαρκώς κατσοφιασμένοι, δεν εξυπηρετείτε τη φίλια σας. Τουαντίον την καταστρέφετε, γιατί κάνετε την ατμόσφαιρα γύρω σας βαρειά κι' αποπνικτική.

Φαίνεται, άλλωστε, ότι η καλή φίλια συνοδεύεται πάντα από πρόσχαρη διάθεση. Μόνον εκείνοι που δεν μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους, γιατί αντιπροσωπεύουν δύο αντίθετες ψυχολογικές κρινιάζουν διαρκώς και δεν εύχονται να ποτέ με κανένα πράγμα. Αλλά στην περίπτωση αυτή, δεν μπορούν να είναι φίλοι, συνεπώς, ούτε και αγαπημένοι.

Στη φίλια σας πρέπει, εξ άλλου, να είσαστε εντιμοί και δίκαιοι κριτάι, είτε πρόκειται για τον εαυτό σας, είτε για τον άνθρωπο που αγαπάτε. Μην χρησιμοποιείτε ποτέ δύο μέτρα και δύο σταθμά. Και μην διστάζετε να δηλώσετε τα σφάλματά σας και να ζητήσετε, με ειλικρίνεια και εντιμότητα, συγγνώμη.

Η εντιμότητα, ως στοιχείο της φίλιας, σημαίνει ακόμη απόλυτο και σχολαστικό σχεδόν σεβασμό των υποχρεώσεών σας, τσόν εννοώ που προκύπτουν από το δεσμό σας, όσον και κείνων που οφείλονται σε ιδιαίτερες σχέσεις.

Όταν όλα αυτά προϋπάρχουν, η αφοσίωση μπορεί μόνιμη της ν' αντιπροσωπεύει ένα ποσοστόν 14%. Γιατί, στην πραγματικότητα, έχει το μερίδιό της από όλα τα στοιχεία που αναφέραμε. Είναι, να πούμε, σάν τη συνισταμένη των Κερδίων από όλα και δίνει στο καθένα ξεχωριστό χάρη κι' ομορφιά.

Το φτάνετε ή να τον λασκάρο λέγο άνοιξη;

Τι θα πη να περιμένο τον κατλληλο γαμπρό; Μήπως η μαμά που περιμένο τον βοήκει;

Πάψε επιτέλους, Γιάννη, να λες στον κόσμο πως έχουμε την ίδια ηλικία!... Την είχαμε όταν ήμασταν παιδιά!...

Το κατάντημα των καλλονών

Τι απέγιναν μερικές παλιές «βασιλίσσες» της ομορφιάς

Κάθε γυναίκα βλέπει, ότι το πρώτο όπλο για να νικήσει έναν άντρα είναι η καλλονή. Όλες οι άλλες χάρεις, η εξυπνάδα, η καλωσύνη, η μορφώσι, έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Για τη γυναίκα, η καλλονή σημαίνει επιτυχία στη ζωή, θαυμασμό, πλούτο, ευτυχία! Πόσες όμως φορές, μια καλλονή δεν γνώρισε τις πιο μεγάλες στερήσεις και την πιο μεγάλη δυστυχία;

Πολλές διάσημες καλλονές στα τελευταία χρόνια, γνώρισαν το δράμα της Μοίρας τους, που ήταν γι' άλλες στρωμένος με τριανταφυλλά και γι' άλλες με αγκάθια...

Οι νέες, που γίνονται διάσημες και περιηγήτες μόνο χωρίς την καλλονή τους και που βγαίνουν έτσι από την αφάνεια στη μεγάλη ζωή, είναι εκτεθειμένες σε πολλούς πειρασμούς κι' ακόμα σε πιο πολλούς κινδύνους. Συνθίβουν στην πολυτέλεια και στις διασκεδάσεις και είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο σχεδόν, να ξαναγυρίσουν ύστερα στην παλιά άσπρη ζωή τους.

Αυτό συνέβη στην μίς «Αίρη» Άλμπαν, που εξέλεξε «Μίς Νέα Υόρκη» κατά το έτος 1931. Μαζί με τον τίτλο της, πήρε κι' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, τουαλέτες, καπέλλα και κάθε είδους δώρα. Μέσα όμως σ' ένα χρόνο, τα χρήματα έφταναν φερα, οι τουαλέτες πουλήθηκαν όσο-όσο και η «Αίρη» Άλμπαν, που είχε συνηθίσει στην καλή ζωή και στα λούσα, έκανε διάφορες καταχωρήσεις στο γραφείο που εργαζόταν, συνελήφθη, φυλακίστηκε και καταδικάστηκε έτσι την καταστρεπτική καλλονή της.

Η «Μίς Αμερική» του 1933, Άνιτα Κήπ, όταν βγήκε μεταξύ εκατόν ωραίων κοριτσιών, βασίλισσα της καλλονής, παντρεύτηκε αμέσως έναν πολυεκατομμυριούχο Αμερικανό. Στο μέγαρό της την έπαιζε ο βασιλιάς και πρίγκιπες της Ευρώπης. Μα, ύστερ από πέντε χρόνια, χωρίς, η ζωή της άλλαξε ριζικά και στο τέλος κατάντησε να γίνη διευθύντρια σ' ένα... πλυντήριο!

Η «Μίς Πολωνία» του 1928, που η ψυχή της δεν ήταν τόσο ωραία, όσο η μορφή της, παντρεύτηκε έναν πλούσιον αριστοκράτη. Ύστερα όμως από ένα χρόνο, ο... δυστυχής αυτός ζήτησε διαζύγιο! Η γυναίκα του είχε ωραία και καλοκαμμένο χέρι, μά... πολύ βαρύ, και δεν χάριζε κάτσανα στον άντρα της! Μόλις διαφώνουσαν στο παρτί, μικρό, τον... χειροτονούσε, ώπου ο ταλαίπωρος χώρισε τη βάρβαρη καλλονή του. Η «Μίς Πολωνία» εξαγύρισε τότε στη φτωχική ζωή που έκανε πριν ν' αναδειχθί με την ομορφιά της.

Μια ομορφιά Αμερικανίδα ήθοποιος, η Έλεν Γουάις, ήταν περιηγήτρια για τη χώρα της και το πνεύμα της. Όλοι οι νεαροί γλεντζέδες αριστοκράτες, την καλούσαν πάντα στις διασκεδάσεις τους.

Μια μέρα επιβιβάστηκε στη θαλαμίδα ενός εκατομμυριούχου Αμερικανού, μαζί με άλλους και ξεκίνησε για ένα ταξίδι αναψυχής. Στο πέλαγος όμως, η μηχανή του σκάφους σπασε φωτιά και το σκάφος πνίχτηκε στον αέρα, μαζί με τους επιβάτες του. Αυτό ήταν το τέλος της ωραίας Έλεν, που ούτε το πτώμα της δεν βρέθηκε.

Συνάδελφος της Έλεν, ήταν η «Ισο Ρόμπερτσον». Ήταν κι' αυτή

περιηγήτρια για την αϊθέρια ομορφιά της και για τη χορευτική της τέχνη. Έγινε ύστερα στήρ του κινηματογράφου, χάλασε κόσμο, είχε χρήματα, κοσμήματα, θαυμαστάς.

Ξαφνικά, όμως, ανακατεύτηκε σε μια σκανδαλώδη υπόθεση κι' εξαφανίστηκε. Ύστερ από τρία χρόνια, παρουσιάστηκε με άλλο όνομα κι' αλλαγμένο το χρώμα των μαλλιών της. Λεγόταν τώρα Μαίρη Νόλαν. Αλλά, για κακή της τύχη, έρωτεύθηκε έναν νεγρό διευθυντή τζαζμπάντ. Ο άραπης όμως αυτός, ήταν μέλος μιας συμμορίας γκαγκστερς κι' ανακάτεψε τη φίλη του στις εγκληματικές επιχειρήσεις του. Έτσι, στο τέλος, τους συνέλαβαν όλους κι' η αϊθέρια καλλονή ρίχτηκε στη φυλακή.

Επίσης ωραία στην μορφή και μαύρη στην ψυχή, ήταν και η χαριτωμένη χορεύτρια του Μπρόντγουαϊ Λίμπυ Χόλμαν. Στα πόδια της κατέβησαν τ' όνομά τους και τα εκατομμύρια τους οι καλύτεροι νέοι της Νέας Υόρκης. Η Χόλμαν, λοιπόν, παντρεύτηκε το Σμιθ Ρέινολντς, μονακρίβο γιού ενός κατασκευαστή, στην αρχή, όλα ήταν ρόδινα. Μα, σε λίγο, η ωραία Λίμπυ, βρεθηκε τόν άντρα της, χωρίς όμως να βαρεθεί και τα εκατομμύρια του. Και τότε πήρε την απόφαση να τον ξεπαστρέψει. Αρχισε, λοιπόν, να πραγματοποιεί το σχέδιό της. Ανακαλύφθη όμως και καταδικάστηκε σε θάνατο!...

Πολλές ωραίες γυναίκες χρησιμοποιούνται, ως γνωστόν, στην κατασκοπεία. Μπροστά στα χάρια και στα παρακάκια μιας καλλονής, ο άντρας δεν μπορεί να κρατήσει ούτε το πιο σπουδαίο μυστικό!... Την αδυναμία τους αυτή την εκμεταλλεύονται θαυμάσια οι γυναίκες κατασκοπείς...

Έτσι, το 1933, ανακαλύφθη στο Παρίσι μια υπόθεσις κατασκοπείας, στην οποία ήταν ανακατεμένοι διάφοροι Γάλλοι αξιωματικοί και ιδιώτες. Τον κυριώτερο όμως ρόλο στην υπόθεση αυτή, τον είχε παίξει η ωραία, χαριτωμένη και νεαρωτάτη Ρουανίδα χορεύτρια Άλνις Μπαντιάν.

Πολλές πάλι από τις ένδοξες καλλονές, προτίμησαν το γάμο και την ήσυχη ζωή, από την εφήμερη κι' αμφίβολη δόξα — όπως η αγνή Βολιανοπούλα — Χαρούλα Γεωργαντζά.

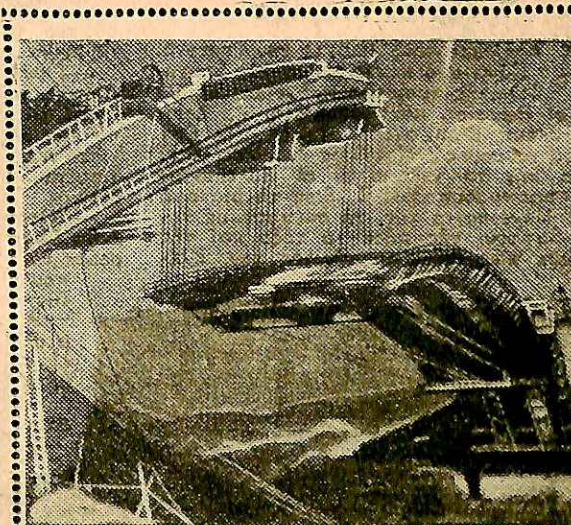
Η Άλίκη Διπλαράκου, η «Μίς Ευρώπης» του 1931, ήταν η πιο ένδοξη απ' όλες τις καλλονές. Η εκθεσις της Θεσσαλονίκης είχε καθιερώσει τότε αναμνηστικό γραμματόσημο, που την παρουσίαζε με το Μακεδονικό της φόρεμα. Η Άλίκη, λοιπόν, αντί να παίξει στον κινηματογράφο, προτίμησε να παντρευτεί τον άνθρωπο που συμπάθησε, τον Γάλλο Βιομήχανο και αξιωματικό της αεροπορίας Πώλ Λουί Βελλέρ.

Η Λουλού Ταππινέ, η «Μίς Παρίσι 1930», όλα τα χρήματα που πήρε ως βραβείο για την καλλονή της, τα δέχθηκε για τα μικρά όρφανά της πατρίδας της.

Η Βιενέζα Λιάλ Γκολντσμπάιτερ είχε βγεί «Μίς Υφήλιος» του 1930. Ο διαγωνισμός είχε γίνει στη Νέα Υόρκη. Έλαβε, λοιπόν, άπειρες προτάσεις γάμου, αρκετά έκτυστικές, η γοητευτική Βιενέζα. Και όμως, περιφρόνησε τα πάντα για να γυρίσει πίσω στην πατρίδα της και να παντρευτεί τον εκλεκτό της καρδιάς της, έναν δικό και πολύ πλούσιο έμπορο γραβατών.

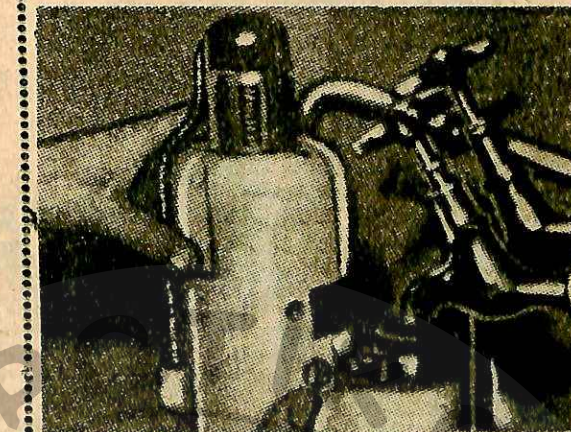
Η ομορφιά, λοιπόν, φέρνει την ευτυχία όταν δεν συνδυάζεται με τη ματαιοδοξία...

Είναι σάν τον ηλεκτρισμό που όταν δεν έλκεις να τον χρησιμοποιήσεις, σε καίει.

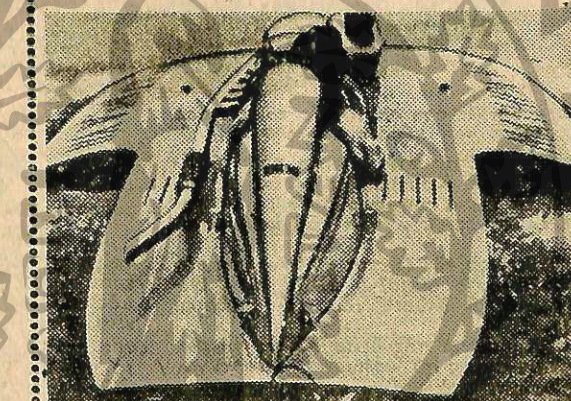
ΔΡΟΜΟΣ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Η πρωτεύουσα της Βενεζουέλας, Καρακάς, συνδεόταν με το επίγειό της Λα Γκουάια μ' ένα δρόμο μήκους 36 χιλιομέτρων. Τελευταίως αποφασίστηκε να συντομευθεί όσο το δυνατόν η απόσταση αυτή και άνοιξε η κατασκευή ενός δρόμου, που θα συνδέν τις δύο πόλεις, μήκους μόνο 18 χιλιομέτρων. Ο δρόμος αυτός όμως συναντά πολλά και μεγάλα φυσικά εμπόδια. Πού θα τών καταστήσουν τον πιο άκρικό απ' όλους κατασκευαστικόν μέγιστο σήμερα. Στη φωτογραφία μας μια από τις τεράστιες νέφους που θα επιταχύνουν στον δρόμο να περάσει πάνω από μεγάλες υαράδες.

ΖΕΣΤΟ ΝΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΥΞΗ

Η νέα αυτή ηλεκτρική συσκευή που προσφέρεται στη Γερμανία αντί 40 χιλιάδων δολαρίων ερρασιόζεται στη Βρυξή και ζεσταίνει το νερό μόνι της θερμότητας των 50 βαθμών. Ρυθίζεται δε μ' ένα ειδικό ελατήριο.

180 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΤΗΝ ΩΡΑ

Ο Γερμανός Κρίστοφ φον Μάνιενμπουργκ, που κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας με βενζινακότο, κατόρθωσε πού ήμερα, με την εικονιζόμενη βενζινακότο του «Ματέα VII» να αναπτύξει πρό του λιμέως της Τεονόστις ταχύτητα 180 χιλιομέτρων την ώρα. Με την ταχύτητα αυτήν ο Μάνιενμπουργκ θα μπορούσε να διαπλεύσει τον Ατλαντικό σε 30 ώρες. Τον προσην ήμερα θα πάρη μέρος στους αγώνες, που θα γίνουν στη λίμνη της Ζυρίχης για το παγκόσμιο πρωτάθλημα ταχύτητας.

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

- ★ Η καρδιά δεν ένει ουτίδες
- ★ Σε κάθε έπονι και σε όλα τα κλίματα του κόσμου μια φράση γυναίκα κάνει πάντα ό τι θέλει
- ★ Όταν οι γυναίκες δεν μπορούν με άλλο τρόπο να έκδικηθούν, κάνουν ό τι και τα μικρά παιδιά: Κλαίνε
- ★ Στη γυναίκα δόθηκε το νόμισμα να λήν πάντα πολλά πράγματα με μόνι τη σιωπή της. Κι' όμως εκείνη επιμένει να φλασάει ναός να λήν τίποτα
- ★ Η γυναίκα πεθαίνει δυο φορές. Την πρώτη φορά όταν παύει ν' αρέσει στους άνδρες και την δεύτερη όταν πεθαίνει!
- ★ Όταν μια γυναίκα κι' ένας άντρας παντρεύονται, τελειώνει το μυθιστόρημα κι' άνοίγει η Ιστορία
- ★ Ο λόγος που τόσο λίγες γυναίκες είναι ευτυχισμένες βρίσκεται στο ότι οι γυναίκες πλέκουν δίγτυα αντί να φτιάχουν φωλιές!

Ιστορικό διήγημα

Αφοπλίστε την! Πιάστε την ζωντανή. Πάνω στο κατάστρομα της καρχηδονιακής τριήρεως που είχαν κυριέψει οι Ρωμαίοι, μια ωραιότατη νέα έρριχνε ακόμη Βέλη στους νικητές. Ο Ρωμαίος ναύαρχος Πούβλιος Ίούλιος, από φόβο μην τη χτυπήσουν οι πολεμιστάι του, πραγματοποιήσε ο ίδιος τη διαταγή του. Πήγε κοντά της, τη σκέπασε με την ασπίδα του, της πήρε το τόξο και της δέλωσε πως ήταν αιχμάλωτός του. Βλέ-

Η θεία Τανίτ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Η Ζέντα πέταξε στη φωτιά τις τρίχες, που άναψαν και κάπκαν γρήγορα...

ποντας πως ήταν πιά μάταιη κάθε αντίσταση, ή νεαρή Καρχηδονία σταύωσε περήφανα τα χέρια της στο στήθος και περιμένε διαταγές, σιωπηλά και περιφρονητικά.

Ο ναύαρχος της ζήτησε ευγενικά να τον ακολουθήσει στο ρωμαϊκό πλοίο, πριν βάλουν φωτιά οι άνδρες του στην έχθρική τριήρη.

—Είσαι Ιέρεια της θεάς Τανίτ; τη ρώτησε, δείχνοντας το άσημενο μισοδέγματο πουλάκι στο στήθος της.

—Ναι, απάντησε εκείνη λακωνικά.

—Πώς λέγεσαι;

—Ζέντα.

—Τι ζητούσες στην τριήρη;

—Μ' έστειλαν οι Ιερείς της Τανίτ στον Ανίβα, για να σβύσω το ιερό πυρ της Έστιας σας, όταν ο αρχιστράτηγός μας θα μπει στη Ρώμη.

—Θα περιμένεις πολύ ακόμη γι' αυτό, απάντησε ο Ίούλιος, κυτάχοντας την με θαυμασμό και σεβασμό μαζί. Μα γιατί διάλεξαν εμένα για να σου ανάθεσουν μια τέτοια τιμή;

Εκπληκτη για την ευγενική συμπεριφορά του, η Ζέντα μαλάκωσε ασυναίσθητα τον τόνο της φωνής της.

—Γιατί είμαι η τελευταία απόγονος της Διδούς, του εξήγησε.

Τα μάτια της σκοτείνιασαν. Το πρόσωπό της χλώμιασε, αλλοιώθηκε. Και συνέχισε, ταραγμένα, σπασμωδικά, σαν υπνωτισμένη που αναπολεί ένα περασμένο δρόμο:

—Όταν την εγκατέλειψε ο Αινείας, η Διδώ θέλησε ν' αυτοκτονήσει. Μα δεν μπορούσε να πεθάνει απ' την πληγή της, όπου η Ίσις, ή άγγελισφόρος των θεών, της ξεροίωσε μια κοκκινωπή μαγική τοίχα, που ξεχώριζε ανάμεσα στα μούρα μαλλιά της και που της εξασφάλιζε αυτή την αντίστασι στο θάνατο.

—Πιστεύεις λοιπόν σ' αυτό το παραμύθι;

—Παραμύθι;... Κύτταξε, Ρωμαίε!

κρυνοί εξάδελφοι. Τι περιεργο, αλήθεια, να συναντηθούμε με τέτοιες συνθήκες!

—Εξάδελφοι! πρόφερε η Ζέντα, προσπαθώντας να γελάσει ειρωνικά, ενώ ή φωνή της έτρεψε.

—Ναι, εξάδελφοι. Πώς μπορείς λοιπόν να μισής τη Ρώμη και να θέλεις να σβύσης το πυρ της Έστιας;... Σκέψου λογικότερα...

Την κύτταξε στα μάτια στοργικά και πρόσθεσε:

—Αναπαύσου τώρα, Ζέντα... κόρη του Αινεία! Αύριο, που θάσαι ήσυχη και ξεκούραστη, θα τ' αναπαύουμε.

Ταξίδευαν τώρα προς την Ίταλία. Το γλωμ φεγγάρι τους έδρασε άγκαλιασμένους, στην πρύμνη του πλοίου, γυρισμένους προς το νερό.

Μέσα στην ήσυχη ανοιξιάτικη νύχτα ακουγόταν μόνο ο ρυθμικός ήχος των κουπιών κι' ή μονότονη φωνή του λαστοόμου, που δίνε το ρυθμό στους κωπηλάτες, χτυπώντας δυνατά ένα χάλκινο δίσκο μ' ένα σφυράκι.

—Τι σκέπτεσαι, Ζέντα;... Ψιθύρισε γλυκά κάποια στιγμή ο ναύαρχος στην αγαπημένη του.

—Φοβάμαι, Ίούλιε, φοβάμαι!...

—Ποιον, αφού μ' αγαπάς;

—Εκείνη!...

Κι' ή νέα γυναίκα έδειξε την άσημενια σελήνη.

—Η θεά Τανίτ θα εκδικηθί για την προδοσία μου, πρόσθεσε.

—Δεν είναι προδοσία, αλλά πεπρωμένο. Θα γίνης Ρωμαιο, από Καρχηδονία. Σε λίγες μέρες στη Ρώμη θα κάνουμε τους γάμους μας.

—Ένα μαύρο σύννεφο σκέπασε ξαφνικά το φεγγάρι, σαν μαύρος πέπλος.

—Η Τανίτ σκυθρωπάει... ψιθύρισε ή Ζέντα τρομαγμένη. Κακό σημάδι! Δυστυχία μου!...

—Απεναντίας, πολύ καλό! Σκυθρωπάει γιατί θ' ανάτειλη, λαμπρό, ο ήλιος της Ρώμης.

—Η νέα γυναίκα χώθηκε στην άγκαλιά του αγαπημένου της, Ήταν ιδωμένη και παγωμένη μαζί...

★

Παντρεμένοι πιά, ο Ίούλιος κι' ή Ζέντα είχαν γονατίσει τώρα, υποστά στο πυρ της Έστιας.

—Η Ζέντα, πρόφερε επίσημα ο Ίούλιος, που θα λέγεται από σήμερα Ίουλία, ήθελε να σβύση το ιερό πυρ. Για εξαγνισμό της, προσφέρει στη θεά Έστια την ιψίκκινη τούφα της, το έμβλημα του υίθους και της εκδίκησης.

—Η Ζέντα έσκυψε το κεφάλι της. —Ανάμεσα στα λυτά μαλλιά της, οι κόκκινες τρίχες έβγαζαν σαν ρυάκι αίματος.

—Κόψε τις, Ίούλιε! είπε.

—Εκείνος έπιασε την τούφα και την έκοψε σύριζα, μ' ένα γρήγορο χτύπημα του μαχαριού του. —Υστερα ή Ζέντα πέταξε στη φωτιά τις τρίχες που άναψαν και κάπκαν γρήγορα.

Ξαφνικά, ακούστηκε μια τρομερή φωνή αγωνίας:

—Ίούλιε! Ίούλιε!

—Η Ζέντα είχε σωριαστή κάτω, κατάχλωμη, με τα μάτια γουλωμένα σφίγοντας με τα χείλια το κεφάλι της!

—Πεθαίνω... τραύλιζε. Όπως ή Διδώ, Οι κόκκινες τρίχες... ή εκδίκηση της Τανίτ...

—Όταν την ανασήκωσε στην άγκαλιά του ο Ίούλιος, ήταν πια νεκρή. Την είχε σκοτώσει ο ίδιος κόβοντας τις τρίχες που συνδέονταν με τη ζωή της με κάποιο μυστηριώδη και μαγικό δεσμό...

Β. ΜΠΡΑΒΕΤΑ

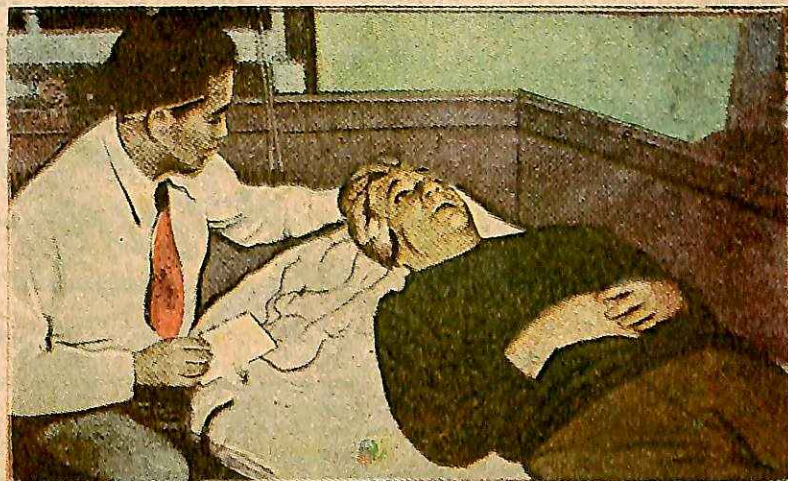
Να γαμπρός, να μάλαμα!

Μια Άγγλιδα πιανίστρια πήρε διαζύγιο από τον άντρα της, καθηγητή των Φυσικομαθηματικών, γιατί, την πρώτη νύχτα του γάμου τους, αφίερωσε τρεις δόκλινες δαρες για να υπολογίση ποιά ήταν στατικά των υπολειμμάτων του γαμπριού γεύματος, που θα πήγαιναν χαμένα.

ΥΠΑΡΧΕΙ ή πιθανότητα ότι ή Έπιστήμη θα υποσεί μια μέρα ν' ανακαλύπτει τις μεγάλες, πουν ακόμη έκδηλωθούν με τη μέθοδο των ηλεκτρικών κυμάτων που παράγει ο εγκέφαλος. —Ακόμη το λιμωρότερο είνε ή πρόβλεψη ότι θα επινοηθούν μηχανήματα, που θα διαβάσουν και θα εξωτερεύουν τις ανθρώπινες σκέψεις!

Ποιν όμως ατάνη ο καιρός, που ο ηλεκτροεγκεφαλογράφος, καταγράφοντας τα ηλεκτρικά κύματα του εγκεφάλου, θα αποκαλύπτει ποιά πνιδί είνε προοισμένο να γίνη π.χ. ένας Άιστάν, θα πραγματοποιηθούν μερικές άλλες πρακτικές εφαρμογές του επιστημονικού αυτού οργάνου. Θα νοσησιοποιήται δηλαδή ευρύτατα για την εξακρίβωσι της καταλληλότητας των σωφεί, των αεσπόρων, των υπανοδνών διαφόρων ειδικομένων τεχνιτών κλπ.

Πράγματι οι γιατροί υιάς κλινικής, ειδικομένης σε μελέτες αυτού του είδους βεβαιώνουν ότι πολλά δυστυχήματα — αυτοκινητικά αεσπορικά βιομηχανικά, κλπ. — οφείλονται σε ήπιες κρίσεις έπιληψιας. Οι υπεύθυνοι είνε έπιληπτικοί γωρίς να το ξέρουν και γωρίς να εκδηλώνεται ή κατάσταση τους με κανένα σωματικό γνώρισμα. Γιατί ή έπιληψία δεν προκαλεί πάντοτε σπασμούς άφρους, αναισθησία και δάγκωμα της γλώσσας. Μια ήπιωτεση μορφή της έχει τα έξης συμπτώματα: Ιλιγγους, παροδική άπονημάδα και άνικανότητα κρίσεως, άπώλεια του

Ο καθηγητής Άιστάν εξετάζεται με τον ηλεκτροεγκεφαλογράφο, για τον καθορισμό των ιδιαίτερων γνωρισμάτων που παρουσιάζουν τα εγκεφαλικά κύματα των μεγαλοφυών.

Οι εφαρμογές του ΗΛΕΚΤΡΟΕΓΚΕΦΑΛΟΓΡΑΦΟΥ

Αποκαλύπτει τη λανθάνουσα έπιληψία

έλέγγου των κινήσεων σταμάτημα της σκέψης και της λογικής. Στην κατάσταση λοιπόν αυτή ο πάσχων δεν υπορεί ν' ακούση ν' απαντήση, να θυμηθί ν' αντιδράση, να προστεύση τον εαυτό του από τους κινδύνους της δουλειάς του. Κι' έτσι μπορεί να γίνη αίτιος ενός θανατηφόρου δυστυχήματος.

Οι κρίσεις αυτές προκαλούνται πολλές φορές από τη μονότονη επανάληψη διαφόρων εξωτερικών ερεθισμών — φώτα που αναβοσβδνουν ρυθμικά, ήχος της περιστροφής υιάς μηχανής, συνεχές ανεβοκατέβασμα ενός εξαστημάτος της κλπ. Σε τέτοια κατάσταση, βοήθηκε π.χ. ένας εργάτης των τηλεφώνων, τη στιγμή που, σκαρφαλωμένος σ' ένα στύλο, ανέβαζε σιγά-σιγά ένα δοχείο με λυωμένο μολύβι. Με μια άθελητη λοιπόν κίνηση του νεορίου του, τράβηξε απότομα το σκονί, αναποδούρισε το δοχείο κι' έφυγε το μολύβι πάνω στο βοηθό του που στεκόταν από κάτω! Ένα ηλεκτροεγκεφαλογράφημα απέδειξε κατόπιν ότι έπασχε από λανθάνουσα έπιληψία.

Πως γίνονται τα ηλεκτροεγκεφαλογράφηματα; Το μηχανημα βρίσκεται σ' ένα δωμάτιο με ήπια απόιζωση, με σταθερή θερμοκρασία και με μετάλλιν έπένδυσι των τοίγων, για να μην εισχωρούν άλλα ηλεκτρικά κύματα και επηρεάζουν τις ενδείξεις της συσκευής.

Ο εξεταζόμενος ξαπλώνεται σ' ένα κρεβάτι ή σε μια πολυθρόνα, σ' απόλυτη ανάπαυσι και με τα μάτια κλειστά. Και ο γιατρός εφαρμόζει δυο ηλεκτρόδια σε ώριμένα σημεία του κρανίου του, αφού τα άλειψη με διάλυσι αλατιού ή με ειδική πάστα «υπερτονίτου» για να πειονά εύκολότερα ο ηλεκτροισμός.

Τα ηλεκτρικά κύματα του εγκεφάλου δημιουργούν τότε μια έλάνιστη διαφορά δυναμικού στα δυο αυτά ηλεκτρόδια. Παράγεται έτσι ένα άσθενέστατο ηλεκτρικό σέμα, που ένισνύεται με μια συσκευή 50.000.000 φορές και κατατόπιν μετακινεί μια πέννα, που καταγράφει πάνω σ' ένα γωρί τις ηλεκτρικές διακυμάνσεις.

Για λεπτότερες μετρήσεις έπειδή ή πέννα ένει μια άδρανεα που δυσκολεύει τις μετακινήσεις της την αντικαθιστά ένας παλμογράφος, που αποτυπώνει φωτογραφικά τις διακυμάνσεις.

Για μια συνθησιμένη διάγνωση νοειάζονται συνήθως τέσσερες

ή περισσότερες γωριμές ηλεκτρικών κυμάτων, προεργόμενες από διάφορα μέρη του κρανίου συγγονών.

Σ' ένα υνιά και φυσιολογικό ένήλικο, τα ηλεκτρικά κύματα του εγκεφάλου έχουν 8—12 περιόδους στο δευτερόλεπτο και έντασι 10—50 εκατομμυριστών του βόλτ. —Αν λοιπόν ο ηλεκτροεγκεφαλογράφος σημείωση π.χ. πενταπλάσια έντασι και ρυθμό 50 περιόδων στο δευτερόλεπτο, ο γιατρός καταλαβαίνει ότι πλησιάζει έπιληπτική κρίσις, που προαναγγέλλεται μ' αυτή την τεραστία έκλυσι εγκεφαλικής ενεργείας.

—Αν ένα μόνο μέρος του εγκεφάλου παρουσιάζη μονίμως τέτοια άνωμαλα κύματα, αυτό σημαίνει ότι ύπανει εκεί όγκος κύστις, αίμορραγία του εγκεφάλου ή κάτι παρόμοιο.

Η διαγνωστική αυτή μέθοδος συμπληρώνεται με τη νοσησιοποιήσι κι' άλλων νέων συσκευών: Τα στερεοσκοπικά μηχανήματα άκτινών Χ παρέχουν εικόνες των όστών του κρανίου σε τρεις διαστάσεις. Ο «πνευμοεγκεφαλογράφος» καθιστά όρατες τις έπιφάνειες του εγκεφάλου, με την εισαγωγή άερος στη σπονδυλική στήλη. Ο «άγγειογράφος» δείχνει τη διάταξι και τη μορφή των αίμοφόρων άγγείων του εγκεφάλου, με ένεσι ενός ειδικού υγρού άδιαφανούς στις άκτινες Χ. Δοκιμάζονται έξ άλλου διάφορες εφαρμογές των υπερήνων και των ραδιενεργών ισότόπων, για τη διάγνωση των όγκων του εγκεφάλου.

Με τον ηλεκτροεγκεφαλογράφο, εξακριβώνεται ο βαθμός της βλάβης του εγκεφάλου σε άνοητους που ύπέστησαν τραυματισμούς ή μολύνσεις του κρανίου, αποπληκτικές προσβολές θερμοπληξία, δηλητηρίασι, κλπ. —Όταν ή εξέτασι άποδείξη ότι μπορεί να κινδυνεύουν σε περίπτωση κρίσεως, πρέπει να απομακρυνονται από το επικίνδυνο επάγγελμα που κάνουν, προσωρινά ή και για πάντα. Κατά τον ίδιο τρόπο, οι άθλητά που έχουν χτυπήσι στο κεφάλι, προεδοποιούνται ότι πρέπει να εγκαταλείψουν για έπει να δίσταμα τον άθλητισμό, για να μη έχουν δυσάρεστες συνέπειες.

Μπορεί ακόμη να εξακριβωθί αν διάφοροι διευθυντά έπιχειρήσεων κλπ. ένιναν άνικανόι πιά να εκπληρώσουν τα καθήκοντά τους, από τις βλάβες που προκάλεσε στον εγκεφαλό τους ή άσποισοσκήλωσησις.

Η πολιομυελίτις, το καλοκαίρι

Είνε παρατηρηθί ότι τα κρούσματα της πολιομυελίτιδος αύξανον το καλοκαίρι. Δόθηκαν δε νον το φαινόμενον. Τώρα, ο διάφορος έξηγήσεις σ' αυτό το φαινόμενον, του Έθνικου Ινστιτούτου Υγείας, διατυπώνεται μιά άκούη θεωρία: Με το έσπο και υγρό καιρό ή υμή κι' ο λαίμος είνε υγρότερα και ανοιχτά. Έτσι, είνε εύκολότερα ο ίος της πολιομυελίτιδος στον οργανισμό του ανθρώπου.

Το γεμάνο απεναντίας ο ίος της πολιομυελίτιδος είνε δύσκολότερα. Γιατί, όταν στεγνώνουν υμή και λαίμος ο οργανισμός παράγει περισσότερη Βλέννη στα σημεία αυτά, που τα άσποφάσει έν μέρει και κλείνει το δρόμο της εισόδου του ίου.

Ο εξεταζόμενος μένει ξαπλωμένος στο κρεβάτι, με τα μάτια κλειστά και με τα ηλεκτρόδια του μηχανήματος προσσφρυσμένα στο κρανίο του.

Ο Κλάρκ Χιούττον ήταν από δώδεκα χρόνια νυχτοφύλακας στην Αγροτική Τράπεζα του Φόρεστ Χιλ, στο Τέξας. Όλο αυτό τον καιρό, δεν του είχε παρουσιασθεί το παραμικρό. Μόνο, μία φορά, πριν από τρία χρόνια, μερικοί νέοι έσπασαν τρία-τέσσερα τζάμια, την παραμονή του Νέου Έτους, για να διασκεδάσουν. Πλήρωσαν όμως ακριβά αυτό το άστείο, γιατί η αστυνομία ανακάλυψε ποιοι ήταν και τους έστειλε στο δικαστήριο, που τους καταδίκασε σε φυλακίσεις πολλών μηνών.

Αλλά, ο Χιούττον ήταν πολύ εύσυνεργος. Και μ' όλο που ήξερε πως κανείς δεν θα επιχειρούσε να κλέψει την Τράπεζα, έκανε κάθε βράδυ τέσσερες φορές το γύρο των κτιρίων κι έπιθωρούσε άλλες τόσες τα γραφεία και ιδίως το τμήμα όπου βρισκόνταν τα χρηματοκιβώτια.

Εκείνο το βράδυ, είχε τε-

που βρισκόταν η συσκευή του τηλεφώνου... Αλλά, μόλις σήκωσε το ακουστικό, κατάλαβε πως δεν λειτουργούσε... Οι κακοποιοί είχαν φροντίσει να κόψουν τα σύρματα.

στην κοιλιά, που τον έκανε να ξαπλωθεί ανάσκελα στο πάτωμα.

Ο Χιούττον βγήκε τότε στο διάδρομο, χώρωθηκε πίσω από ένα μεγάλο γραφείο κι άρχισε να πυροβολή

Τη στιγμή εκείνη, είδε το πτώμα.

Ένας από τους κακοποιούς είχε πέσει μπρούμυτα μπροστά στην πόρτα. Οι πλάκες ολόγυρα είχαν βαφή κόκκινες από το αίμα του.

Τα 2 δακτυλίδια

Ένας κρύος ιδρώτας περιέλουσε τότε το μέτωπο του Κλάρκ Χιούττον. Τι μπορούσε να κάνει μόνος του έναντι των τριών ανθρώπων, που, χωρίς αμφιβολία, ήταν αποφασισμένοι για όλα;

Αλλά, βέβαια, δεν μπο-

Οι αστυνομικοί, που είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς, έφτασαν σε λίγο...

ρούσε να μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Και τότε να τί σκέφτηκε: Θ' ανοίγει με όρημη την πόρτα και θ' αρχίζει να ρίχνει με το πιστόλι του. Οι κακοποιοί θα τρόμαζαν ίσως απ' τους πυροβολισμούς και θάφευγαν.

Ο Κλάρκ Χιούττον έβγαλε αμέσως το πιστόλι από τη θήκη του, βεβαιώθηκε πως ήταν γεμάτο και πλησίασε αθόρυβα στην πόρτα. Έπειτα έπιασε το χερούλι για να το γυρίσει.

Αλλά, την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε με όρημη, γλυπώντας τον στο πρόσωπο, ενώ μια βαρεία φωνή του έλεγε:

— Κάθισε φρόνιμος, αν θέλεις τη ζωή σου!

Ο Χιούττον είδε η καλύτερα μάντεψε μέσα στο σκοτάδι έναν άνθρωπο, που τον κρατούσε κάτω από την απειλή του πιστολιού του.

— Δώσε μου το όπλο σου είπε απειλητικά ο άγνωστος απλώνοντας το αριστερό του χέρι.

Αλλά, την ίδια στιγμή, δέχτηκε μια γερή κλωτσιά

προς το βάθος του διαδρόμου, όπου διέκρινε δύο ή τρεις σκιές... Οι κακοποιοί προσπαθούσαν να σπασουν την πόρτα του διαμερίσματος των χρηματοκιβωτίων, στο φως των ηλεκτρικών φαναριών τους.

Η απάντησις δεν άργησε ναρθή. Ένα σωρό σφαίρες άρχισαν να πέφτουν προς το μέρος του Χιούττον, σφυρίζοντας γύρω του.

Ο νυχτοφύλακας ξαναγέμιζε τώρα το πιστόλι του. Αλλά, προτού προφτάσει να το ξαναχρησιμοποιήσει, διέκρινε μερικές σκιές που πέρασαν από μπροστά του, τρέχοντας προς την πόρτα.

Οι κακοποιοί, βλέποντας πως είχαν ανακαλυφθεί, κύταζαν τώρα πως να φύγουν, για να γλυτώσουν.

Τη στιγμή που ζινόγαν την πόρτα, ο Χιούττον άρχισε να πυροβολή και πάλι προς το μέρος τους.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

Οι κακοποιοί δεν φάνοταν πιά. Η πόρτα είχε μείνει μισάνοιχτη.

Ο νυχτοφύλακας βγήκε τότε από τον κρυψώνα του και γύρισε το διακόπτη του ηλεκτρικού.

Οι αστυνομικοί, που είχαν ακούσει τους πυροβολισμούς, έφτασαν σε λίγο.

Ο Χιούττον, σκυμμένος πάνω στο νεκρό, έκλαιγε με λυγμούς.

— Πιάσαμε δυο από τους κακοποιούς, καθώς προσπαθούσαν να φύγουν, του είπε ο σερίφης, πηγαίνοντας κοντά του. Βλέπω ότι σκότωσες άλλον ένα...

— Σκότωσα τον αδερφό μου! απάντησε ο Χιούττον, ανασπώνοντας το δεξί χέρι του νεκρού.

Ο άνθρωπος αυτός φορούσε στο μεσαίο δάκτυλο ένα δακτυλίδι, που, αντί για πέτρα, είχε στο επάνω μέρος μισό δολλάριο...

Ο Χιούττον έδειξε έπειτα στο σερίφη ένα παρόμοιο δακτυλίδι που φορούσε κι αυτός στο ίδιο δάκτυλο του δεξιού χεριού του.

— Ήμαστέ παιδιά, όταν ξεκινήσαμε από την Αριζόνα για να βρούμε τύχη, είπατε κατόπιν αναστενάζοντας. Ο Μπόμπ ήταν δέκα τριών χρόνων. Έγώ τον περνούσα δυο χρόνια... Προτού χωρισθούμε, πήγαμε σ' ένα χρυσό δολλάριο για να το χωρίσω στα δύο και να μάς φτιάξει δυο δακτυλίδια... Δεν ξανασυναντηθήκαμε πιά...

Έχουν περάσει από τότε πάνω από τριάντα πέντε χρόνια... Πόσο διαφορετικοί ήταν οι δρόμοι που άκολουθήσαμε! Άτυχε Μπόμπ!...

Την άλλη μέρα, ο Κλάρκ Χιούττον παραιτήθηκε από την Τράπεζα και ζήτησε τη σύνταξή του.

ΤΖΑΚ ΜΟΡΤΟΝ

Πλαστά χαρτονομίσματα πριν απ' τα γνήσια!

Η αστυνομία της πόλεως Χάμιλτον, στο Όνταριο, ανέκαλυψε ένα σημαντικό δόλιμο πλαστών τραπεζογραμματίων, με την προτομή της βασιλίσσης της Αγγλίας Ελισάβετ. Σημειωτέον, ότι η Τράπεζα της Αγγλίας δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμη παρόμοια χαρτονομίσματα, γιατί δεν έχει λυθεί το ζήτημα αν η βασιλίσσα θα απεικονίζεται σ' αυτά «προφίλ» ή «αν φάς».

Αλλά, οι παραχαράκτες σκέφτηκαν φαίνεται, πως δεν υπήρχε λόγος να σκοτισθούν για παρόμοιες μικρολεπτομέρειες. Η σπουδή των αυτή, όμως, τους κατέστρεψε. Γιατί η αστυνομία δεν άργησε να ανακαλύψει τα πλαστά χαρτονομίσματα, που κυκλοφορούσαν και να κάνουν γνωστή στο κοινόν την απάτη. Οι παραχαράκτες παραμένουν άστοχοι, μέχρι της στιγμής άγνωστοι.

50 χρόνια της φωτογραφικής τέχνης

Οι μικροσκοπικότερες μηχανές ακριβείας

ΕΛΕΤΕ να κάνουμε μαζί ένα πήδημα 50 χρόνια πίσω, στο 1902; Ο σκοπός μας είναι να δούμε σε ποιά κατάσταση βρισκόταν τότε η φωτογραφική τέχνη — που έχει γίνει στις ημέρες μας ένα απαραίτητο μέσον επικοινωνίας και έπιστημονικής έρευνας.

Οι γυάλινες φωτογραφικές πλάκες είχαν, στην εποχή εκείνη, αντικαταστήσει από πολλούς τις πρωτόγονες μεταλλικές πλάκες της «νταγκεροτυπίας». Μολονότι όμως οι απλουστευμένες μηχανές Κόντακ και τα «κουτιά» τύπου Μπράουνι μπορούσαν να εφοδιασθούν με φίλμ στο φως της ημέρας — χωρίς δηλαδή να χρειάζονται σκοτεινό θάλαμο, όπως οι παλαιότερες φωτογραφικές μηχανές — η χρήση των φίλμ περιοριζόταν ακόμη στους έρασιτέχνες. Οι επαγγελματίες φωτογράφοι εξακολουθούσαν να μεταχειρίζονται γυάλινες πλάκες.

Η ζελατίνη τους δεν είχε τη σημερινή ευαισθησία. Χρειάζόταν λοιπόν δυνατό ήλιο φως για ένα ένστανανέ. Μολονότι δε είχαν εφευρεθεί ήδη οι «παγγνωματικές» πλάκες (οι ευαίσθητες δηλαδή σ' όλα τα χρώματα), οι περισσότεροι φωτογράφοι προτιμούσαν τις «ορθοχρωματικές». που ήταν αναισθητες στο κόκκινο.

Υπήρχε τότε μεγάλη ποικιλία φωτογραφικών μηχανών — απ' τα απλούστερα κουτιά ως τη ναυτική μηχανή μεγάλης ακριβείας «Σινγκόιστ», που μπορούσε να ρυθμισθεί το ένστανανέ της σε 120 διαφόρους χρόνους, από 1/30 έως 1/5.000 του δευτερολέπτου.

Για τον υπολογισμό του καταλλήλου χρόνου για κάθε φωτισμό, οι έρασιτέχνες παρατηρούσαν πόσιν ώρα έκανε να σκουρήνει ένα χαρτί ευαίσθητο στο φως. Οι περισσότεροι επαγγελματίες όμως περιφρονούσαν κάτι τέτοια τεχνικά βοηθήματα και έκαναν τον υπολογισμό μόνο με το μάτι και με την πείρα τους.

Για τις φωτογραφίες σε κλειστό χώρο, άναβαν τότε σκόνες με μαγνήσιο που παρήγαν ένα έκτυφλοτικό φως... αλλά κι' ένα πυκνό καπνό που γέμιζε το δωμάτιο. Τα εγκαύματα δεν ήταν σπάνια, και νι' αυτό πολλοί φωτογράφοι φορόντιζαν να νουν αυτό μαζί τους τα απαιτούμενα για τις πώτες βοήθειες!

Στο σκοτεινό θάλαμο, ο φωτογράφος παρακολουθούσε με το μάτι την εμφάνισι των φωτογραφιών. Σπάνια ακολουθούσε τις υποδείξεις των έπιστημόνων που καθιστούσαν περιττή αυτή την επίβλεψη, γιατί είχαν υπολογίσει τον καλύτερο χρόνο εμφάνισης για κάθε είδος φίλμ.

Προκειμένου να γίνει μια μεγέθυνσι χρειάζονταν να ταρβηνητή μια μεγάλη άσπρη πλάκα, που οι διαστάσεις της έφταναν κάποτε τα 1 1/2 x 2 1/2 μέτρα.

Η έγνωριμος φωτογραφία έμενε ακόμη μια θεωρητική μέθοδος. Τέλος ο κινηματογράφος είχε σημειώσει μερικές προόδους, στα έλάντα τότε χρόνια της ζωής του. Είχαν ανιχνεί δηλαδή τα ποσάλλανται φίλμ με μικρές ιστορίες, όπως π.ν. η «Μεγάλη Απείθεια του Τραίνου» του Έντισον (1903).

Τι προσέφερε στη φωτογραφική τέχνη ο έπόμενος μισός αιώνας;

Πρέπει ν' αναγνωρίσουμε ότι δεν έγιναν βασικές καινούργιες ανακαλύψεις εκτός απ' τον έγνωριμο κινηματογράφο. Οι πρόοδοι άφαιρούσαν μόνο βελτιώσεις της τεχνικής.

Τα φίλμ αντικατέστησαν τελείως τις γυάλινες πλάκες (εκτός για ειδικούς έπιστημονικούς σκοπούς). Ένιναν δε όλα ευαίσθητα και πανγρωματικά.

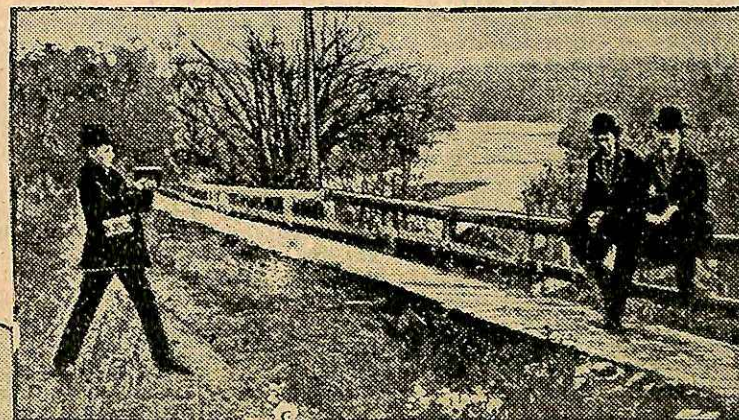
Αξιοσημείωτη πρόοδος αποτέλεσαν οι μικροσκοπικές μηχανές ακριβείας, που βγάλουν μικρές αλλά τόσο καθαρές φωτογραφίες, ώστε μπορεί να γίνουν θαυμάσιες μεγεθύνσεις απ' αυτές.

Υπήρχαν ώστόσο και το 1902 τέτοιες μηχανές. Στην Παγκόσμια Έκθεσι του Σικάγου του 1893 πουλήθηκαν πολλές μηχανές μάρκας «Κόμπι». που ζύγισαν 120 γραμμάρια κι' έπαιρναν 25 φωτογραφίες πλάτους 2 1/2 πόντων περίπου.

Στην εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, κατασκευάσθηκαν από διάφορους έφευρέτες μηχανές που έπαιρναν ακίνητες φωτογραφίες σε κινηματογραφικό φίλμ των 35 γιλιόστων. Απ' όλες αυτές, διατηρήθηκαν μόνον οι «Λάικα», που έπινοήθηκαν το 1914 και βγήκαν στην αγορά το 1924. Αυτές έπαιρναν 36 φωτογραφίες, με διαστάσεις 2.5x3.75. Είχαν δε ένα ειδικό σύστημα φακών, πολύ φωτεινό, που επέτρεπε να βγαίνουν ένστανανέ με το συνηθισμένο φωτισμό του δωματίου.

Από τότε οι φωτογραφικές μηχανές έγιναν... κίνδυνος σε πολλές περιπτώσεις! Μια εποχή μάλιστα, είχαν απαγορευθεί στο Λευκό Οίκο.

Στα τελευταία χρόνια, έκαναν την εμφάνισι τους οι υπερμικροσκοπικές μηχανές «Μίνος» μεγέθους στυλογράφου, που παίρνουν φωτογραφίες πλάτους 9 γιλιόστων!

Η παλιά φωτογραφική μηχανή, που ήταν σαν κουτί... Παραπλεύρως: 1) Απλή μηχανή «κουτί», 2) Φωτογραφική μηχανή «Λάικα» των 36 φωτογραφιών, 3) Τελευταίου τύπου φωτογραφική μηχανή που δίνει άμέσως θετική φωτογραφία.

Όσο για τον ακριβή υπολογισμό του χρόνου άνοιγματος του φακού, έφευρέθηκε το 1932 ένα εξάρτημα, που βασίζεται στη μεταβολή του φωτός σε ηλεκτρικό ρεύμα και στη μέτρηση της έντασης αυτού του ρεύματος.

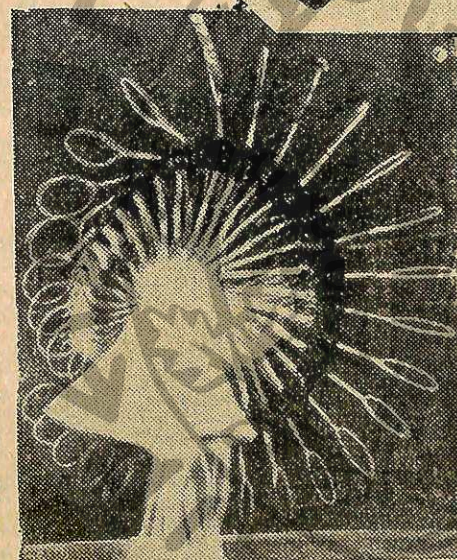
Οι σκόνες του μαγνησίου αντικαταστάθηκαν με ηλεκτρικές λάμπες, γεμάτες με φάλα αυτό του μετάλλου.

Και οι λάμπες αυτές συνδέθηκαν με τη μηχανή, έτσι ώστε ν' ανάβουν τη στιγμή ακριβώς που άνοιγει ο φακός. Τώρα έχουν εφοδιασθή μ' αυτό το σύστημα ακόμη κι' οι φτηνότερες μηχανές.

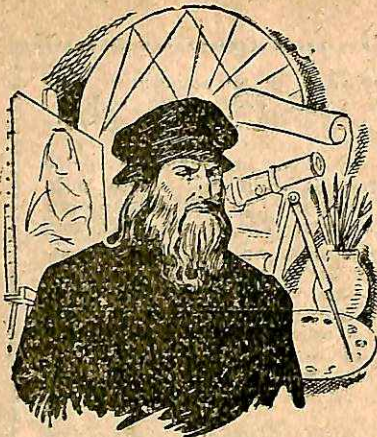
Έχει όμως έπινοήθ από το 1931 κι' ένα άλλο: η διακτέυσις ρεύματος ύψηλου βολταζ σ' ένα σπάλμα με άερων σαν τις γνωστές λυχνίες φθορισμού.

Η ανάλαμπή του είναι τόσο δυνατή ώστε μπορεί να ταρβηνητούν φωτογραφίες σε 1/100.000 του δευτερολέπτου. Η έγνωριμος φωτογραφία σπάλμα σήμερα στο σύστημα «Κοντακρόν» που έφευρέθηκε το 1935. Τα φίλμ έχουν τρία αλλεπάλληλα στρώματα ζελατίνης, που το καθένα τους είναι ευαίσθητο σ' ένα από τα τρία βασικά χρώματα (κόκκινο, κίτρινο και μπλέ).

Τέλος η διαδικασία της εμφάνισης και έκτυφωσης των φωτογραφιών έγινε ταχυτάτη. Μπορεί να τελειώσει σε 5 λεπτά της ώρας. Έξαιρετικά δε ένδιαφέρουσα είναι μια εφεύρεσις που έγινε το 1949 και που έπιτρέπει να εμφανίζονται και να έκτυφώνονται οι φωτογραφίες μέσα στη φωτογραφική μηχανή, σ' ένα λεπτό της ώρας.

Η περίεργη αυτή πολλαπλή φωτογραφία από ένα αγώνα τένις έλήφθη με τεχνικό φωτισμό με τη νέα λυχνία υψηλής τάσεως.

Ο Λεονάρδος Ντά Βίντσι
(1452—1519)

ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ του Λεονάρδου ντά Βίντσι

Μιά παράξενη και πολυαχιδής
μεγαλοφυΐα

Με την ευκαιρία του εορτασμού της 500ης επέτειου από της γεννήσεως του μεγάλου ζωγράφου του 15ου αιώνα Λεονάρδου ντά Βίντσι, ο παγκόσμιος τύπος ασχολείται τον τελευταίο καιρό με την παράξενη αυτή μεγαλοφυΐα.

Ο Λεονάρδος ντά Βίντσι, ο δημιουργός της περίφημης «Τζιοκόντας», ήταν ο πρόδρομος της σημερινής αεροπορίας. Γιατί ο μεγαλοφυής εκείνος καλλιτέχνης είχε καταπιαστή μ' όλες τις τέχνες και τις επιστήμες. Το περίεργο είναι, ότι, όσο ζούσε ο ντά Βίντσι, θεωρείτο μεγάλος απ' όλους τους συγχρόνους του. Ύστερα όμως από τον θάνατό του, έπεσε σε αφάνεια επί δυο σχεδόν αιώνες. Και μόλις κατά τον 17ον αιώνα, άρχισε να γίνεται λόγος για το ένδοξο όνομά του.

Ο ντά Βίντσι ήταν ένας «πανεπιστήμιων», που καταπιάνονταν με τα πιο διαφορετικά πράγματα. Εμπειρόθηκε με τον ίδιο ήλιο και την ίδια ιδιοφυΐα στην υδραυλική, στην τυπογραφία, στη γεωγραφία, στα φυσικομαθηματικά, στη βοτανική, στην αστρονομία, στην μηχανική, στη μουσική, στην αρχιτεκτονική, όπως και στη ζωγραφική και τη γλυπτική. Σ' όλους αυτούς τους κλάδους, ασχολήθηκε κι' άφησε συγγράμματα, που είναι σ' αυτά αποτυπωμένη η σφραγίδα της μεγαλοφυΐας του.

Ο τρόπος με τον οποίο ο ντά Βίντσι ζούσε κι' εργαζόταν, ήταν πολύ περίεργος.

Καθόταν π. χ. στον έξωστη ή στον κήπο του σπιτίου του ή στην έξοχό κι' έκει προσπαθούσε να λύσει ένα δύσκολο μαθηματικό, αστρονομικό ή φυσικό πρόβλημα. Ξαφνικά, ο νους του πετούσε στη γεωγραφία. Άφηνε τότε το πρόβλημά του και σε μια γωνιά του χαρτιού του, έγραφε μια φιλοσοφική παρατήρηση. Έπειτα συνέχιζε το πρόβλημα. Άλλα τη στιγμή εκείνη, αν τύχαινε να ιδεί στάν άπέναντί λόφο έναν καβαλλάρη να καλπάζει, διέκοπτε το πρόβλημα και σ' άλλη γωνιά του χαρτιού, τραβούσε μερικές μολυβιές, ζωγραφίζοντας άλογο και καβαλλάρη.

Άλλοτε πάλι στους περιπάτους του, έκανε μελέτες βοτανικής κλπ. Σ' όλον το δρόμο μονολογούσε σαν τρελλός. Κάθε τόσο δέ, έβγαζε έσα σημειωματάριο κι' έγραφε τις παρατηρήσεις του. Έκει μέσα, έβλεπε κανείς τα πιο παράξενα πράγματα: Ένα ανθρώπινο πρόσωπο, αριθμούς, λουλούδια, ζώα, δέντρα, κλπ.

Όταν έφτανε στο σπίτι του, ο ντά Βίντσι τα καθάριζε και τα διώρωνε. Έγραφε κι' έδινε διαρκώς. Έργα του, που οι άλλοι τα εύρισκαν άριστουργηματικά, αυτός τα εύρισκε έλαττωματικά!

Έσσερα όλόκληρα χρόνια έκανε για ν' αποτελειώσει το πορταίτο της Τζιοκόντας. Πολλοί ισχυρίστηκαν, ότι άργησε επίτηδες να το τελειώσει για νάχη την ευκαιρία να βρισκεται πιο πολύ καιρό μαζί με την αγαπημένη του. Αυτό όμως δεν ήταν αλήθεια... Μήπως δεν έκανε χρόνια για να τελειώσει τον άλλο περίφημο πίνακά του, το «Μυστικό Δείπνο»; Μήπως δεν έκανε έφτα χρόνια για να ζωγραφίσει τη «Μάχη του Άγκιάρι», που στο τέλος την κατέστρεψε με τα ίδια του τα χέρια, γιατί δεν είχε μείνει εύχαριστημένος;...

Οι πριγκίπισσες Γκοντζάγκα τον παρακαλούσαν χρόνια να τους φτιάξει το πορταίτο τους. Ο ντά Βίντσι τους άπαντούσε πάντα άδιστα.

Ένα πρόβλημα που τον άπασχόλησε πολύ, ήταν της πτήσεως του ανθρώπου, για το οποίο άφίρως προσπάθησε πολλά χρόνια της ζωής του. Άσχολήθηκε μ' αυτό από το 1486 ως το 1490 κι' αργότερα, έπειτα από 15 χρόνων διαλείμματα, από το 1505 μέχρι του θανάτου του.

Άφορμή στην άσχαλία του αυτή, του έδωσε μια όπτασία ή όνειρο που είχε δει όταν ήταν παιδί και που την είχε πάντα ζωηρή μέση στην φαντασία του. Άπό μικρός παρακολουθούσε το πέταγμα των πουλιών. Στο σημειωματάριο του, βρήκαν πολλά σχήματα πουλιών, που αργότερα συγκέντρωσε σ' ιδιαιτέρως τεύχος και το όποιον στο τέλος άποτέλεσε τον περίφημο του «Κώδικα της πτήσεως των πουλιών».

Το 1486 σκέφτηκε σοβαρά, ότι ο άνθρωπος μπορούσε να πετάξει, χρησιμοποιώντας δυο κατάλληλα φτερά. Με τις βαθείες γνώσεις φυσικής και γεωμετρίας που είχε, κατάρτησε να κατασκευάσει πολλούς τύπους μηχανημάτων ως το 1490.

Στις 14 Μαΐου 1505, ο Λεονάρδος, βλέποντας μια μέρα ένα πουλί να πετάει με άκίνητα φτερά, σκέφτηκε ότι θα ήταν δυνατόν κι' ένα «μηχανικό πουλί» να πετάει με τη βοήθεια του άνεμου.

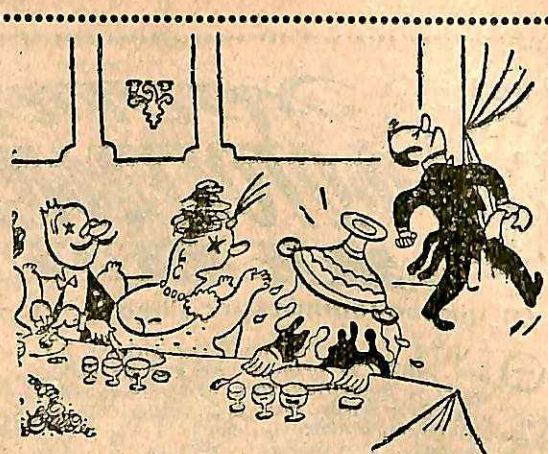
Και τότε του γεννήθηκε η ιδέα, που επέπρωτο να πραγματοποιήσει μόνο έπειτα από τέσσερις αιώνες. Σκέφθηκε δηλαδή να κατασκευάσει ένα μηχανήμα που θα μπορούσε να πετάει στον άέρα με την κινητήριό δύναμη ενός μοτέρ. Το σχέδιό του όμως, έμεινε άπραγματοποιητό, γιατί την εποχή εκείνη δεν ήταν γνωστός ο ηλεκτρισμός και η βενζίνη.

Πάντως, ο ντά Βίντσι έμελέτησε επί έτη το ζήτημα αυτό, με άξιοθάυμαστους μαθηματικούς υπολογισμούς κι' έφτιαξε και το σχετικό μηχανήμα, όχι όμως με το πρώτο, αλλά έντελώς διαφορετικό και όμοιο με τα όνυδια ή ελικόπτερα που κατασκεύασαν οι σύγχρονοι μηχανικοί.

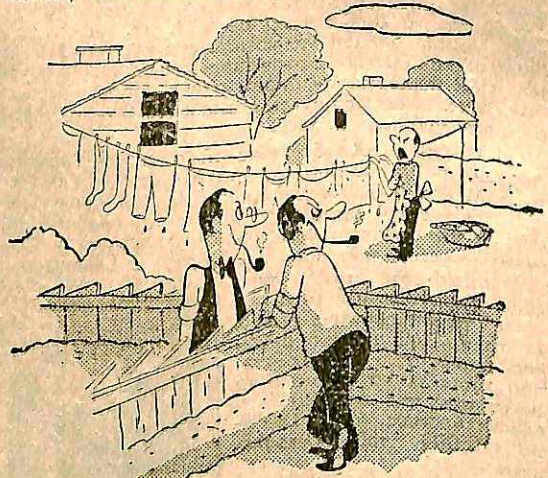
Το σάβμα βέβαια, που δεν μπόρεσε να πετάξει, δεν είναι δικό του, αλλά της εποχής που δεν είχε τα τεχνικά μέσα για την έπιτυχία του μεγαλοφυούς σχεδίου του.

Ο ντά Βίντσι άπερίστηκε στο τέλος και κατέστρεψε το μηχανήμα του. Μονάχα τα σχεδιαγράμματα κι' οι παρατηρήσεις ταύμιναν.

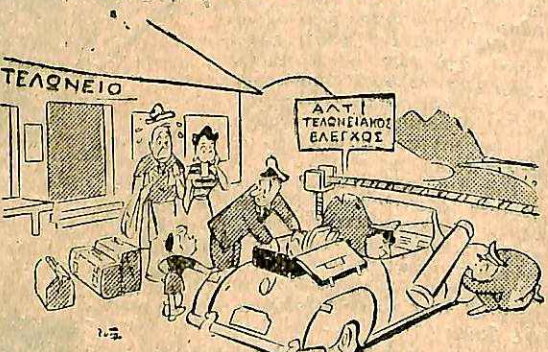
Άπάνω στα σχεδιαγράμματα αυτά ώστόσο και στους υπολογισμούς του ντά Βίντσι, βασίστηκε έπειτα από τρεις αιώνες, ο Όττο Λίλιενταλ, για να κατασκευάσει το ανεμόπτερό του κι' αργότερα ο Άντερ για να φτιάξει το αεροπλάνο του.

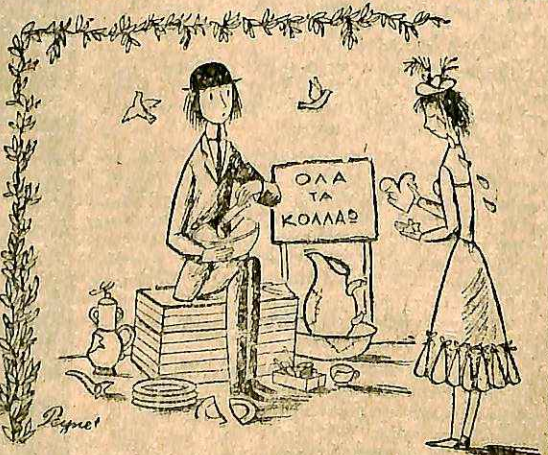
— Καλό γυαρόνι, αλλά έχει κι' αυτό τις πολιτικές του πεποιθήσεις!...

— Θαρρή και ή σειρά σας!..

Ο μικρός: "Όσο και να ψάξετε, τότε τόσο καλά κρυμμένο ο μπαμπάς ώστε δεν θα το βρείτε!.."

Έκείνη: Μήπως μπορεί να γίνει τίποτε και για την καρδιά μου!...

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΙ ΟΙ ΦΕΤΕΙΝΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

Θά επαναληφθούν τον Αύγουστο, άλλ' άσθενέστερες

Σύμφωνα με τον διεθνή ομίληση 'Ιταλό έπιστήμονα καθηγητή Λούτσιο Τζιαλανέλλα έκείνο που μας έκανε να αισθανθούμε σε μεγάλο βαθμό την έφετεινή ζέση ήταν το ότι μας ήθελε παρόακαιρα και όχι το ότι ήταν άσυνήθιστη και πρωτοφανής.

Με απλούστερα λόγια: οι ζέστες των τελευταίων ημερών του 'Ιουνίου και των πρώτων του 'Ιουλίου έπρεπε «κανονικά» να μας έδουν στα τέλη 'Ιουλίου.

Και τί μ' αυτό θα πήτε; Άλλα περιμένετε ν' άκούσετε την εξήγηση του 'Ιταλού καθηγητού ως το τέλος: Κατά το καλοκαίρι, ο δονανισμός μας προσαρμόζεται βαθμιαία στη ζέση. Ο Μάιος μας προεπαρσκευάζει για ν' άνεχθούμε τη ζέση του 'Ιουνίου, ο 'Ιούνιος του 'Ιουλίου και ο 'Ιούλιος του Αύγουστου. που είνε συνήθως ή μεγαλύτερη. Όταν λοιπόν τα πράγματα ακολουθούσαν τον κανονικό τους δρόμο ή άνοδος της θερμοκρασίας δεν ένευε τον δονανισμό μας που την άνεχεται χωρίς να διαταράσσεται. Όταν όμως ή τάξη αυτή άνατραπή, όπως έγινε έφέτος, ο δονανισμός μας έξανίσταται, για το λόγο ότι του έλειψε ή βαθμιαία προεπαρσκειή στη ζέση.

Αυτό άκοιβάς έγινε κατά το έφετεινό καλοκαίρι. Ο δονανισμός μας βρέθηκε έσφαιρικά στην άνάγκη ν' άντιμετωπίσει θερμοκρασίες για τις οποίες δεν είχε προετοιμασθή. Και το γεγονός αυτό άνέκυψε τη συλλογική ίσορροπία του 'Οι ιδιες θερμοκρασίες, όμως στα τέλη 'Ιουλίου ή τις άνογες Αύγουστου θα μας έκαναν πολύ μικρότερη έντύπωση.

Άλλά σε τί όφειλονται άσανε οι διαταραχές της θερμοκρασίας, που παρατηρήθηκαν κατά το έφετεινό καλοκαίρι; Κατά τους έπιστήμονες ή αίτία του κακού πρέπει ν' άναζητηθεί στον ήλιο.

Ο Δάντης είχε άποκαλέσει άλλοτε τον ήλιο «πρωθυπουργό της φύσεως», που έξουσίαζε και έορδύει τα πάντα. τα καλά και τα κακά. Οι σημειολογίες έπι-

στήμονες, σε λιγώτερο ποιητική γλώσσα, μας λένε ότι οι καιρικές μεταβολές εξαρτώνται κυρίως από τις υψομετρικές ήλικες κηλίδες. Αυτές οι κηλίδες δεν φέρονται. Βέβαια, την αίθρια τη βροχή ή τον άνεμο. Άλλά «μεγαλοποιούν» αυτά τα φαινόμενα και διαταράσσουν τη φυσική τάξη. Η βροχή γίνεται τότε κατακλυσμός, ο άνεμος κυκλών, ή έξοχη κόλασις κλπ.

Άλλ' άς έλθουμε στο έφετεινό καλοκαίρι.

Η αίτία του κακού φαίνεται ότι βρίσκεται σε μια νιγαντιαία κηλίδα, διαμέτρου 60.000 χιλιομέτρων, που έμφανίστηκε στον ήλιο στις 29 του πασελθόντος 'Ιουνίου. Η κηλίς αυτή επέφερε ήλθινη άνατάτασι πάνω στη γή. Τα πρώτα συμπτώματα αυτής της άναστατώσεως έμφανίσθηκαν το Μάιο. Είχαμε τότε μερικές ήμέρες έξαιρετικά ζέστες, που για τους λόγους που άναφέραμε, μας έάνηκαν άνυπόφορες!

Ο 'Ιούλιος κατόπιν δεν παρουσάσε τίποτε το ιδιαίτερας άξιοσημείωτο. Άλλά, κατά τις τελευταίες ήμέρες του και τις πρώτες ήμέρες του 'Ιουλίου, έσπασε ένα καινούριο κύμα ζέσης, που έπληξε όλοσήμερος περιοχές της Γαλλίας, της 'Ιταλίας, της Έλβετίας, της Γαλιλίας, της Αμερικής κλπ., και προκάλεσε θανάτους ήλικαις και διάφορα δυστυχήματα.

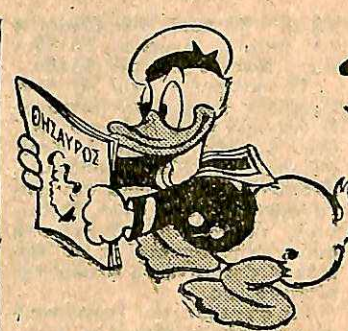
Οι ήλικαις κηλίδες, γράφει ο καθηγητής Τζιαλανέλλα, προκαλούν στα άνωτερα στρώματα της ατμοσφαιρας «κοσμικές καταιγίδες» έξαιρετικά βιαιότητας. Η πρώτη συνέπεια τους είναι ότι άναστατώνουν τα ατμοσφαιρικά στοιχεία. Διά μέσου αυτών γίνονται κατόπιν αίσθητες στους ζωντανούς δονανισμούς, στους οποίους προκαλούν κάθε είδους διαταραχές: νευρικότητα, άπνία, πολυουρία και συνουσία, πεπτικές άνωμαλίες, σπασμούς νευρολογίας, κρίσεις άσθματος και σπασμωγικές καρδιακές συγκοπές κλπ.

Άλλά και ο πλανήτης μας έπηρεάζεται έπίσης στη βαθύτερη σύστασί του (έκρηξεις ήφαιστειών, σεισμοί, ατμόσφαιρα άνατηλθις πετρελαίου από τα σπλάχνα της γής κλπ.).

Κατά την ίδια περίοδο σύμφωνα με τις στατιστικές παρατηρείται αύξηση της έγκληνατικότητας. Οι στατιστικές έπίσης μας πληροφορούν ότι, κατά τις περιόδους αυτές, συμβαίνουν τα περισσότερα αεροπορικά δυστυχήματα («μαύρες ήμέρες της αεροπορίας»): αυτόματες έκρηξεις πλοιδάδοθικών (φαίνεται πιθανόν ότι οι έκρηκτικές ύλες γίνονται πιο εύαισθητες), διαταραχές των τηλεπικοινωνιών κλπ.

Άλλά τί άλλο άκόμη μας έπιφυλάσσει το υπόλοιπο φετεινό καλοκαίρι;

Φαίνεται πιθανόν ότι ή ήλικαις κηλίς που άναφέραμε θα έπανεφανισθή κατά τα τέλη 'Ιουλίου, όποτε τα συμπτώματά της θα νίνουν αισθητά κατά τις πρώτες ήμέρες του Αύγουστου. Θά έναυε τότε ένα καινούριο κύμα ζέσης, που θα είναι όμως άσθενέστερο παρ' ότι κατά τις πρώτες ήμέρες του 'Ιουλίου, χωρίς να λογασιάζουμε ότι, στο μεταξύ σύμφωνα με τη θεωρία του καθηγητού Τζιαλανέλλα, θα έναυε έξοικειωθεί με την άνοδο της θερμοκρασίας και θα μας είναι δυνατόν να την άνεχθούμε εύκολότερα.

Άπνιες

Τα λυσσασμένο σκυλί δάγκωσε δυο παιδιά και κάποιον άγνωστο διαβάτη κι' ύστερα ρίχτηκε άκάθεκτο πάνω στην κ. Λουκία. Τρομοκρατημένη έκείνη, τόβαλε στα πόδια μ' όση ταχύτητα της έπιτρέπανε τα 93 κιλά της. Άδικος κόπος, όμως! Το σκυλί την έφτασε και μόλις έτοιμαζόταν να καρφώσει τα δόντια του στην όλοστρογγυλή γάμπα της, ή κ. Λουκία... έπληξε!

Χρειάστηκε δυο λεπτά για να καταλάβει, ότι όλο αυτό το άπεγνωσμένο κυνηγητό, δεν ήταν παρά ένας έφιάλτης. Άγαστέναξε μ' άνακούφισι και άναψε το πορταίφ για να δει την ώρα. Συγχρόνως όμως, είδε ότι ο άντρας της δεν βρισκόταν στη νόμιμη... κρεβατική θέσι του, στο πλευρό της.

Μιά φοδερή ύπνοια της έσφιξε σαν βόας την υπερτροφική καρδιά. Άπό καιρό, είχε προσέξει, ότι ο Άποστόλης νασιμειώταν την ύπνρετρία του πλάνιου διαμερίσματος. Μήπως λοιπόν;...

— Πού άλλω μπορεί να έχη πάει στις δυο τα μεσάνυχτα; άναρωτήθηκε για να δικαιολογήσει την καχυποψία της.

Και πετάχτηκε από το κρεβάτι, για να κάνει μια άνίχνευσι του έδάφους. Παντού θεοσκότεινα. Μόνο το φεγγάρι έμπαινε από τ' άνοιχτά παράθυρα και τη βοηθούσε στη νυκτερινή περιπολία της.

— Άφου δεν είναι στο μπάνιο, σίγουρα θάχη άνέβει στην ταράτσα για να συναντήσει την προκομμένη του, συλλογίστηκε.

Ο διακριτικός σωφείρ!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Εν΄θυμιν Ιστοριούλα

Και, σκουντουφλώντας πάνω στις πολυθρόνες του χάλ, τράβηξε προς την πόρτα της ύπνρεσις.

— Έσύ είσαι, Λουκία; άκούστηκε ή φωνή του Άποστόλη.

— Ναί, του άπάντησε. Πού έχεις καταχωνιαστή;

— Στο μπράκονι κάθομαι. Η κ. Λουκία πλυσάσε, γεμάτη δυσπιστία.

— Και τί κάνεις εδώ;

— Κάθομαι.

— Γιατί;

— Έχω άπνία.

— Μπρά! Και πως τόπαθες ξαφνικά άπνιες;

— Δεν τόπαθα άπνιες. Έδώ και πολλές μέρες, ένα μήνα σχεδόν, μ' έχουν πιάσει κατι φοδερές άπνιες. Άλλά δεν σου είπα τίποτε για να μην άνησυχήσεις...

Η κ. Λουκία έκανε μια πρόχειρη έπισκόπηση των πέριξ και καθυσάσσε. Κανένα ύπνοπο σημείο στον όρίζοντα. Άλλάστε δεν ύπνρεκε κανενας τρώας έπικοινωνίας με το έπικίνδυνο πλάνο διαμερίσμα. Η πολυκατοικία ήταν γωνία και το σπίτι του Λουκά έβλεπε στον ένα δρόμο, ενώ το ένδικαίτημα του περασμού έβλεπε στον άλλο. Άθώος λοιπόν ο κατηγορούμενος!

— Έλα τώρα να κοιμηθής, του έλεπε τρυφερά. Άρκετα κουράζεσαι όλη την ήμέρα. Τα βράδια, πρέπει ν' άναπαύεσαι.

Ο Άποστόλης την άκολουθούσε πειθήνια. Και σε λίγο ροχαλιζόμεν κι' οι δυο τους.

Οι άπνιες του, όμως, συνέχιστηκαν. Κάθε νύχτα σχεδόν, ή κ. Λουκία άνακάλυπτε πώς κοιμόταν μόνη στο διπλό κρεβάτι. Σηκώνόταν, γεμάτη έλπίδες πως θα τον τσάκωνε στα πράσα, μ' τον εύρισκε στην έξοχη.

ΓΚΡΡΚΑ

★ 'Εξακολουδούν αι
ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
εις όλα τα έκλεκτα και εύδηνα
εΐδη των καταστημάτων μας

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Κάσα συλλαβάνεται. Ο Κόρριντον γυρίζει στο Μπαίντον, και διηγιέται τα πράγματα όπως τον συμφέρουν. Λέει ότι η Κάσα τον εγκατέλειψε για να σωθεί ή 'δία κι' ότι ο Ρίτσι σκοτώθηκε. Οι άλλοι δυσπιστούν κάπως, πειθονται όμως όταν κάποιος απ' τους πράκτορές των το επιβεβαιώνει τηλεφωνικά. Συνναίουν τότε τον Κόρριντον και τον ονομάζουν μέλος της οργάνωσης. Τη στιγμή εκείνη ένα αυτόματο σήμα τους ειδοποιεί ότι υπήρξε κάποιος στο πάσσο. Βγαίνουν για να τον πιάνουν. Ο Κόρριντον βοιάζεται εσπινάκι, υποσάει στη Μάριαν που οπωροκινδύνευε ως εκεί για να τον ειδοποιήσει ότι η Κάσα διαπτεύσει σε κι' ότι μπορεί να φτάσει από στιγμή σε στιγμή.

16ον Πριν ακόμη καταλάβει καλά ο Κόρριντον τι του λέει, ακούσε κάποιον να τρέχει προς το μέρος τους. Φύγετε άμέσως! ψιθύρισε στη Μάριαν.

Προτού προλάβει όμως εκείνη να κάνει την παραμικρή κίνηση, ξεπρόβαλε απ' τους θάμνους πίσω της ο 'Ειμς.

Ο Κόρριντον σκέφτηκε άμέσως ότι, αν βοηθούσε τώρα τη Μάριαν να φύγει, θα χανόταν κάθε ελπίδα του να μάθει το όνομα του αρχηγού και να διαλύσει την οργάνωση. Κατάρσθηκε ένδομχα το Ρίτσι και το Ρόουλινς, που είχαν επιτρέψει στην κοπέλλα να μπει στο πάσσο...

Μα έπρεπε ν' αποφασίσει άμέσως ποιά απ' τα δυο θα θυσιάσε: εκείνη ή την αποστολή του. Ουμήθηκε πως είχε πη στο Ρίτσι: «Για να φτάσω ως τον αρχηγό της οργάνωσης, δεν πρέπει να λογαριάσω κανένα». Κι' ο ίδιος ο Ρίτσι, αν βρισκότανε στη θέση του, θα προτιμούσε να θυσιάσει τη Μάριαν — κι' άς ήταν άνηψή του!

Αρπάξε λοιπόν την κοπέλλα απ' το μπράτσο, ενώ ο 'Ειμς έτρεχε κοντά τους. — 'Ηρθε κι' έπεσε μόνη της στα χέρια μου, του είπε.

Υστερα γύρισε στη Μάριαν και τη ρώτησε, τραντάζοντάς την ελαφρά:

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χάρ. Τρικούπη 113 — Τηλ. 613 614

— Ποιά είσατε και τί γυρεύετε εδώ;

Ο 'Ειμς έριξε το φως του ηλεκτρικού φαναριού του στο πρόσωπό της.

— Μιλήστε! μούγκρισε. Τι κάνετε εδώ;

— 'Ηθελα απλώς να δώ αυτό το σπίτι, απάντησε η Μάριαν με ψυχρή και ήρεμη φωνή. Δεν ήταν ανάγκη να με στρώσετε κι' οι δυο στο κυνήγι, σαν νάμουνα λωποδύτης!

— Πώς μπήκατε; ρώτησε ο 'Ειμς.

— Σκαρφάλωσα στον τοίχο. Είχα ακούσει να γίνεται πολλός λόγος για το Μπαίντον. Μου είχαν πη στο χωριό πως δεν μπορούσε κανείς να ζυγώσει στο σπίτι. Αποφάσισα λοιπόν να το επιχειρήσω εγώ... Μα άφίστε με, παρακαλώ!

— Πηγαίνετε την στο σπίτι, είπε ο 'Ειμς. Σίγουρα, λέει ψέμματα. Είναι άνθρωπος του Ρίτσι.

— Ελάτε, διέταξε ο Κόρριντον τη Μάριαν ενώ συγχρόνως της εσφίγγε ελαφρά το μπράτσο. Μην κάνετε τη ζόρικη, γιατί δεν θα σας ωφελήσει.

Εκείνη προσπάθησε να έλευθερωθεί, αλλά δεν το κατάφερε.

— Θέλετε να σας βοηθήσω; πρότεινε ο 'Ειμς στον Κόρριντον.

— Μπάρ! δεν υπάρχει λόγος, απάντησε εκείνος.

Τράβηξε τη Μάριαν στο δρομάκι και την έσπρωξε προς το σπίτι.

— Μα είναι γελοίο! διαμαρτυρήθηκε εκείνη. Αφού σας λέω πως μπήκα από περιέργεια.

— Θα ικανοποιηθεί ή περιέργειά σας, της είπε ο 'Ειμς. Πηγαίνετε την στο γραφείο του 'Ομερ.

Αν δεν τους είχε προλάβει ο 'Ειμς, ο Κόρριντον θ' άφινε την κοπέλλα να φύγει. Μα τώρα δεν μπορούσε πια... Παρηγορήθηκε, λέγοντας με το νου του ότι θαχε πάντα τον καιρό να τη φυγαδεύσει πριν του συμβη τίποτε...

Την έσπρωξε στη σκάλα, στην είσοδο κι' ύστερα στο διαδρόμο, ως το γραφείο του 'Ομερ. Ο τελευταίος στεκόταν στο διαδρόμο. Παραμέρισε κι' έκαμε νόημα στον Κόρριντον να μπουνε μέσα.

Τους ακολούθησε, μαζί με τον 'Ειμς, κι' έκλεισε την πόρτα. Ο Κόρριντον άφισε ελεύθερη τη Μάριαν, τη στιγμή που ο 'Ειμς στήριζε στην πόρτα την πλάτη του.

— Ποιά είσατε σεις; ρώτησε ο 'Ομερ, δείχνοντας τα κίτρινα δόντια του.

Στα μικρά ματάκια του ζωγραφίζονταν ο φόβος.

— Λέγομαι Μάριαν Χέλλυ και μένω στο σπίτικι αντίκτου στο δρόμο, απάντησε ψυχρά η

κοπέλλα. Είχα περιέργεια να δω το σπίτι σας, κι' επειδή φαίνεται πως δεν επιτρέπεται την είσοδο σε κανένα, πήδησα στον τοίχο. Έκανα μια άνοησία. Με συγχωρείτε. Μπορώ τώρα να φύγω;

— Εργάσατε για το Ρίτσι. Δεν είν' έτσι; πρόφερε ο 'Ειμς.

— Ποιός είν' αυτός ο Ρίτσι; Δεν έχω ιδέα! απάντησε η Μάριαν κυττάζοντάς τον στα μάτια. Άξίζει τον κόπο να κάνετε τόση φασαρία για ένα μικρό λάθος μου;

Ο Κόρριντον θαύμασε τη σταθερότητα της ματιάς της. 'Η έκφρασή της ήταν αυτό που έπρεπε: ένα μίγμα άμνηχανίας κι' άγανακτήσεως.

Ο 'Ειμς είχε αρχίσει να κλονίζεται. Κυττάζε τον Κόρριντον σαν να ζητούσε ενίσχυση.

— Εσείς ξέρετε τους περισσότερους πράκτορες του Ρίτσι, του είπε. Την έχετε δη ποτέ; Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

— Τους ξέρω όλους, βεβαίως. Μα αυτή μου είναι άγνωστη.

Ο 'Ομερ φάνηκε άνακουφισμένος.

— Είναι δυνατόν να ληψ την αλήθεια; παρατήρησε. Μα το Μπαίντον δεν προκαλεί την περιέργεια του κόσμου.

— Δεν ξέρω τι λέτε... είπε η Μάριαν. Σας ζήτησα συγγνώμη γιατί μπήκα χωρίς την άδειά σας. Τι περισσότερο θέλετε να κάνω; Να σας φιλήσω τα πόδια;

Ο Κόρριντον άρχισε να πιστευη πως θα κατάφερε να ξεφύγει με τη μπλόφα της. Ο 'Ειμς κι' ο 'Ομερ φαίνονταν άναποφάσιστοι. Βλέποντας πως κέρδιζε έδαφος, η Μάριαν συνέχισε την κωμωδία.

— Αν θέλετε να με καταγγείλετε, μπορείτε να το κάνετε...

Μην τὰ λέτε τόσο τραγικά! πρόφερε.

— 'Η άνηψιά του Ρίτσι... Τι είν' αυτά που λέτε; ρώτησε ο 'Ειμς.

Χωρίς να πάψει να κυττάζει τον Κόρριντον, η Κάσα απάντησε: — Σας τύλιξε όλους, αυτός εδώ! Είναι κατάσκοπος. Σκότωσε τον Τσίτσο... τον είδα!

Ο Κόρριντον έριξε μια ματιά στον 'Ειμς κι' ανασήκωσε τους ώμους του.

Ο πλούσιος κτηματίας κ. Βουνήσιος, κάλεσε τηλεγραφικά ένα σπουδαίο επιστήμονα των Αθηνών για να επισκεφθή τη γυναίκα του, που αρρώσθηκε εσπινάκι.

Ο γιατρός, που μυριάκιζε παλαμίδα, μπήκε μέσα στο πολυτελέστατο αυτοκίνητό του και σε λίγες ώρες βρέθηκε στο προσκεφάλο της άρρωστης. Την εξέτασε καλά και προσεχτικά και καθυσάχασε το κτηματία.

— Δεν είναι τίποτα... Θα της κάνετε κάθε μέρα ένα ζεστό μπάνιο, μέσα στο οποίο θα ρίξετε κάτι σκονάκια που θα σας δώσω. Και τρεις φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι και βράδυ, θα παίρνη μια κουτάλια απ' αυτό το σιρόπι...

Ο γιατρός κάθισε ύστερα μπροστά στο τραπέζι κι' έγραψε τις δυο συνταγές.

— Πόσον καιρό θα κάνη αυτή τη θεραπεία, γιατρέ; τον ρώτησε ο κ. Βουνήσιος.

— Ένα μήνα, αρχίζοντας από σήμερα!

Ο γιατρός φόρεσε το καπέλλο του, τσέπωσε τις λιρίτσες του κι' έφυγε με τ' αυτοκίνητό του.

Υστερ από καμιά είκοσάρια μέρες, ο πλούσιος κτηματίας, παρασυρμένος στενωγορημένος στην κλινική του γιατρού,

— Πας απ' εδώ, κ. Βουνήσιε;

— Γιατρέ μου, μου είπατε υποσχέση πως η γυναίκα μου θα γινόταν καλά με τη θεραπεία σας...

— Ναι, δεν έγινε!... Πέθανε προνθές!

Ο γιατρός έμισε το κεφάλι του με άμνηχανία. — Δεν μπο' λένε, της κάνετε τη θεραπεία που σας διέταξα: Ταχτικώτατα!... Πόσες μέρες; Δεκαπέντε.

Ο γιατρός αναπήδησε. — Δεκαπέντε μέρες! Μα καλό έχω δεν σας είπα ένα μήνα; Τι φταίει τώρα ο γιατρός, αφού δεν κάνετε ό,τι σας λέει: Ένα μήνα έπρεπε, ένα μήνα!...

Και γύρισε την πλάτη του στον κ. Βουνήσιο που είχε άπαμείνει μ' ανοιχτό στόμα!...

«ε, είπε με φωνή διαπεραστική. Μα δεν έχετε το δικαίωμα να με κρατάτε εδώ δια της βίας.

Και διευθύνθηκε προς την πόρτα, χωρίς ο 'Ειμς ή ο 'Ομερ να επινεύση να την εμποδίσουν. Μόλις όμως την άνοιξε, έκαμε ένα βήμα πίσω, με κομμένη την ανάσα.

Στεκόταν αντίκτου της η Κάσα, μ' ένα πιστόλι στο χέρι, με τα μάτια της κοσφωμένα στον Κόρριντον, πάνω απ' τη Μάριαν! Βλέποντάς την εκείνος, ένοιωσε μια ανατριχίλα! στη ραχοκοκκαλιά...

Για ένα λεπτό, κανείς δεν κουνήθηκε, δεν είπε λέξη... Το μαύρο πουλόβερ της Κάρα ήταν καταλασπωμένο, το μαύρο παντελόνι της ξεσχισμένο στα γόνατα. Λίγο αίμα κυλούσε στο χλωμό πρόσωπό της.

— Πίσω! μούγκρισε στη Μάριαν. Σας ξέρω! Είσατε ή άνηψιά του Ρίτσι!

Καταλαβαίνοντας πως η κατάσταση είχε γίνει όσο μπορούσε πιο επικίνδυνη, ο Κόρριντον έβαλε το χέρι του στην πλάτη της για να τραβήξη το ρεβόλβερ του. Μα η Κάσα δεν τον άφησε.

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε. 'Αν κουνήθης, σε σκότωσα, βρωμοπισπιούνε!

Ο Κόρριντον σήκωσε τα χέρια του, χαμογελώντας της ειρωνικά.

— Μην τὰ λέτε τόσο τραγικά! πρόφερε.

— 'Η άνηψιά του Ρίτσι... Τι είν' αυτά που λέτε; ρώτησε ο 'Ειμς.

Χωρίς να πάψει να κυττάζει τον Κόρριντον, η Κάσα απάντησε: — Σας τύλιξε όλους, αυτός εδώ! Είναι κατάσκοπος. Σκότωσε τον Τσίτσο... τον είδα!

Ο Κόρριντον έριξε μια ματιά στον 'Ειμς κι' ανασήκωσε τους ώμους του.

Δέν φτάνε οι γιατροί...

Ο πλούσιος κτηματίας κ. Βουνήσιος, κάλεσε τηλεγραφικά ένα σπουδαίο επιστήμονα των Αθηνών για να επισκεφθή τη γυναίκα του, που αρρώσθηκε εσπινάκι. Ο γιατρός, που μυριάκιζε παλαμίδα, μπήκε μέσα στο πολυτελέστατο αυτοκίνητό του και σε λίγες ώρες βρέθηκε στο προσκεφάλο της άρρωστης. Την εξέτασε καλά και προσεχτικά και καθυσάχασε το κτηματία. — Δεν είναι τίποτα... Θα της κάνετε κάθε μέρα ένα ζεστό μπάνιο, μέσα στο οποίο θα ρίξετε κάτι σκονάκια που θα σας δώσω. Και τρεις φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι και βράδυ, θα παίρνη μια κουτάλια απ' αυτό το σιρόπι... Ο γιατρός κάθισε ύστερα μπροστά στο τραπέζι κι' έγραψε τις δυο συνταγές. — Πόσον καιρό θα κάνη αυτή τη θεραπεία, γιατρέ; τον ρώτησε ο κ. Βουνήσιος. — Ένα μήνα, αρχίζοντας από σήμερα! Ο γιατρός φόρεσε το καπέλλο του, τσέπωσε τις λιρίτσες του κι' έφυγε με τ' αυτοκίνητό του. Υστερ από καμιά είκοσάρια μέρες, ο πλούσιος κτηματίας, παρασυρμένος στενωγορημένος στην κλινική του γιατρού, — Πας απ' εδώ, κ. Βουνήσιε; — Γιατρέ μου, μου είπατε υποσχέση πως η γυναίκα μου θα γινόταν καλά με τη θεραπεία σας... — Ναι, δεν έγινε!... Πέθανε προνθές! Ο γιατρός έμισε το κεφάλι του με άμνηχανία. — Δεν μπο' λένε, της κάνετε τη θεραπεία που σας διέταξα: Ταχτικώτατα!... Πόσες μέρες; Δεκαπέντε. Ο γιατρός αναπήδησε. — Δεκαπέντε μέρες! Μα καλό έχω δεν σας είπα ένα μήνα; Τι φταίει τώρα ο γιατρός, αφού δεν κάνετε ό,τι σας λέει: Ένα μήνα έπρεπε, ένα μήνα!... Και γύρισε την πλάτη του στον κ. Βουνήσιο που είχε άπαμείνει μ' ανοιχτό στόμα!...

— Έπρεπε να το περιμε-
νούμε, είπε. Έχασε τα λογι-
κά της, και τώρα προσπαθεί
να σας εξημενίσω αρραδιάζον-
τας χίλιες ψευτιές.

— Έσείς είσατε ψεύτης!
οὐρλιάσε η Κάρα. Κι' αυτή η
γυναίκα δουλεύει μαζί σας...
Είπε η Μάρια Χούρντ, η ἀνη-
ψιά του Ρίτσι!

— Ο Έιμς αρπάξε τη Μάριαν
απ' το μπράτσο και την τράν-
ταξε θάνασσα.

— Εὖν' ἀλήθεια; μούγκρισε.
— Πώς τολμάτε;... φώναξε
έκείνη. Δὲν ξέρω τί μου λέτε.
Σας προειδοποιά, θά διαμαρ-
τυρηθῶ στὴν ἀστυνομία!

— Εὖν' ἡ ἀνηψιά του Ρίτσι;
ρώτησε ὁ Έιμς τὸν Κόριντον.
— Εκείνος κούνησε τὸ κεφάλι
του.

— Δὲν ἔχω ἰδέα, ἀπάντησε.
Πραγματικά, ἔχει μιὰ ἀνηψιά ὁ
Ρίτσι, μὰ δὲν τὴν ἔχω δὴ πο-
τέ. Μοῦ φαίνεται ἀπίθανο ὡς-
τόσο νὰ τὴν ἐμπλέξε ὁ θεὸς
της σὲ μιὰ τόσο σπικίνδυνη ἱ-
στορία... Ὁ ἀστοιχηματίας
μᾶλλον πῶς ἡ Κάρα προσπα-
θεῖ νὰ θωλώσῃ τὰ νερά.

— Ὁ θὸς δόμει, αὐτό! εἶπε
ἄγρια ὁ Έιμς. Ξέρω ἐγὼ πῶς
θὰ τὴν κάνω νὰ μιλήσῃ!

— Ἀρπάξε τὸ μπράτσο τῆς
Μάριαν καὶ τῶστί της πίσω ἀ-
πὸ τὴν πλάτη της.

— Δουλεύετε λοιπὸν γιὰ τὸ
Ρίτσι; τὴ ρώτησε μὲ σφισμέ-
να τὰ δόντια.

— Ἀφίστε με! φώναξε ἔκε-
νη. Πῶς τολμάτε...

— Σταμάτησε καὶ ξεφώνισε ἀπ'
τὸν πόνο, γιατί ὁ Έιμς τῆς
ἔστριψε τὸ μπράτσο σχεδὸν
μέχρι ἐξερθῶσεως.

— Ὁ Κόριντον χρειάστηκε νὰ
καταβάλῃ μεγάλη προσπάθεια,
γιὰ νὰ μὴν καταφέρῃ τὴ γρο-
θία του στὸ πρόσωπο τοῦ Έ-
ιμς. Μὰ ἔφερε πῶς τὸν κῦττα-
ζε ἡ Κάρα καὶ κατάρθωσε νὰ
συγκρατηθῇ.

— Μιλήστε! διάταξε ὁ Έ-
ιμς, ἀναγκάζοντας τὸ θῦμα
του νὰ πέσῃ σὲ γόνατα.

— Προσέξτε, τοῦ σύστησε
ὁ Όμερ μ' ἀνησυχία. Ἄν δὲν
εἶνε...

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή, ἔ-
πενέβη ὁ Κόριντον. Ἀφίστε ἔ-
μένα νὰ τῆς μιλήσω.

— Ὁ Έιμς χαλάωσε τὸ σφί-
ξιμό του καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός, δοκιμάστε. Ἄν
δὲν μιλήσῃ καὶ σὲ σὰς, θὰ τῆς
σπάσω τὸ χέρι!

— Ὁ Κόριντον ἔσκυψε πάνω
ἀπ' τὴ Μάριαν.

— Ἄν ἐργάζεσθε γιὰ τὸ
Ρίτσι, καλύτερα νὰ τὸ ὁμολο-
γήσετε, τῆς σύστησε. Δὲν ἔμ-
πορεῖ αὐτός. Ὁ Έιμς σπᾶσῃ
τὸ μπράτσο.

— Συγχρόνως τὴν κῦτταξε μ'
ἕνα τρόπο εὐγλωττο, προσπα-
θώντας νὰ τῆς δώσῃ νὰ κατα-
λάβῃ πῶς δὲν θὰ ὠφελοῦσε πιά
ἡ μπόφα της.

— Εκείνη διάταξε μιὰ στιγμή.
— Ὑστερα, καθὼς ὁ Έιμς τῆς
ἔστριβε πάλι τὸ μπράτσο, πρό-
φερε λαχανιασμένα:

— Ναι... ἐργάζομαι γιὰ τὸ
Ρίτσι.

— Ὁ Έιμς τὴν ἄφισε ἐλεύθε-
ρη κι' ἔκανε ἕνα βήμα πίσω.

— Τότε λοιπὸν θὰ ξέρουν
ποῦ βρισκόμαστε! εἶπε μ' ἀ-
γωνία ὁ Όμερ, καὶ σηκώθηκε
τροκίζοντας.

— Τόδεραν πάντα! φώναξε
ἡ Κάρα μὲ μανία. Δὲν κατα-
λαβαίνετε λοιπόν;... Σας τῆ-
λιξε ὁλοῦς, αὐτός! Ὁ Ρίτσι
δὲν σκοτώθηκε. Κι' ἡ ἀνηψιά
του ἦρθε γιὰ νὰ προειδοποιή-

σῃ αὐτὸ τὸ σπιδόνο πῶς εἶχα
δραπετεύσει!

— Λεῖτε ψέματα, τὴ διέκο-
ψε ὁ Κόριντον. Ποτέ μου δὲν
ἔχω ξαναδῇ αὐτὴ τὴ γυναίκα.
Κι' ὁ Ρίτσι εἶναι πεθαμένος...
τὸ ξέρετε καλά!

— Γύρισε στὸν Όμερ, ποῦ τὸν
κῦτταζε κατὰχλωμος.

— Θέλει νὰ μ' ἐκδικηθῇ,
προσέθεσε. Γιατί ὅμως θὰ πι-
στεύατε αὐτὴν κι' ὄχι μένα;

— Ρωτήστε ἐκείνη! εἶπε ἡ
Κάρα, δείχνοντας τὴ Μάριαν.
Ὁ Έιμς πῶς τὴν ξέρει...

— Ἄν δὲν μπορῆτε σεῖς νὰ τὴν
κάνετε νὰ μιλήσῃ, τ' ἀναλαμ-
βάνω ἐγὼ.

— Ὁ Έιμς ἀρπάξε πάλι τὸ
μπράτσο τῆς κοπέλλας.

— Τὸν ξέρετε; μούγκρισε.
— Ὁχι, ἀπάντησε ἐκείνη,
κουνώντας τὸ κεφάλι της.

— Χάνομε τὴν ὥρα μας, ἔ-
πενέβη ὁ Όμερ μὲ τρεμου-
λιαστή φωνή. Ἄν ξέρουν αὐτὸ
τὸ μέρος θορβοῦν ἀπὸ στιγμή
σὲ στιγμή! Ἰσως νὰ βρίσκων-
ται κιόλας στὸ πάρκο!

— Ἄς ἔρθουν, ἀπάντησε ὁ
Έιμς. Δὲν ἔχουν καμιά ἀπό-
δειξι... Μὴν ἀνακατεῦσεθε εἰς.

— Πλησίασε τὸν Κόριντον καὶ
τοῦ εἶπε, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔ-
λαμπαν ἐπίφοβα:

— Ὁ ἔξακριβῶς ποῖος
ἀπ' τοὺς δύο σας λέει ψέματα;
ἢ ἄν αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν
ξέρη ποῖος εἴσατε, θὰ πειστῶ
τότε πῶς σας συκοφαντεῖ ἡ
Κάρα.

— Ὁ Κόριντον ἀνασήκωσε τοὺς
ὤμους του.

— Μοῦ εἶναι τελείως ἄγνω-
στη, ἔδωκε. Ἄν πιστεύετε
τὴν Κάρα, θὰ πῇ πῶς εἴσατε
πολύ ἀφελής.

— Ὁ Έιμς τοῦ πῆρε μέσ' ἀπ'
τὴν τσέπη τὸ πιστόλι ποῦ τοῦ
εἶχε δώσει ὁ ἴδιος.

— Τὸ κρατᾷ ὥσπου νὰ βε-
βαιωθῶ, εἶπε, ἐνῶ συγχρόνως
πατούσε ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπὶ
πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Όμερ.

— Ἡ δοκιμὴ θάνατ' ἀπλῇ. Ἄν ἡ
κοπέλλα αὐτὴ σας γνωρίζῃ, θὰ

* Μιὰ γυναίκα ζητάει συμβουλὴ *

ΕΡΩΤΗΣΗ: Κάθε φο-
ρὰ ποὺ βλέπω φω-
τογραφίες ἀπὸ τὴς
Στάρ ἢ τελειότης
τοῦ δερμάτος τοῦ
μὲ ξαφνιάζει. Τὸ
δέρμα μου δὲν εἶ-
ναι ὁμαλὸν, ἀλλὰ
μοῦ φαίνεται, ὅτι
δὲν εἶναι δαῦμα τὸ
νὰ ἔχω ἕνα ὅμοιο
τόσο τέλειο καὶ
ἐγὼ. Νομίζετε ὅτι
αὐτὸ θὰ ἦταν ὁ-
νοτό;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Βεβαίως, κάθε
δέρμα μπορεῖ νὰ ὡμορφῇ
χάρη στὴν κρέμα Τοκαίον.
Ἐκατομμύρια γυναῖκες τᾶν
ὁποῖων τὸ δέρμα ἦταν θαμ-
νό, ἔγιναν πῶς ὡραίες καὶ
πῶς γοητευτικές, χάρις στὴν
κρέμα Τοκαίον.

Τὴν ἡμέρα, ἡ λευκὴ κρέμα
Τοκαίον διαπερνᾷ βαθειὰ
μέσα στὸν πόρος καὶ δια-
λύει τὴς περριττές οὐσίες ποὺ
μένουν ἐκεῖ, περιορίζοντας
ἔτσι τὴν αἰτία τᾶν μαρῶν
στιγμάτων καὶ τᾶν σκληρω-
τισμῶν μικρῶν σπυριῶν. Οἱ
ἀνοιγμένοι πόροι ξανασφί-
γουν. Ἐὰν μεταχειρίζεστε
κανονικὰ τὴν ὀχι λιπαρὴ
κρέμα τῆς ἡμέρας, τὸ δέρ-
μα σας θὰ γίνῃ μὰτ, ἀπα-
λὸ καὶ χωρὶς ἐλαττώματα.
Ἄλλὰ πρέπει νὰ προσέχετε
γιὰ νὰ διατηρῆτε αὐτὴ
τὴν καὶνούργια ὡμορφί-
α. Γιὰ νὰ κρατήσετε τὴν φρε-
σκάδα καὶ τὴν λάμψη τοῦ
δερμάτος σας, μεταχειρι-
σθετὴ κάθε βράδυ τὴν ροζ
κρέμα Τοκαίον ἢ ὁποῖα ἐμ-
ποδίζει νὰ σκληρωθοῦν οἱ
ρυτίδες. Κάνετε μιὰ δοκιμὴ
καὶ δὲν θάχετε πῶς κανένα
λόγο νὰ ζηλεύετε τὴν
ὡμορφίαν τᾶν Στάρ.

ξέρη τ' ὄνομά σας. Ὁ τὴν ἄ-
ναγκάσω νὰ τὸ πῇ. Ἄν δὲν
μπορῶ, θὰ πεισθῶ τότε.

— Ὁ Έιμς ἀνοίξε ἕνα ντου-
λάκι καὶ πῆρε μιὰ ἀσπρὴ ἀ-
διάβροχη μπλούζα.

— Ἡ πεῖρα μου, εἶπε ψυ-
χρά, μ' ἔχει διδάξει ὅτι ἡ ρι-
ζικώτερη μέθοδος εἶναι πάντα
ἡ προτιμώτερη. Δὲν ἔχομε ἄλ-
λωςτε καιρὸ τώρα νὰ δοκιμά-
σουμε τὴν πειθῶ... Ὁ, τι κι'
ἂν συμβῇ, αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν
πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ
Μπαίντρε.

— Κῦτταξε τὸν Κόριντον καὶ
πρόσθεσε:

— Ὁ τὴν θάλω τώρα ἀμέ-
σως τὸ ἀριστέρό μάτι. Ὁ τὴ
ρατῆσω ὕστερα νὰ μοῦ πῇ τ'
ὄνομά σας. Ἄν ἀρνηθῇ νὰ μι-
λήσῃ, θὰ τῆς βγάλω καὶ τὸ δε-
ξιό... Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ
μοῦ τὸ πῇ, ἂν τὸ ξέρη. Πέρα-
σαν πολλοὶ πεισματοῦρες ἀπ'
τὰ χέρια μου, κι' αὐτὴ ἡ μέ-
θοδός μου δὲν λάμβανε ποτέ.

— Ὁ Κόριντον χλωμάσε. Ὁ
Έιμς πλησίασε τὴ Μάριαν,
ποῦ τὸν κῦτταζε μὲ φρίκη.

— Σας ρωτᾷ ἀκόμα μιὰ
φορὰ: Ξέρετε τ' ὄνομά του;
πρόφερε, σκύβοντας πάνω της.

— Ἀκούσατε τί εἶπα. Δὲν ἔμ-
πορεῖτε νὰ πεισθῶτε.

— Δὲν ξέρω ποῖος εἶναι...
τραυλίσῃ ἡ κοπέλλα, σπατα-
ρώντας πάνω τὸ καθισμά της.
Μὴ μ' ἀγγίζετε!

— Ὁ Έιμς χαμογέλασε ἀπαί-
σια.

— Εἶνε πολὺ σύντομο αὐτὸ
ποῦ θὰ σας κάνω, δυστυχῶς ὅ-
μως θὰ πονέσετε πολὺ! εἶπε,
ἐνῶ τὴν ἀρπάξε σφιχτὰ ἀπ' τὰ
μαλλιά γιὰ νὰ τραβήξῃ πρὸς
τὰ πίσω τὸ κεφάλι της.

— Ἡ Μάριαν ἔμπηξε ἕνα οὐρ-
λιασμένο.

— Σταθῆτε! εἶπε ἀπότομα
ὁ Κόριντον.

— Ὁ Έιμς τὸν κῦτταξε, λα-
ρώνοντας τὰ φρυδιά του.

— Τί τρέχει; μούγκρισε.
— Ἀφίστε τὴν. Ναι, ἔχει
ποῖος εἶμαι... ἔχει δίκιο ἡ
Κάρα. Σας ἐγγέλασα ὅλους.
Εἶμαι πράκτορας τοῦ Ρίτσι.

— Ὁ Έιμς ἔμεινε ἀκίνητος.
— Μιλήτε σοβαρά; πρόφε-
ρε μὲ φωνὴ παγωμένη.

— Ἀσφαλῶς! Νομίζετε πῶς
θάνατα ἀλλοίωσῃ τὸν καιρὸ μου
μὲ μιὰ ὀργάνωσι τρελλῶν, σὰν
τὴ δική σας;... Ἄν δὲν ἀνα-
κατευόταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα, θὰ
σὰς εἶχα στείλῃ ὅλους στὴ φυ-
λακὴ σὲ μερικές μέρες. Κρί-
μα! Μὰ, τόσο τὸ χειρότερο!

— Ἡ τύχη σας δοῖ... προ-
σάρωινά τουλάχιστον.

— Ὁ Έιμς ἄφισε ἐλεύθερη τὴ
Μάριαν, πῆγε κοντὰ στὸν Κό-
ριντον καὶ τὸν χτύπησε μ' ὅλη
τὴ δύναμι στὸ στομάχι.

— Τώρα ἡ ποτὴ! σκέφθηκε ὁ
Κόριντον, κι' ἀρπάξε ἀπότομα
τὸ χέρι τοῦ Έιμς.

— Τὸν ἀνάγκασε νὰ κάνει μιὰ
στροφὴ, τοῦ κατάφερε μιὰ γε-
ρὴ κλωστή ἀπὸ πίσω καὶ τὸν
πέταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Κά-
ρα.

— Τὴν ἴδια στιγμή, ἐκείνη ση-
κώσε τὸν Κόριντον καὶ πυροβό-
λησε.

— Θέλοντας νὰ προφυλαχθῇ ὁ
Έιμς παραμέρισε λίγο. Κι' ἡ
σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ μέτωπο.

— Ἦταν νεκρὸς πιά, ὅταν, μὲ τὴ
φορὰ ποῦ εἶχε, ἔπεσε πάνω
στὴν Κάρα καὶ τὴν πέταξε χά-
μα.

— Ἡ ἐπίθεσις τοῦ Κόριντον ἦ-
ταν τόσο ἀπρόβλεπτη, ὥστε ὁ
Γιέβσκυ ἔμεινε σὰν ἀπολιθώ-

μένος ἀπ' τὴν ἐκπληξί, ἀνίκα-
νος νὰ κινηθῇ. Ὁ Κόριντον ἐπ'-
ωφελήθηκε ἀπ' τὴν πλεονεκτικὴ
αὐτὴ θέσι του, γιὰ νὰ διασχί-
σῃ μ' ἕνα πήδημα τὸ δωμάτιο
καὶ νὰ δώσῃ μιὰ κλωστή στὸ
χέρι τῆς Κάρα, τὴ στιγμή ποῦ
ἐκείνη ξαναπῆρε τὸν ρεβόλ-
βερ ποῦ εἶχε ἐμφύει ἀπ' τὰ
δάχτυλά της.

— Ἐσκυψε ὕστερα πάνω της
καὶ τὴ χτύπησε στὸ κεφάλι
τόσο δυνατὰ, ὥστε τὴν ἄφισε
ἀναίσθητη.

— Πρόλαβε νὰ γυρίσῃ ἐγκά-
ρως γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ
Γιέβσκυ, ποῦ ὁρμήσε ἐναντίον
τοῦ σὰν ταύρος. Ἐσκυψε γρή-
γορα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύ-
πημά του. Ἐπειτὰ ἡ γροθιά
τοῦ τὸν βόηκε στὸ στήθος καὶ
τὸν τῖναξε μακριά. Ὁ Γιέβσκυ
χτύπησε στὸν τοῖχο, γλύστρη-
σε χάμα κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ὁ Κόριντον, μὲ κομμένη τὴν
ἀνάσα, ἔτριψε τὰ δάχτυλά του
ποῦ εἶχαν πονέσει, καὶ χαμο-
γέλασε στὴ Μάριαν.

— Ἀλλάξαμε τὰ πράγματα,
τῆς εἶπε. Ἡ τύχη γύρισε μὲ
τὸ μέρος μας.

— Πῆρε ἀπὸ χάμα τὸν ρεβόλβερ
τῆς Κάρα. Ἐλυσε ὕστερα τὰ
δεσμὰ τῆς Μάριαν καὶ τὴ βοή-
θησε νὰ σηκωθῇ.

— Ἐκείνη ἀκούμπησε πάνω
του, τρέμοντας συγκορμη κι'
ἀναπνέοντας μὲ δυσκολία.

— Τόδερα... πῶς θὰ μὲ γλυ-
τώνατε... πρόφερε μὲ κόπο,
προσπαθώντας νὰ χαμογέλασῃ.

— Μὴ διαζῶσθε! Δὲν σωθή-
καμε ἀκόμη...

— Πέρασε τὸ μπράτσο τοῦ γύ-
ρω στὴ μέση της καὶ τὴ ρώ-
τησε:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ρόουλιν;

— Ὁ γροθὶ ἐδῶ ἀπὸ στιγμή
σὲ στιγμή. Τοῦ εἶπα ποῦ πῆ-
γαινα.

— Ὁάπρεπε νὰ τὸν περιμε-
νετε. Εἴδατε τί πῆγατε νὰ πά-
θετε; Ὁ Έιμς δὲν ἔμπεσε.

— Ἡ Μάριαν ἀνατρίχιασε.

— Τὸ ξέρω, μουρμούρισε.
Κι' ἐνόησε ἕνα φόβο!...

— Ὁ Κόριντον πῆγε κοντὰ
στὸν Έιμς κι' ἔσκυψε πάνω
του.

— Αὐτὸς εἶναι νεκρός, εἶπε.
Γύρισε ἀνάποδα τὸ λιποθύ-
μο Γιέβσκυ κι' ἔψαξε τίς τσέ-
πες του. Πῆρε τὸν ρεβόλβερ
καὶ τὸν πέταξε πρὸς τὴν Κάρα.

— Ἐλάτε μαζί μου, τῆς εἶ-
πε. Ἐγὼ νὰ πῶ δύο λόγια
στὸν Όμερ, πρὶν φτάσῃ ὁ Ρό-
ουλιν. Θὰ μὲ περιμένετε στὸ
μεταξὺ στὴν κἀμαρά μου. Ἐ-
κεῖ θάσαστε ἀσφαλισμένοι.

— Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ κῦ-
ταξε στὸ διάδρομο.

— Κανείς! εἶπε. Ἐμπρός,
πάμε!

— Ἀφοῦ δὲν ἦν ἡ Μάριαν, ἔ-
κλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴ σύρ-
τασε ἀπ' ἑξῶ.

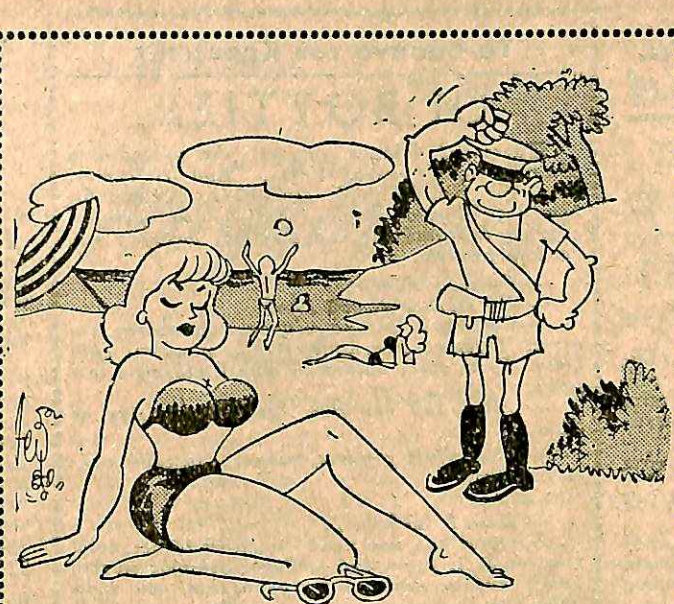
— Ἄς μείνουν ἐκεῖ μέσα
λίγο, πρόσθεσε. Κανείς δὲν
μπορεῖ νὰ τοὺς ἀκούσῃ, ὅσο κι'
ἂν φωνάζουν... Προχωρᾷ πρᾶ-
τος. Ἄν τυχὸν ἔχομε καμμιὰ
ἀσχημὴ συνάντησι, μὴ διστά-
στε νὰ πυροβολήσετε.

— Ἀνέβηκαν ἀδούρβα τὴ σκά-
λα. Στὸ χῶλλ, δὲν ἦταν κανείς.

— Ἄς ἀνεβούμε στὸ πρῶ-
το πάτωμα, εἶπε χαμηλόφωνα
ὁ Κόριντον. Ἡ κἀμαρά μου εἶ-
νε ἡ δεύτερη δεξιά. Κρυφτήτε
ἐκεῖ, ἂν συμβῇ νὰ συναντήσου-
με κανένα, κι' ἀφίστε ἐμένα νὰ
τὰ βγάλω, πέρα μαζί του.

— Βλέποντάς τὴν νὰ χαμογε-
λάει, πρόσθεσε:

— Βλέπω πῶς δὲν χάνετε

ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ...

— Ὑπαμονή, Μενέλας, καὶ σὲ μιὰ βδομάδα ἀπολύεσαι!...

ΤΟ ΚΟΥΙΜΟ

— Μπα! Σήμερα, Μαρίκα μου, εἶσαι σὲ... δημοφιές σου!

— Ἀχ!... Μ' ἔφανε πιά αὐτὴ ἡ μαμά σου!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

τὴν ἡμέρα σας. Θάλεγε κανεὶς
μάλιστα πῶς σας εὐχαριστεῖ
αὐτὴ ἡ περιπέτεια!

— Κάθε ἄλλο! Ἐκείνος ὁ
φριχτὸς ἄνθρωπος μ' ἔκανε νὰ
πεθάνω ἀπ' τὸ φόβο μου.

— Ἀκούσαν ὁμιλίες ἀπ' τὸ
πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλ-
λὰ δὲν φάνηκε κανείς. Ἀνέβη-
καν κι' οἱ δύο ἀδούρβα στὸ
πρῶτο πάτωμα.

— Δεύτερη πόρτα δεξιά, εἶ-
πε ὁ Κόριντον σταματώντας
στὸ κεφαλῶσκαλο. Περιμένετε με
ἐκεῖ. Δὲν ἔ' ἀργήσω... Πυροβο-
λήστε, ἂν χρειασθῇ.

— Ὁά προσέχετε σεις; τὸν
ρώτησε ἡ Μάριαν μὲ αγωνία.

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μέ-
να!...

— Καὶ τὴν ἔσπρωξε ἐλαφρὰ
πρὸς τὴν πόρτα τῆς κἀμαράς
του.

— Ἀφοῦ μῆκε καὶ ξανάκλει-
σε τὴν πόρτα, αὐτὸς κατέβηκε
πάλι στὸ ἰσόγειο. Ἐκρυβε τὸν
ρεβόλβερ τῆς Κάρα στὴ φοῦ-
χτα του.

— Ἀφουγκράστηκε ἕνα λεπτό.
— Ὑστερα προχώρησε ὡς τὸ
γραφεῖο τοῦ Όμερ. Βρῆκε τὴν
πόρτα μισανοικτή. Ἐορίξε
μιὰ ματιὰ μέσα.

— Ὁ Όμερ εἶχε μαζέψει ἕνα
σπαρὸ χαρτιά πάνω στὸ τραπέ-
ζι του. Ἦταν κατακίρηνος κι'
ἀνάπονος μὲ δυσκολία. Οἱ χει-
ρονομίες του ἦσαν διαστρεφ-
τικὲς καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Κα-
θὼς ἔχανε διαφόρους φακέ-
λους μέσα σὲ μιὰ μεγάλη
τσάντα.

— Ὁ Κόριντον προχώρησε ἡ-
συχὰ μὲς στὸ δωμάτιο. Ὁ Ό-
μερ ἀνασκήρτησε, βλέποντάς
τον, κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

— Μὴν κουνήσε, εἶπε ὁ Κό-
ριντον σηκώνοντας τὸν ρεβόλ-
βερ του.

— Ὁ Όμερ ἀπολιθώθηκε...
Μόνον ἡ ἀναπνοὴ τοῦ μαρτυ-
ροῦσε πῶς ἦταν ἀκόμη ζωντα-
νός. Ὁ Κόριντον ἔκλεισε τὴν
πόρτα καὶ εἶπε, πλησιάζοντας
στὸ γραφεῖο:

— Ἄς μὴ χασημερᾶμε!
Ἐχάσατε πιά τὸ παιχνίδι. Ἀρ-
κετὰ καλοπέρασα τόσα χρό-
νια...

— Ὁ Όμερ ἔμεινε πάντα ἀκί-
νητος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμέ-
να ἀπ' τὸν τρόμο.

— Τί θέλετε;... κατάφερε
νὰ πῇ ἐπιτέλους.

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στό πάλκο-σένκο

— Μωρή λαλοφραντασμένη, βγήκες με τόν κουρελοσιντζαντέ σου και σήκωσες τὸ μαχαλά στὸ ποδόρι μεσημεριάτικο! φώναξε ἡ Ἀριστέα τοῦ Στριμινέας στὴν Ἑφταλία, π' ἀνοίξε με φουσάντο νὰ τινάξη ἕνα σιντζαντέ.

Εὐτύς ὅμως ἡ Ἑφταλία, ποῦτανε μπῆρ σου καὶ μπῆρ μου, ξεφώνισε:

— Ἡέρα νὰ σ' ἀπαντήσω, διαβόλου σουρουκλεμέ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι σὰν τὰ μούτρα σου, οὐτὲ ἔχω ὄρεξι γιὰ καυγάδες!...

Ξαφνιασμένος τότε ὁ Νικολάκης, τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν βάλῃ σὲ ντερμπιέ:

— Βρέ Φταλία, ντροπή! Ἐσὺ ὡς τὰ χτέ, ἤσουνε νύχι καὶ κρέας ματζί τσι!...

Μὰ ἡ Ἑφταλία, χωρίς νὰ πενσάρῃ τὰ λόγια τ' ἀντροῦς τσι,

συνέχισε:

— Ἄν ἦμουν ἐγὼ ὁ ἀγαθοζούρας ὁ Στριμινέας, θὰ σοῦβάζα τὰ δυὸ ποδάρια σ' ἕνα παπούτσι, λαλοκουρλέντα, πού σ' ἔχει ὁ μαχαλάς μπούμπλικο! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ με πῇ λαλοφραντασμένη ἡ ψωριάρα ἡ Ἀριστέα, πού δὲν ἔχει οὔτε ἕνα φλυτζάνι, καὶ κάθε φορὰ πού θὰ τὴ πᾶνε βίζιτα, μου χτυπᾷ σὰν ζητιάνα νὰ τὴ δώσω τὸ φορνιμένο μου!...

Θερίο γένηκε ὁ Στριμινέας, ὅσο ἄκουγε τὴ φαρμακόστουη Ἑφταλία. Καὶ ἀζτισμένη ἡ Ἀριστέα του, πῆρε θάρρος, καὶ τὴ φώναξε:

— Ἡμάκρυναν οἱ ποδιές μας κι' ἡ σκέπασαν τοὶ μπομπές μας!... Ἑσένα πάει μouxτατζού, φουντουζού Ἑφταλία!

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπτε καὶ ξακολούθησε:

— Δὲν μου ἐξηγάς κάτι; Γιὰ τὸ ἐμπριμὲ ποῦκομας, σοῦδωσε ὁ στραβούλιακας ὁ Νικολάκης σου 100 χιλιάρικα... Μὰ ἐκεῖνο, ξέρω καλά, πὼς κοστίζει 250 χιλιάδες! Δὲν μου λές, λοιπόν, ἀπὸ ποῦ πῆρες τὰ ρέστα;

— Μωρὴ κακούρα!... Μωρὴ ἀντροχωρίστρα!... ξεφώνισε ἡ Ἑφταλία κι' ἦκανε δῆθεν πὼς λιγοθύμησε.

Ἀμέσως ὁ Νικολάκης με τὸν Στριμινέα, ἀλληλοκυταχτήκανε ἀγρία, ἐτοιμοὶ νὰ κομματιαστοῦν! Εὐτυχῶς, οἱ σεῖρτζῆδες τοῦ μαχαλά, μπήκανε στὴ μέση, κι' εἶδανε καὶ πᾶσαν νὰ τοὶ καλυμάρουνε, νὰ τοὶ κάνουνε ζαφτί.

— Βρέ ζευζέκῆδες, τοὺς φώναξαν, αὐτὸς ὁ γυναικοκαυγᾶς σὰς ἀνοίξε τὰ μάτια. Λοιπὸν, πότε-πότε, γιὰ νὰ μαθαίνετε ὅτι δὲν ξέρετε, πρέπει μᾶλλον νὰ τοὶ βάζετε με τρόπο νὰ τσακωνώνται!...

Κι' ἔτσι, σὲ λίγο, ὁ Στριμινέας με τὸ Νικολάκη, σφίξανε τὰ χέρια εὐχαριστημένοι. Μὰ κι' οἱ γυναικες τους, τὸ ἴδιο βράδυ, λέγανε κρυφά, σκασμένες στὰ γέλια:

— Καλὲ Φταλία, στὸ πρωῒνὸ ψευτοκαυγὰ πού κάναμε, ἠπαιξες τὸ ὅλο σου τότε κουάλε σὰν θεατοῖνα! Οὐλά, ὅπως τὰ πρόδωλες πῆγανε. Ὁ Στριμινέας εὐτύς ἤτρεξε καὶ μού πῆρε τὰ 12 φλυτζάνια ταξιμὶ δολοκλήρο!...

— Κι' ἐγὼ, ἐσένα, Ἀριστέα μου — εἶπε ἡ Ἑφταλία — σὲ υπεγνώστια. Γιατί, ὅπως τάτες, τὸ κόλπο πέτυχε! Καὶ τώρα θὰ πλεώσῃ ὁ Νικολάκης τὰ ρέστα 150 χιλιάδες γιὰ τὸ ἐμπριμὲ μου. Ἦταν ἕνα χρέος πού δὲν ἤξερα πὼς νὰ τοῦ ξεφουρνίσω!...

— Μωρὴ ὑπόβη, Φταλία μου! Εἰμαστε γιὰ τὸ πάλκο-σένκο ἀνταπάτες!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ θάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΟΙ ΒΟΥΤΙΕΣ

Κάτω στὸ Φάληρο πηγαίνω, ἴσια στὰ μπάνια Μπάτη, τυραβηγμένο ἐκάνω. Ἀμα τί ἴνεται, κουζούμ! Βαῖ-βαῖ-βαῖ! Ἀμα νῦνές θναῖκες βιλέπω, ζαλισμένος ἐνομαί. Σουρπουνίτσα μου λέει χίτες στὰ μπάνια, στὸ Φάληρο, μοναχός μου νὰ μὴν πηγαίνω.

— Γιατί, κουζούμ;

— Γι' αὐτὸ πού σοῦ λέω!

— Γιαβροῦμ, ὅλο τὸ κόσμος στὰ μπάνια πηγαίνει. Ἐγὼ νὰ μὴν πηγαίνω; Ζέστη κάνει, κουζούμ. Χίτες, μπέ, δροσιὰ νὰ μὴν ἱπαίρω; Γιατί μπέ;

— Βρέ ἐσὺ δὲν πᾶς γιὰ δροσιὰ. Δὲν σὲ ξέρω;

— Ἀμὲ γιατί πηγαίνω, γιάχο; Γιὰ μπανιστήρι πηγαίνω;

— Ἀμὲ!

— Σούς! Σούς!...

Σουρπουνίτσα μου καλὰ - καλὰ μὲ ἱξέρε, μπα-νιστήρι λέει, ἄμμα ἐγὼ σοβαρὸς-σοβαρὸς κυταγμένο ἐκάνω κάτω ἀπὸ μουστάκια μου ἐλάω μαζί της.

— Καλὰ, λέω, Σουρπουνίτσα μου, χίτες στὰ μπάνια μοναχός μου ντεν πηγαίνω, νὰ, τὸ μαγιώ μου ἱσιτί ἀφίνω.

Ἦστερα ἄλλο μαγιώ ἀγορασμένο ἐκάνω, Φάληρο πηγαίνω.

Βαῖ-βαῖ-βαῖ, τί ἴνεται, κουζούμ. Κορίτσια μορίτσια, κυρίες-κυρίες, παγουλά πυράμματα, πυριφωρίες, μυριφωρίες, ἱσιθθάνια, φελιάν φιστίκ, χίτες τὰ ἀσιλότημα τίποτα ντεν φορᾶνε. Σάλια μου τρέχονε, νάτια μου γουρλωμένα ἔνουνται, ὕστερα μέσα στὸ νερὸ μπαίνω, κορίτσια μὲ πειράζονε, ποδαράκια ἀρπάζω, ἔλια ἐκάνουν...

— Παοντόν, λέω.

— Καλὲ δὲν προσέχετε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέω.

Ἦστερα ποραπέρα πηγαίνω, μέσα στὸ νερὸ ἄλλα παιγνίδια ἐκάνω, κορίτσια μπάλια παίζουν, νὰ παίξω κι' ἐγὼ λέω, κορίτσια ἔλανε, μπάλια πετᾶνε, ἐγὼ λάθος κάνω, ἀντί μπάλια νὰ πιάνω, ἄλλα ὠραῖα πυράμματα, πολὺ ὠραῖα, πιασμένα ἐκάνω.

— Ω, παοντόν, λέω.

— Καλὲ δὲν ντερέπετε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, λέω.

Ἦστερα παραπέρα πηγαίνω, βουτιές κάνω, ποδαράκια πιάνω, γερᾶκια, μπαρτσάνια, παοντόν λέω, μὲ συγχωρεῖτε, ἄλλα κορίτσια ἔλανε, ἄλλα θυμωμένα ἔνουνται, ἐγὼ Καραμπέτ, ὅμως πολὺ - πολὺ ὠραῖα περνᾶω.

Ἦστερα ἱσιτί μου ὀρνᾶω. Σουρπουνίτσα μου μὲ ἱδέπει.

— Πού ἤσουν; λέει.

— Δουλειὰ μου ἤμουν.

— Σὲ ποῖα δουλειὰ σου;

— Στὸ μαζὶ μου.

— Καὶ γιατί τὰ μαλλιά σου εἶναι ἔτσι βρεμένα;

— Ἰδρωμένος εἶμαι, κουζούμ. Σήμερα, Σουρπουνίτσα μου πολὺ ζέστη ἔκανε, ἄμμα ὅλο ἱδρώτας ἔγινε, κουζούμ, πονκάμισός μου λούτσα ἐνέτα!

— Κι' αὐτὸ τί εἶναι;

Τι ἦταν αὐτὸ κουζούμ; Βαῖ - βαῖ - βαῖ, τί ἔπαθα.

Καινούργιο μαγιώ μου σὲ ἱφιμερίδα τυλιγμένο ἐκάνω καὶ ἱξέγασα νὰ κρύψω. Σὰν μπουνταλὰ ἐρίφ, ἱσιτί μου ἱπᾶ.

— Τι εἶναι αὐτό; πάλι Σουρπουνίτσα μου φωνάζει.

Ἦστερα πακεττάκι ἱπαίρω, ἱφιμερίδα ἀνοιγμένο ἐκάνει μαγιὼν βομένο ἱδέπει, ἔξ φιστενῶν, παντούφλα της βγαλμένο ἐκάνει τάκα-τάκα, κυράκι μου κάνει.

— Βρέ, καινούργιο μαγιὼ πῆγες καὶ ἀγόρασες; Νὰ τὸ βρέξουνε λοιπόν!

Αὐτὸ ἄσκημο ἦταν. Σουρπουνίτσα κυράκι μου πολὺ κοπάνησε. Ἀμὲ ἐγὼ ἱφχαριστημένος εἶμαι. Τόσα ὠραῖα πυράμματα πιασμένα ἐκάνω! Χαλὰλ ὁλοσὺν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὁχι ἄλλος!

Μπαδό. οὐ ἔξυπνε! Μπαδό Ὁ Ἐλ-λινὰ μου. νῆσιε καὶ ἀδιάβλητε! Σὲ σένα τὸ λέω, μάλιστα καὶ ὑπὲρ στοα-δοκυττὰς γιατί ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους πού ξέρεις. Ἐννόησε: Σὲ σένα πού μπήκες, πού ἐφόρμησες μᾶλλον, τελευταῖος στὸ λεωφορεῖο. Τίγκα τὸ λεωφορεῖο. Καὶ σοῦ φώναξε ὁ εἰσπράκτωρ:

— Δὲν χωράει ἄλλους!

Ἀλλὰ ἐσὺ ἐπήδησες. ἀνεορηνίθης καὶ βολεύτηκες. δηλώ-ων ὅτι χωράει ἄλλους δέκα. Λαμπρά. Δὲν διαφωνῶ. Νὰ στοιωντούμε λίγο περισσότερο νὰ νὰ χωρέσῃ κι' ἡ ἀφεντιά σου. νὰ πᾶν στὸν πόρτ δὲν ὄσον.

Ὅλοι νὰ οἰκονομηθοῦμε. ὅλοι νὰ ἐξυπηρετηθοῦμε. ἄφου εἶνε τέτοια τὰ νάλια τῆς συνκοινωνίας μας.

Ἀλλὰ, τοῦ λόγου σου, πού φώναζε, ὅτι χωρᾶνε ἄλλοι δέκα, τί κάνει: Μοῦ στάθηκες στὴν πόρτα σὰν σκοπὸς ἀπηνγορευμένης εἰσόδου. Καὶ στὴν πρώτη στάση πού ἔπιασε τὸ λεωφορεῖο. μὲ ἔβλεπε ἕκταν δυο-τρὲς ὑπομονητικοὶ πολῖται, πού ξεορτάλισαν στὴ στάση, πού ἔπιασε τὸν λόγου σου λέω ἀπλῶς τῆ νεοῦκλα σου στὸ ἀνοιγμα ἀπλῶς τις ποδάρες σου καὶ τὸ κτηνώδες στήθος σου καὶ φώναζες:

— Δὲν χωράει ἄλλους!

Ἀμ βέβαια. Ποῖν πού ἦταν τὸ παλινούτρο σου ὁπὼς χωρούσανε κι' ἄλλοι δέκα. Καὶ οὐλὶς ὑπῆκε τὸ παλινούτρο σου μέσα δὲν χωράει κανένας! Κανένας νὰ ὑπὲρ βλῆπει τῶσα βο-λευτήκαμε. Κάνουμε τὸ κέφι μας. σπαρᾶ-ξαμε, κλωστήσαμε, εἰσβάλαμε καὶ ἄλλος νὰ ὑπὲρ! Γιατί ἔν χωράει! Ὁ ἄλλος καὶ οἱ ἄλλοι νὰ στέκωνται ὥστε μέσα στὸ λιοπύρι καὶ νὰ λιώνουν στὰ πόδια τους. γιατί τὸ παλινούτρο σου ἐγεί τὴ γνώμη ὅτι ἐξηντλήθη ἡ νοσητικὴ τοῦ λεωφορείου εὐθύς ὡς τὸ παλινούτρο σου ἐμπήκε μέσα. Καὶ νὰ ὑπὲρ ἄλλος λοιπόν. Ἔτσι!

Καὶ γιατί νὰ ὑπὲρ! Γιατί δὲν χωράει; Ἐσὺ βρέ παλινούτρο μου γιατί γώ-ρεσε: Ὅπως γώρεσε ἐσὺ. θὰ γωρέ-σουν καὶ ἄλλοι. θὰ στοιωντούμε λίγο ἀκόμα. θὰ στοιωντῆς καὶ τοῦ λόγου σου καὶ θὰ ἐξυπηρετηθοῦν καὶ οἱ ὑπό-λοιποι. Διαφανεῖς! Νὰ μου ζήσης Ἑλλινὰ μου! Τύπος καὶ ὑποναυαυός. μάσκα εἰκόσι τρεσά-ων καρατίν. Νοοτροπία κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης! Ὁ ἐαυτοῦλης μας! Πρὸ παντός ὁ ἐαυτοῦλης μας καὶ οὐδεὶς ἔτε-ρος. Νὰ σπάσῃ τὴν οὐρὰ ὁ ἐαυτοῦλης μας καὶ νὰ περάσῃ πρῶτος. Ἀλλὰ, ἂν τὸ κάνῃ καὶ κανένας ἄλλος ἔξυπνος, πῶρ καὶ αὐτὸς ἐναντίον του. Νὰ κλωστή-ὲς ἐαυτοῦλης μας. Ἀλλὰ ἂν κλωστή-ὲς καὶ ἄλλος, καυγᾶς καὶ διαβολόσταχ-ὲς ἂν ἀνάψουμε τὸ τσιγάρο μας μέσα στὸ συ-νωτισμό. Ἀλλὰ ἂν τὸ ἐπιχειρήσῃ ἄλ-λος, ἔξω φρενὼν ὁ ἐαυτοῦλης μας. Καὶ οὕτω καθεστῆς. Σὲ ὅλα ὁ ἐαυτοῦλης μας. Στὶς δουσίες θέσεις ὁ ἐαυτοῦλης μας. Στὰ ρουσφέτια ὁ ἐαυτοῦλης μας.

Καὶ μὲ τέτοια νοοτροπία θέλουμε νὰ πᾶν τὸ ρωμέικο μπροστά. Πᾶς: Γιατί στὰ λέω ἐσένα: Γιατί ἐσὺ οὐ ἔπνεες τῶσα, γιὰ νὰ οὐ δώσης ἀπτόν δειγνὰ τῆς ἐαυτοῦλης ἰδεολογίας.

— Δὲν χωράει ἄλλους!

Ἀλλὰ θὰ χωρέσῃ! Τσαβῆθου, λοι-πόν, ἀπὸ τὴν πόρτα τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω καὶ ἄσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ περά-σουν γιατί θὰ φᾶς μὴ κλωστής στὰ νῶτα ἐσὺ καθὼς στέκεσαι πού θὰ βρε-θῇς στὴν ἄλλη στάση. Κάθου. Ἄντε μπράβο!... Περάσε κι' ἐσὺ! Χωράτε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἡ Μαρινέλα ἐνοίωθε νὰ τὴν παραλύῃ ἡ ματιά ἐκείνη τοῦ νέου αξιωματικοῦ τῆς ἀεροπορίας. Ὡστόσο, ἀπάντησε σταθερὰ στὴν ἐρώτησί του:

—Ναί, ἡ ἀπόφασί μου εἶναι ἀμετάκλητη!

Ὁ Χάρου Μπράντλ τῆς ἐροῖε μὴ πύρινη ματιά κι' ὕστερα βγῆκε βιαστικά ἀπ' τὸ σαλόνι. Ἡ καρδιά τῆς Μαρινέλας σφίχτηκε ἀπὸ ἕναν ἀόριστο ὄθο. Ὡ, γιατί δὲν ἐρχόταν ἀμέσως ὁ Κορράντος, ὁ ἀγαπη-μένος ἀρραβωνιαστικός της, νὰ τὴ λυ-τρώσῃ ἀπ' τὸν ἐφιάλτη!...

Ὅταν ὁ Κορράντος Ροβέτι, ἀξιωμα-τικός τοῦ ναυτικοῦ, ἐκμυστηρεύθηκε στὸ Μπράντλ πὼς ἐπρόκειτο ν' ἀραβωνι-αστῇ με τὴ Μαρινέλα, λίγο εἰσιψε νὰ ξεσπάσῃ μὴ σκηνὴ τρομερὴ μεταξὺ τῶν δυὸ φίλων. Γιατί ὁ ἀεροπόρος ἀγαποῦ-σε ἀπὸ καιρὸ, κρυφὰ καὶ φλογερὰ, τὴ χαριτωμένη ἐκείνη κοπέλλα.

Ὡστόσο ὁ Χάρου κατάφερε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ προστάθηκε πονηρὰ νὰ μεταπέσῃ τὸ φίλο του, μὲ συκοφαντικὸς ὑπανιγμούς γιὰ τὴν ἠθικὴ τῆς ἀγαπημένης του. Μὰ τὸ παίρνει τοῦ ἀπέτυχε. Τὸ μόνο πού κατάφερε ἔ-τσι ἦταν νὰ τοῦ κλείσῃ ὁ Κορράντος τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὁ γάμος τοῦ ζευγαριοῦ θὰ γινόταν σὲ μὴν βδομάδα. Ἀ-ποροφραμένη ἀπ' τὴν εὐτυχία της, ἡ κοπέλλα ἀγνοοῦσε ἀκόμη τὸ παρόλοιο σχέδιο τοῦ Χάρου Μπράντλ: νὰ περάσῃ δηλα-δὴ με τὸ ἀεροπλάνο τοῦ τὸ νό-τιο Εἰρηνικό στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο τοῦ.

Ὁ Κορράντος τῆς μίλησε γι'

Ὁ Μπράντλ δὲν εἶχε κανένα μέσο γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν περασ-τῶν πλοίων...

αὐτὸ, στὸ γυρισμό του ἀπ' τὰ γυμνάσια. Ἡ καλὴ καρδιά του βασανιζόταν ἀπὸ τύψεις. Σκεπτόταν πὼς ἡ τρελλὴ ἐκείνη πῆσις τοῦ Μπράντλ, πού θάχε ἴ-σως τραγικὸ τέλος, ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐρωτικῆς ἀπελπισίας του. Ξεχνώντας λοιπὸν τὴ δυσαρσείκιά του, τοῦ-γραψε λίγες ἐνθαρρυντικὲς λέξεις:

«Θάρρουμε νὰ σ' ἀποκαιρητήσουμε ἐγὼ κι' ἡ Μαρινέλα».

Ὁ Μπράντλ τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως, ζητώντας τὴ συγγνώ-μη του.

★

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ. Ὁ Χάρου, ἥσυχος καὶ ψυχρὸς προετοιμαζόταν γιὰ τὸ ξεκίνημα. Κάθε τόσο, κύτταζε ἀνυ-πόμονα πρὸς τὴν εἰσοδὸ τοῦ ἀεροδρομίου. Ὅταν εἶδε νᾶρ-χωνταὶ ὁ Κορράντος κι' ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ὤρμησε κι' ἔπιασε τὰ χέρια τοῦ φίλου του. Ἐκείνος τὸν κύτταξε με συγ-κίνησι. Ὡστερα ὁ Κορράντος ἐξέτασε τὸ ἀεροπλάνο. Ἰδίως τὸν παραξένησε ἕνα καθίσμα γιὰ τὸ σύντροφο τοῦ πιλότου, γιὰ-τί εἶχε ἕνα αὐτόματο μηχανήμα πούπιανε ἀμέσως τὸν ἐπι-βάτη κι' τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο.

—Ἔτσι, δὲν κινδυνεύει κανεὶς νὰ πέσῃ, τοῦ ἐξήγησε ὁ Μπράντλ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ μηχανικός του τοῦκαμε ἕνα ἀδιόρατο νόημα.

—Σὲ ζητοῦν ἐπείγοντως στὸ τηλέφωνο, εἶπε ἐκεῖνος στὸ φίλο του.

Ὁ Κορράντος ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀεροδρομίου. Τότε ὁ Χάρου προσκάλεσε τὴ Μαρινέλα ν' ἀ-νεβῇ κι' αὐτὴ στὸ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ δῇ τὸ ἐσωτερικὸ του. Τὴν ἐπώρξε ἑλσφρὰ πάνω στὸ καθίσμα, πού τὴν κράτησε ἀμέσως σιχμάλωτη.

Εἶχε βάλει στὸ μεταξὺ σὲ κίνησι τὸ μοτέρ. Τ' ἀεροπλάνο ξεκίνησε κι' ἀπογειώθηκε. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ δρα-ματικὴ ἐκείνη σκηνὴ ἀπαγωγῆς. Καὶ τὸ βουρτὶ τοῦ μο-

τέρ σκέπασε τ' ἀπελπισμένα ξεφωνητὰ τῆς Μαρινέλας.

...Μιὰ βδομάδα τώρα, δὲν εἶχε σταματήσει ἡ θύελλα. Τὰ κύματα ἔδερναν ἀγρία τὸ νησί με τὸ παράξενο ἀσπρο χρώ-μα, πού εἶχε ὀνομασθῇ γι' αὐτὸ «Φιλινσιένιος Πύργος».

Ὁ Χάρου τὸ εἶχε διαλέξει σὰν πρῶ-το σταθμὸ τοῦ ἀεροπορικοῦ ταξιδιοῦ του. Θάμεινε ἐκεῖ κάμποσο καιρὸ με τὴ Μαρινέλα, κρυμμένος, ὅπου νὰ πά-ψουν οἱ ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσί τους. Ὡστερα, θὰ διάλεγε τὴ γῶρα ὅπου θὰ πῆγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν. Ἐλ-πίζε ἄλλωστε, ὅτι σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἡ Μαρινέλα θὰ συγκινιόταν ἀπὸ τὴν ἀ-γάπη του. Ἡ τουλάχιστον ὅτι θὰ ὑπο-τασσόταν στὴν τύχη της.

Εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ προσγειωθῇ σ' ἕνα ψηλὸ ὄροπέδιο τοῦ νησιοῦ, μὰ ἡ ὑπόρα εἶχε παρασύρει τ' ἀεροπλάνο του καὶ τὸχε ρίξει στὴ θάλασσα. Ὡστόσο, ὁ Μπράντλ κατά-φερε νὰ φτάσῃ στὴν ἀκτὴ σώζοντας καὶ τὴ Μαρινέλα. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ διασώσῃ τὸ παραμικρὸ ἀπ' τὰ τρόφιμα καὶ τ' ἄλλα εἶδη πρώτης ἀνάγκης πού εἶχε φορτώσει στ' ἀεροπλάνο.

Τὴν ἐβδόμη μέρα, αὐτὸς πού εἶχε φανῇ τόσο ἀλύγιστος, ἔδειξε τὴν πρώτη ἀδυναμία. Πλησίασε σὲ μὴ μικρὴ σπη-λιά, ἀνασῆκωσε τὸ μουςαμὰ πούφραξε τὴν εἰσοδὸ της, κι' ἀντίκρισε τὸ ἀδύνατο καὶ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς κοπέλ-λας, με τὰ μάτια της κλειστά.

—Μαρινέλα!... φώναξε μ' ἀγωνία, τρέμοντας σύγκορμος. Ὡστερα θαναδῆρξε τὴν αὐτοκρινιχρία του κι' ἔγινε πάλι ψυχρὸς, ἀπαθής.

Τ' ὄνειρό του εἶχε ἀρχίσει μ' ἕνα δρᾶ-μα: Εἶχαν μείνει, αὐτὸς κι' ἡ Μαρινέλα, σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημικὸν δῶμα, δίχως τροφίμα, χωρίς ἐλπίδα σωτηρίας!

Μιὰ μικρὴ στήλη καπνοῦ φάνηκε ξα-φνικὰ στὸν ὀρίζοντα... καὶ δεῦτερη καὶ τρίτη, Τρία πλοία! Ὁ Χάρου ἐνοίωσε νὰ ξαναζωντανεύουν οἱ ἐλπίδες του.

Μὰ, σὲ λίγη ὥρα, νύχτωσε. Κι' ὁ Μπράντλ δὲν εἶχε κανένα μέσον γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν περα-στικῶν ἐκείνων πλοίων...

Ἕνα σφοῦγμα, μακρυνὸ ἀ-κόμα κι' ἐπιμονο, ἔκαμε τὸ αἶ-μα νὰ κύκλοφορᾷ νορμότερα στὶς φλέβες του. Δὲν ἐνοίωσε πιά καμιά ἐξάντλησι...

Ὅταν ξημέρωσε, εἶδε ν' ἀγ-κυροβολοῦν ἐκεῖ κοντὰ τρία μι-κρὰ πολεμικὰ καὶ νὰ στέλνουν δυὸ βάσκες στὸ νησί. Ἐτρεξε ἀμέσως στὴ σπηλιά καὶ τραντά-ξε δυνατὰ τὴ Μαρινέλα. Ζητών-τας νὰ τὴ ζωνογήσῃ. Ἐκείνη ἀνοίξε μὴ στιγμή τὰ μάτια της κι' ὕστερα λιποθύμησε.

Καθὼς ὁ Χάρου ἔτρεξε πάλι πρὸς τὴν παραλία, μὴ φωνὴ τοῦ πᾶγωσε τὸ αἷμα:

—Μαρινέλα!...

Ὁ Κορράντος, ὁρθὸς στὴν πλῆρη τῆς πρώτης βάσκες, φώναξε τὴν ἀγαπημένη του!

— Ὁχι, δὲν θὰ τὴν πάρῃς! οὐλίσσε ὁ Μπράντλ με μανία.

Κι' ἀρχισε νὰ ξανασκαρφαλῇ στὸν ψηλὸ βράχο, ὅπου βοισκόταν ἡ σπηλιά. Ὁ Κορράντος κι' οἱ ναῦτες του πῆδη-σαν ἔξω ἀπ' τὴ βάσκα καὶ τὸν κυνήγησαν... Ἕνα τρομαγμέ-νο ξεφωνητὸ βγῆκε ξαφνικὰ ἀπ' τὰ χεῖλιά τους. Ἕνα σώμα ἀ-πὸ ψηλά.

Ὁ Μπράντλ, ἐξασθενημένος ἀπ' τὴ νηστεία, εἶχε παραπα-τήσει κι' εἶχε γκρεμισθῇ ἀπὸ ὕψος 20 μέτρων. Ὅταν ἔφα-σαν κοντὰ του, ἦταν νεκρὸς πιά!

...Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ Μαρινέλα εἶχε συνελθῇ πιά τελεῖως, στὸ π

Παρηκολούθησε ο ίδιος ΤΗΝ... ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ!

Οι εκκεντρίκοι ενός Αμερικανού

Στη Μπαρλινγκτον, μία μικρή πόλη 2200 κατοίκων, στην αμερικανική πολιτεία του Κολοράντο, ζει ένας ιδιόρρυθμος γέρος, που λέγεται Τζαίμς Νέλσον Γκέραρτ. Είπε ηλικίας 76 χρόνων και η περιουσία του ξεπερνάει τις 80.000 δολάρια.

Ο Γκέραρτ, σ' όλη του τη ζωή, δεν κάπνισε, δεν ήπιε οινόπνευμα, ποτά και δεν είχε κανένα πάθος. Δεν γνώρισε, εξ άλλου τη συζυγική ζωή, ούτε αισθάνθηκε τη χαρά να γίνει πατέρας. Ως πέρσι, λοιπόν, λογάρισε ν' αφήσει την περιουσία του στους συγγενείς του. Αλλά άλλαξε γνώμη, έπειτα από το θάνατο μιας αδελφής του, που ήταν επίσης άγαμη. Ο ίδιος απουσίαζε την εποχή εκείνη από τη Μπαρλινγκτον και οι συγγενείς του της έκαμαν μία πνιγχοή κηδεία, που στοίχισε μόνον 300 δολάρια.

Το γεγονός αυτό κατατάραξε τον Γκέραρτ. Συλλογίστηκε ότι, θάρρος και η δική του σειρά να πεθάνει, οι συγγενείς του θα διαζούνταν να τον ξεφορτωθούν κι' ότι θα του έκαναν μία κηδεία το ίδιο φτωχική, όπως και της αδελφής του.

Αλλά αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Αποφάσισε, λοιπόν, να φροντίσει ο ίδιος προκαταβολικά για την κηδεία του. Και, για το σκοπό αυτό, αγόρασε σ' ένα νεκροταφείο, κοντά στη Μπαρλινγκτον, έναν από τους ακριβότερους τάφους κι' έχτισε εκεί ένα πολυτελές μνημείο, όπου έβαλε το όνομά του και την ημερομηνία της γεννήσεώς του. Έπειτα, συνεννοήθηκε μ' έναν πάστορα και με το χορό της εκκλησίας και ρύθμισε όλες τις λεπτομέρειες της κηδείας του. Δεν υπέλειπε παρά ο θάνατός του.

Ο Γκέραρτ αποφάσισε τότε να τον ορίσει κατά τις πρώτες ημέρες του Ιουνίου του περασμένου έτους και είπε το μυστικό του σε μερικούς στενούς φίλους του.

Αλλά κάποιος απ' αυτούς τον πρόδωσε κι' έτσι όλες οι προετοιμασίες πήγαν χαμένες, γιατί ο δήμαρχος της Μπαρλινγκτον άσφαλτε στα παιδιά της εκκλησιαστικής χορωδίας και στον πάστορα να λάβουν μέρος στη μακάβρια τελετή.

Ο Γκέραρτ, όμως, δεν απελπίστηκε. Συνεννοήθηκε με τον πάστορα μιας γειτονικής πόλεως, του Κολοράντο, προμηθεύτηκε μερικούς δίσκους με πνεύμα έμβατήρια και εκκλησιαστικούς ύμνους και... έστειλε στις έφημεριδες την αναγγελία του θανάτου του, ορίζοντας την κηδεία του για τις 2 το απόγευμα της άλλης ημέρας.

Όλοι στη Μπαρλινγκτον ήξεραν πως ο Γκέραρτ δεν είχε πεθάνει. Την ώριμνη ώρα, ωστόσο, περισσότεροι από 1500 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν έξω από το σπίτι του.

Κι' η εκφορά άρχισε σύμφωνα με την προκαθορισμένη τάξη.

Ο Γκέραρτ πήρε τη θέση του μέσα στο φέρετρο... σκορπίζοντας δεξιά κι' αριστερά μειδιάματα και συνομιλώντας με κείνους που τον περιστοίχιζαν, ενώ τα γραμμόφωνα έπαιζαν τα πνεύμα έμβατήρια και τους θρησκευτικούς ύμνους...

Στο νεκροταφείο, ο πάστορας που είχε φέρει από το Κολοράντο, ξεφώνησε ένα συγκινητικό επίκρηδο κι' οι φίλοι του «νεκρού» έβριζαν μέσα στον τάφο του μεγάλα μπουκέτα με άνθη.

Κατόπιν ήρθε η σειρά των φωτογράφων, που πήραν φωτογραφίες στο Γκέραρτ σε διάφορες στάσεις: μέσα στο φέρετρο με κλειστά τα μάτια, όρθιο πλάι σ' αυτό κτλ.

Και η πρωτότυπη τελετή τελείωσε με τα συλλυπητήρια των παριστοιμένων προς τους συγγενείς του «νεκρού». Πολλές γυναίκες έκλαιγαν από τη συγκίνησή τους και δυο ή τρεις έλιποθύμησαν!...

Όλη αυτή η ιστορία στοίχισε περί τις 4.000 δολάρια. Αλλά ο Γκέραρτ ένθουμιαστηκε! Κι' από πέρσι ως εφέτος... πέθανε άλλες δυο φορές. Η χειμωνιάτικη κηδεία του, όμως, σημείωσε παταγώδη άποτυχία λόγω της κακοκαιρίας και δεν ήταν καλύτερη εκείνη του περασμένου Ιουνίου, λόγω αντίθεσης των άρχων.

Αλλά ο Γκέραρτ υποσχετεί πως του χρόνου θα τα καταφέρει καλύτερα.

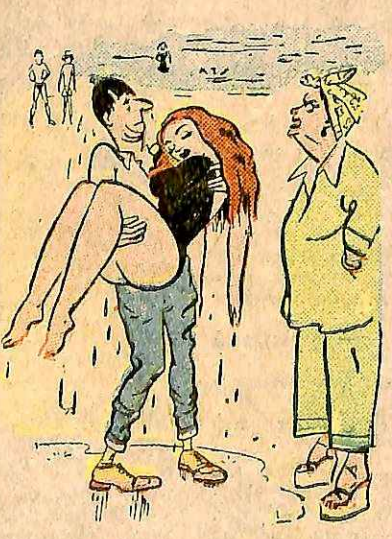
«Η τελευταία κηδεία μου, έδλωσε, απέτυχε παταγώδως. Αλλά υποσχομαι πως τον επόμενο χρόνο θα κάμω κάτι το εξαιρετικό, που δεν έγινε ποτέ άλλοτε και πουθενά. Αν, όμως, συμβεί να πεθάνω στα σοβαρά, πράγμα που δεν είναι απίθανο, θα φύγω από τον κόσμο ευχαριστημένος για δυο λόγους: πρώτον γιατί είμαι ο μόνος άνθρωπος, που μπορεί να καυχηθεί ότι παροκολούθησε την κηδεία του ζωντανός και δεύτερον γιατί, φοβούμενος μ' αυτό τον τρόπο τα χρήματά μου, θα είμαι βέβαιος πως δεν θα πάνε στα χέρια των συγγενών μου, που θα ήθελαν να με θάψουν σαν σκύλο!...»

— Πάψε να φωνάζεις, χορτιάγε μου! Θα διώξεις τα ψάρια!..

— Σου το είπα, καυμένη Θρασύβουλε πως με άλληγογραφία δεν νοικιάζονται σπίτια για το καλοκαίρι!...

— Τι, Είσαι παντρεμένος; Δεν άφινες, καυμένη κανέναν άνύπαντρο, να σώση το κορίτσι μου;...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Δακρύζουν τα μάτια σας συχνά κι' άδικολογείτε; Πλυνέτε τα επανειλημμένως με το εξής φάρμακο:
Τριανταφυλλόερο 200 γραμ.
Γλυκερίνη 20 »
Συμπλιμέ 0,10 »

Αν δεν έδωτε άφέλεια, σημαίνει πως έχει άποφραχθεί ο σωληνίσκος που διοχετεύει τα δάκρυα στο έσωτερικό της μύτης. Χρειάζεται τότε χειρουργική επέμβαση.

Για το ήλιόκαμα

Το πυκνό τίλιο άφελει πολύ για το ήλιόκαμα. Πλύνεσθε μ' αυτό πολλές φορές την ημέρα.

Οι λεκέδες των έπιπλων

Υπάρχουν διάφορες μέθοδοι καθαρισμού των λεκέδων των έπιπλων, αναλόγως της προελεύσεώς τους.

1) Τα έλαφρα σημάδια, που άφινει το νερό σ' ένα λουστραρισμένο έπιπλο. Μην τα τρίβετε ποτέ στεγνά. Περάστε τα έλαφρα και γρήγορα μ' ένα λεπτό και βρεγμένο πανί, κατά τη διεύθυνση των ινών του ύφλου, επί 1—2 λεπτά της ώρας. Άφιστε να στεγνώση τελείως το νερό. Έπειτα αλείψετε με μίγμα από ίσες ποσότητες λινέλαιο και νερό και τρίψτε δυνατά με μια φανέλλα.

2) Κηλίδες λίπους ή λαδιού. Τις τρίβετε έλαφρά με νερό, με το δαχτύλο σας, τις σκεπάζετε με μπόλικο τάλκ, βάζετε από πάνω ένα βαρύ σίδερο κι' αφήνετε ως τ' άλλο πρωί. Το τάλκ θάχει απορροφήσει πια το λίπος. Περνάτε ύστερα με μια φανέλλα βρεγμένη λίγο με πετρέλαιο, κατόπιν μ' ένα καθαρό και στεγνό πανί και στο τέλος λουστράρετε με το κατάλληλο βερνίκι.

3) Λεκέδες από μελάνι. Βάζετε πάνω βαρεκίνα, ή δακλίκον άξυ, ή άραίο σπέρτο του άλατος (υδροχλωρικό άξυ). Αφού ξεθωριάσει το μελάνι, απορροφάτε το πλεονάζον ύγρο μ' ένα στυπόχαρτο. Μην προσπαθήσετε να καθαρίσετε τελείως οι λεκέδες με την πρώτη φορά, γιατί τότε το ύγρο θα εισχωρήσει βαθιά στο ύφλο και θα το καταστρέψει σιγά-σιγά. Έπαναλάβετε πολλές φορές. Στο τέλος, ξεπλύνετε με άφθονο νερό και διορθώστε το βερνίκι.

Πώς προφυλάσσεται το λάδι

Για να μη ταγγίσει το λάδι, προσθέσετε από πάνω του λίγο οινόπνευμα. Βουλώστε καλά τη μπουτίλια κι' αφήστε την όρθια. Φυσικά, όταν πρόκειται να χρησιμοποιήσετε το λάδι, χύνετε πρώτα το οινόπνευμα.

Αναστα χαρτιά

Αν θέλετε να κάμετε άκαυστο ένα χαρτί, τυπωμένο ή όχι, το βουτάτε στην έξυς διάλυση, που την έχετε θερμάνει σε 50 βαθμούς:

Θεικόν άμυγνίων 8 γραμ.
Βορικόν άξυ 3 »
Βόραξ 2 »
Νερό 100 »

Για τα γύφια άγαλματάκια

Τα κοινά γύφια άγαλματάκια μπορούν να γίνουν σαν μπρούτζινα, με την έξυς κατεργασία: Αφού τα καθαρίσετε και τα στεγνώσετε, τ' αλείψετε μ' ένα στρώμα λινέλαιου φο. Περνάτε ύστερα και δεύτερος το γύφιο στρώμα. Πριν στεγνώση έντελως το τελευταίο, παίρνετε από ένα χρωματισμένο σκόνη μπρούτζου και, μ' ένα κομμάτι βελούδο ή μ' ένα βαμτάκι, την κολλάτε πάνω στο ύγρο άκόμη λάδι.

Γράμματα σε ύζλο

Ανακατεύετε μελάνι της Κίνας με διάλυση καυστικής σόδας 10 τοις 100, ή προσθέτετε στο μελάνι της Κίνας υπερμαγγανικό κάλιο, τόσο που να μη διαλυείται πια άλλο. Τα γράμματα μ' αυτό το μελάνι πάνε σε ύζλο μενουν άσθυστα. Κι' αν άκόμη φύγει έντελως το μελάνι.

Ανθεκτική κόλλα

Για να φτιάσετε μια ανθεκτική κόλλα για το συντέφι, ανακατεύετε 10 μέρη παρόκολλα, λυωμένη σε υπαίρι μαρί, και 1 μέρος πυριτικών νάτριο (υδρούλιο). Προσπαθείτε καλά τα σπασμένα κομμάτια, αφού τ' αλείψετε μ' αυτό το μίγμα, και αφήσετε ύστερα μ' ένα μαχαίρι την κόλλα που πλεονάζει.

Νοθευμένη ζάχαρη

Για να δάτε αν είναι νοθευμένη ή ζάχαρη, τη λιώνετε σε λίγο νερό. Οι ξένες ουσίες μένουν τότε άδιάλυτες και κατακαθίζονται στο βόθρο του νερού.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Μια άπλη μέθοδος για ν' αποφεύγονται οι πνιγμοί:

ΣΤΗΝ κορσιμώτερη περίοδο του τελευταίου πολέμου, ένω μια άμερικανική υποπομπή διέσχισε τον Άτλαντικό, τορπιλλίσθηκε και βυθίστηκε ένα πλοίο της. Ένας απ' τους άνδρες του πληρώματος κατώρθε να μείνει — αυτός μόνος — στην επιφάνεια του νερού. Τό ένα νέοι του ήταν τραυματισμένο, σχεδόν άνοσητευμένο.

Πάνω στην άπελπισία του θυμήθηκε τότε ένα μάθημα που είχε διδαχθεί από έτών, κι' αποφάσισε να το δοκιμάσει. Άφισε το σώμα του να βουλιάξει σιγά-σιγά. Στις λίγα δευτερόλεπτα ξαναβρήκε στην επιφάνεια. πήρε άναπνοή και ξαναβυθίστηκε.

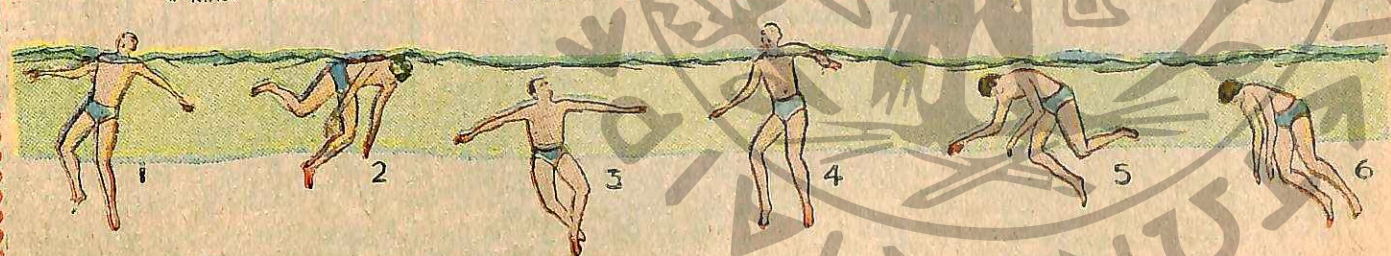
Τό ίδιο πράγμα επανέληθη έκατοντάδες φορές, ως ότου διέκοιαν από ένα άλλο πλοίο το κεφάλι εκείνο που εμφανιζόταν κι' ξαναανέβαιναν και δίσωσαν το ναυαγό. Φανταστήτε δέ την έκπληξή τους όταν παρρησιόσαν πως διαπρούσε άκόμη άκμαίες τις δυνάμεις του μολονότι βρισκόταν από 5 ώρες στη θάλασσα!

Ποιά «θαύμα» έφωσε τη ζωή αυτού του ναυτικού; Η έκπληκτική μέθοδος που διδάσκει στους μαθητές του κάποιος Άμερικανός καθηγητής της κολυμβητικής ονόματι Φρέντ Λάνου. Την ένε έπινοήσει ο ίδιος και πιστεύει ότι θα υποσώσασαν να σωθούν μ' αυτήν οι μισοί τουλάχιστον απ' τους άνθρώπους που πνιγούνται κάθε χρόνο!

Ο Λάνου έκρινε ότι το κολύμπι κατά τους συνθησιμένους τρόπους χρησιμεύει όταν θέλει κανείς να μετακινηθεί πάνω στο νερό. Άποτελεί όμως άσκοπη σπατάλη ενεργείας για εκείνον που έπιδιώκει άπλώς και μόνον να κρατηθεί στην επιφάνεια όσο το δυνατόν περισσότερη ώρα.

Μελέτησε λοιπόν έπιστημονικά το σπουδαίο αυτό πρόβλημα. Οι δοκιμές του τον έπεισαν ότι, στους 100 ανθρώπους, οι 95 δεν χρειάζονται παρά ν' αναπνέουν άέρα για να μείνουν στην επιφάνεια. Οι άλλοι 5 πρέπει να κάνουν συγκρόνως μερικές άπλουστατες κινήσεις των νεριών ή των ποδιών. Πάντως σ' όλες τις περιπτώσεις — έκτος αν ύπασουν μεγάλη τρικυμία — ή άπολύτως άναγκαία κατανάλωση ενεργείας ένε ελαγίστη όση άπαιτείται μόνο για την έσασφάλισή της άναπνοής. Οι άσκοπες και κουραστικές κινήσεις πρέπει ν' αποφεύγονται άπολύτως.

Οι περισσότεροι είδικοί διδάσκουν ότι ο κολυμβητής πρέπει να κρατά το κεφάλι του έξω απ' το νερό. Ο Λάνου όμως δοκίμασε το αντίθετο, γιατί έκαμε την έξυς σκέψη: «Τό κεφάλι, απ' το στόμα και πάνω ζυγίζει περί τα 6 κιλά. Άποτελεί λοιπόν άσκοπη σπατάλη ενεργείας».

Η μέθοδος του Φρέντ Λάνου άποτελείται από τις άνωτέρω έξη κύριες φάσεις.

γείας τό συνεχές κράτημά του έξω απ' το νερό. Είπε σαν να θέλει κανείς να κολυμπήσει φορώντας ένα οούνο βάρους 6 κιλών».

Άρχισε λοιπόν να διδάσκει τους μαθητές του να βινάουν το κεφάλι τους απ' τη θάλασσα μόνον όταν χρειάζεται ν' άναπνεύσουν, και να μείνουν την περισσότερη ώρα ακίνητοι κάτω απ' το νερό. Η μέθοδος του άποτελείται από τις έξυς κύριες φάσεις:

1) Ο κολυμβητής εισπνέει βαθιά βεβαίως με το κεφάλι έξω απ' το νερό. 2) Έπιπλίνει με το πρόσωπο προς τα κάτω και βυθίζεται σιγά-σιγά κατακόρυφα. 3) Έκπνέει απ' τη μύτη ενώ άνεβαίνει προς την επιφάνεια. Υπώνοντας προς τα κάτω τα γόνα και τα πόδια του. 4) Παίρνει βαθιά άναπνοή. 5) Γέρνει προς τα έμπεως και βυθίζεται στο νερό κουνώντας λίγο τα γόνα του. 6) Άφινει όλο το σώμα του να λασο, ως ότου νοειάσθι να ξαναπνεύσει.

Λίγων λεπτών έξάσκησης άρκεί για να μάθει κανείς αυτή τη μέθοδο του ουθυμικού άνεδοκατεβάσματος, που ο Λάνου την ένε βαφτίσει «βάλε μέσα στο νερό».

Οι άσχαίριοι μαθηταί του καταβάνουν έτσι να μείνουν στο νερό έως 8 ώρες! Με λίγη πείρα δέ μπορούν να κάνουν τό ίδιο άκόμη, για άρκητή ώρα, με δεμένα τα γόνα και τα πόδια!

Υπάρχουν υιλιάδες περιπτώσεις ναυαγών, που ή σωτηρία τους έξαρτάτο από την ικανότητά τους να μείνουν στην επιφάνεια της θάλασσας επί μερικές ώρες. Ποά όλίγων έτών π. χ., έπεσε από ένα ύπερωκέανιο στον Άτλαντικό ο έυλουργός τού πλοίου.

Όταν έγινε σε λίγο άντιληπτή ή έξαφάνισή του, τό πλοίο ξαναβύρισε στο μέρος όπου υπελόνειαν πως θάγε πείσει. Και τόν βρήκαν έπειτα από 3 ώρών έρευνες. Στο διάστημα αυτό, είχε μείνει στην επιφάνεια με τη μέθοδο Λάνου. Γιατί είχε καταλάβει πως θάταν άδύνατο να κολυμπήσει ως τη μακρινή έπρά κι' ότι ή μόνη του έλπίδα θα ήταν να περιμένη στο ίδιο μέρος την έπιστροφή τού πλοίου. Κι' αυτό πράγματι έκανε.

Άκόμη κι' ένα παιδί μπορεί να μάθει τη μέθοδο τού «βάλε στο νερό».

Όχι πρό πολλού καιρού ένας μικρός 8 έτών, που ήταν παράλυτος απ' τη μέση και κάτω βρισκόταν, μές στο άμαξάκι του σε μια προκειασία της Ν' Υόρκης και παρακολούθησε τα παιχνίδια των άλλων παιδιών. Ξαφνικά δυό απ' αυτά έπεσαν άπάνω του από άπροσέξια και τόν πέταξαν στη θάλασσα.

Έτορεξαν άμέσως να ζητήσουν βοήθεια. Στο μεταξύ όμως πέρασε ένα τέταρτο της ώρας Σ' όλο αυτό τό διάστημα λοιπόν, ο μικρός κατάφερε να έπιπλνει κουνώντας μόνο τα γόνα του, όσάκις χρειάζεταν ν' άνεβη στην επιφάνεια για ν' άναπνεύσει.

Πρέπει δέ να σημειωθεί ότι, στο ίδιο εκείνο μέρος, είχαν πνιγεί άλλοτε τρείς έμπειροι κολυμβηταί!

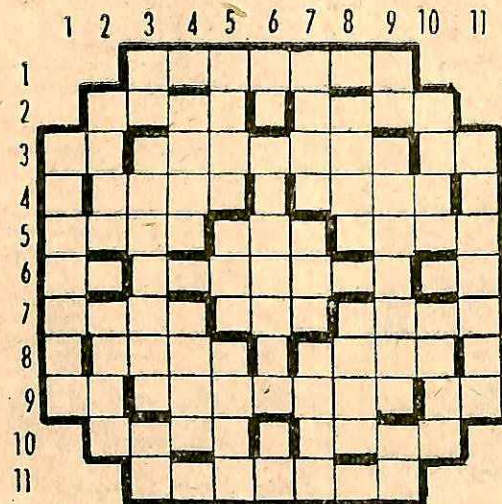
Η τόσο άπλη μέθοδος Λάνου άποκτά ιδιαίτερο ένδιαφέρον τώρα το καλοκαίρι που πολλοί λουόμενοι κινδυνεύουν να πνιγούν, για ένα ή άλλο λόγο.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, αυτοί που δεν κατορθώνουν να κολυμπήσουν, θα μπορούσαν να σωθούν αν έμεναν στην επιφάνεια λίγα λεπτά της ώρας ως ότου φτάση βοήθεια. Κι' αυτό θάταν δυνατόν να τό έπιτύχουν με τό «βάλε στο νερό».

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν μια γωνία γωνιά γραμμή. Μία άλλη λέξη άνοιξε.

Ξει από την άλλη πλευρά της γραμμής αυτής.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Άγωνιστής.
- 2) Μέρος του αυτοκινήτου. — Δευτερεύουσα ταμιά.
- 3) Νότα. — Ποιητής μας. — Υποβελίτιον.
- 4) Κατοικίδιο ζώο. — Τροπικό έπιπλομα.
- 5) Πρόθεσις. — Χρονικό έπιπλομα (δουμ.).
- 6) Διάθρονον. — Έκτελείται από ένα μόνο άτομο. — Πλανήτης.
- 7) Έταίρα της αοιανότητας. — Νοσηνός έστια (πληθ.). — Όυνοική ήμερα.
- 8) Μονάδα μήκου (ξεν.). — Άογαία πόλις της Ήλειας.
- 9) Άγγλος συγγραφέας. — Νήσος των Σποράδων. — Άνεστραμμένη νότα.
- 10) ...Νταϊλέ : ήθοποιός του κινηματογράφου. — Βουνό της Θεσσαλίας.
- 11) Άνώμαλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Διηγησιακόν.
- 2) Άδίστα. — Δέν βοίσκεται εκεί που πρόει.
- 3) Άρνη όρκου. — Κάτοικος μιας των Δωδεκανήσων. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (λογ.).
- 4) Διαμέριση του σπιτιού. — Φρούτα της εποχής.
- 5) Χώρα της Αμερικής. — Γάλλος συγγραφέας. — Βιβλικό βουνό.
- 6) Αναφορική αντανούα. — Πρωτογή της Στερεάς Έλλάδος. — Χουσαφί για τους Γάλλους.
- 7) Έκδηλυνον την έκτίμηση μου. — Βουνό της Κρήτης. — Χασακτιά.
- 8) Τροφή (λαϊκά). — Καρσί.
- 9) Κτητική αντανούα. — Νησί του Σαρωνικού. — Δυό δυοία σύμφωνος.
- 10) Τροφή ζώνων (πληθ.). — "Ηπειρος.
- 11) Έπιβλαβής στην υγεία.

Κ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Η έκδρομη

Οι έρνάτες ενός έργοστασίου έπρόκειτο να πάνε έκδρομη σιδηροδρομικός. με ειδικό τρένο. που τα βαγόνια του έπαιναν όλα τον ίδιο άκοιβάς άσπιθό έπιβατών. Την τελευταία στιγμή όμως, προστέθηκαν κι' οι 534 έρνάτες δευτέρου έργοστασίου, και νησιόσθηκε ν' αυξηθούν τα βαγόνια κατά 7. Ό άσπιθός όμως των έπιβατών όλων των βαγονιών έλαττώθηκε τότε κατά 15 άτομα για το καθένα. Το δεύτερο έργοστάσιο είναι κάπως προσισσότερους έρνάτες άπ' το πρώτο.

Πόσοι ήταν όλοι οι έκδρομείς;

Ερωτήσεις

- 1) Πόσα όστά άποτελούν τη σπονδυλική στήλη. 28, 36 ή 42;
- 2) Ποιά είναι η σκληρότερη και πιο δυσκόλοθαση ουσία του άνθρωπίνου σώματος;

Χτυπάνε οι καμπάνες

Ένα διασκεδαστικό παίγνιδάκι είναι το έξής : Παίνομε ένα λεπτό σώμα ή ένα σπάγγο, μήκου 1 1/2 μέτρου περίπου. Τυλίγουμε τις άκρες του δυό - τρεις φορές γύρω άπ' το δείκτη του κάθε γριού σας. Στη μέση του κομμάτι με άσπασμένη κομμάτια, ή ένετε ένα κουτάλι. Χώνετε μέσ' στ' αυτιά σας τους δυό δίκτες σας. Γέροντε το σώμα σας λίγο μπροστά, για να αιώρηται έλεύθερα ή κομμάτια (ή το κουτάλι) και την κάνετε να γυρίσει έλευθερά με τις αιώρήσεις της σε μία καρέκλα. Σε κάθε γύρισμα λοιπόν, θ' άκούτε κάτι σαν ήχο καμπάνας.

Συγγένειες

Μία γυναίκα δείχνει τη φωτογραφία ενός άνδρος και λέει στον άδελφό της : «Η υπέροχη αυτού του άνδρος ήταν πεθερά της υπέροχης μου». Ποιά συγγένεια είναι αυτή;

Απόσπασμα

Πώς μπορεί ένας άνθρωπος να κατέβη άπό ένα δέντρο, χωρίς να νάνη προηγουμένως άνελθ' σ' αυτό;

Δυό μονάδες

Η πασακάτω άσπιθική ισότης, μολονότι φαίνεται λαθασμένη, είναι άπολύτως σωστή. Μόνον που ό καθένας άπό τους δυό άσπιθούς αντίπροσωπεί με μία μονάδα βάρος. Μπορείτε να βοηθήτε τις μονάδες αυτές:

17,920 = 1/2

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Και σ' άρέσει. Νίκο να διαβάξες την ιστορία του, τα κατορθώματά του:

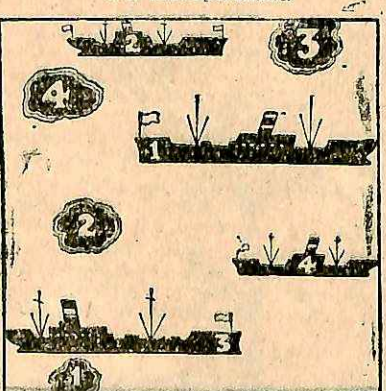
— Ποιανός;

— Μά σου είπα το όνομά του.

Δημιώδες άινυμα

Άσπρος είναι σαν τυρί με τυρί δεν είναι. Έχει φύλλα σαν δεντροί με δεντροί δεν είναι. Έχει ποντικό ουσά, ποντικός δεν είναι.

Τα τέσσερα πλοία

Αυτά τα τέσσερα πλοία πρόει να φτάσουν στα νησιά που έχουν τους ίδιους άσπιθούς. Κανένα πλοίο δεν πρόει να άγγίξη σε νησί με άλλον άσπιθό άπ' το δικό του. Ούτε κι' έπιτρέπεται να διασταυρωθούν οι διαδρομές δυό πλοίων. Μπορείτε να βοηθήσετε τους κυβερνήτες τους για να βούν το δρόμο τους;

Οι λύσεις στη σελ. 62

Η διαίτα των παιδιών

Για να αναπτυχθούν κανονικά και άρμονικά

Ένας ταπεινός Γάλλος δημοδιδάσκαλος, ο Ραυμόν Ρωμιά, έπειτα άπό είκοσι χρόνια συνεχών παρατηρήσεων, έκρουσε πριν άπό κάμποσο καιρό τον κώδωνα του κινδύνου, υποστηρίζοντας ότι ή τροφή που δίνουμε στα παιδιά μας δεν είναι εκείνη που τους χρειάζεται, για να γίνουν άρμοιο άντρες.

Οι παρατηρήσεις και τα συμπεράσματα του Ρωμιά κίνησαν την προσοχή πολλών έπιστημόνων και το γαλλικό ύπουργείο της Δημοσίας Έκπαιδευσεως του έμπιστεύθηκε τη διεύθυνση ενός προτύπου ιδρύματος που άποκλήθηκε «Έστιατόριο των Παιδιών» και που λειτουργεί άπό μερικά χρόνια στο Μονζερών του νομού Σέν και Ουάζ.

Το πρόγραμμα των παιδιών των μεσαίων τάξεων στις λατινικές χώρες, παρατηρεί ο Ρωμιά, μόλις τους παρέχει 600—800 θερμίδες, ενώ τους χρειάζονται 1000—1200.

Ο Ρωμιά έργάσθηκε άρκετα χρόνια πλάι στον διάσημο έπιστήμονα Άλέξη Καρρέλ μελετώντας μαζί του τα προβλήματα της διατροφής των παιδιών. Ένα άπό τα άξιοσημείωτα συμπεράσματα του είναι ότι τα χρώματα και γενικότερα το εύχάριστο περιβάλλον διεγείρουν την όρεξη των παιδιών.

Ο Ρωμιά άρχισε να εφαρμόζει τις θεωρίες του χάρις στη συνδρομή του Δήμου του Μονζερών, που του διέθεσε ένα διώροφο σπίτι με κήπο. Έτσι πρωτοδύθηκε το «Έστιατόριο των παιδιών», που, άργότερα, μετεβλήθη σε κακτικό ίδρυμα. Σήμερα 350 παιδιά παίρνουν τα γεύματά τους σ' αυτό.

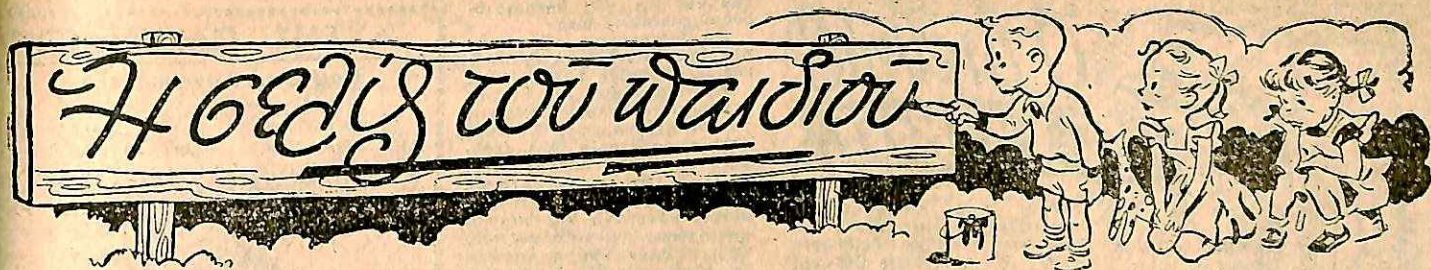
Μέσα στο ίδρυμα επικρατεί άτμόσφαιρα χαράς και έγκαρδιότητας. Οι τέσσερες τραπέζιες έχουν χρώματα γαλάζιο, ροζ, γκρι-μπλε και μπλε-ροζ. Οι κουρτίνες των παραθύρων είναι του ίδιου χρώματος με τους τοίχους, καθώς και οι μουσαμάδες που σκεπάζουν τα τραπέζια. Οι τοίχοι, έξ άλλου, σκεπάζονται με πασατσάρες, που αλλάζουν κάθε τρεις μήνες, για να άποφευχθεί κάθε μονοτονία. Πιάτα, ποτήρια, φλυτζάνια, μαχαιροπήρουνα, πετσέτες έχουν επίσης τον ίδιο χρωματισμό με τους τοίχους και τις κουρτίνες και σκεπάζονται με άνάλογες παραστάσεις.

Άλλά να ποιά είναι ή τροφή που χρειάζεται έβδομαδίαώς στα παιδιά, σύμφωνα με το διαιτολόγιο που έχει καταρτίσει ο Ραυμόν Ρωμιά:

Τροφές	Άπό 4-9 χρόνων	Άπό 10 - 15 χρόνων	Άπό 16 - 20 χρόνων
Κρέας	5 μερίδες των 70 γραμ. + 1 χοιρομέρι + 1 σπικότι	6 μερίδες 70-120 γραμ. + 1 θηράματα	6 μερίδες των 120 γραμ. + 1 θηράματα
Ψάρια	100 γραμμ. μία ή δυό φορές	100 γραμμ. τρεις φορές (κατά πρό-τίμηση το βράδυ)	120 γραμμ. τρεις φορές (το βράδυ)
Αυγά	2 - 3	2 - 3	2 - 3
Φασολικά	70 γραμμ. μία ή δυό φορές	90 γραμμ. δυό ή τρεις φορές	100 γραμμ. τρεις ως τέσσερις φορές
Τυρί	280 γραμ.	320 γραμ.	350 γραμ.
Βούτυρο φρέσκο	140 - 210 γραμ.	140 γραμ.	140 γραμ.
Λιπαρές ουσίες	50 γραμ.	70 γραμ.	105 γραμ.
Ψωμί	875 - 1.400 γραμ.	1600 - 2300 γραμ.	2450 - 3150 γραμ.
Φρέσκα χαρταρικά και φρούτα	Κατά πρό-τίμηση φρούτα. Έι έλλείψει 1.400 γραμ. χαρταρικά	1400 γραμ.	1500 γραμ.
Πατάτες	1.400 γραμ.	2100 γραμ.	Κατά βούλησιν - Ελαχίστη ποσότης 2100 γραμ.
Φρέσκα χαρταρικά βραστά	1.400 γραμ.	Κατά βούλησιν	2100 - 2800 γραμ.

Η διαίτα αυτή είναι πλούσια σε πρωτεΐνες, άσβεστιο, βιταμίνες Α, Β και C και παρέχει στο παιδί όλα τα στοιχεία για την κανονική ανάπτυξη του.

Ο Ρωμιά δεν άποκλείει το κρασί για τα μεγαλύτερα παιδιά. Συνιστά, όμως, ή χρήση του να είναι μετρία.

Τα μαροσαϊτάρια

Τό παρουσιάζει σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ένας ψαράς άφισε στο νησί τη γυναίκα του και την κόρη του. Την Όμορφουλα και ξεκίνησε για τύχη καλύτερη στην Άφρική.

Στην άρχή ό ψαράς έγραφε τακτικά στους δικούς του. Μά ύστερα σταμάτησε. Μάνα και κόρη λοιπόν κατερούσαν με λαγνάρα τον γυρισμό του.

Μία μέρα ή δύστυχη μάνα έπεσε άρρωστη. Είχε άδυνατισει, ήταν κίτρινη σαν φλουρί και τα νεύρια της κομούντουσαν σαν ξερά καλάμια. Λεωτά δεν είχαν κι' ή Όμορφουλα ήταν μικρούλα και δεν είχε εύκολο για ένα τόσο άρα κοριτσάκι να έδνασση νιά να συντηρήσει τη φωνή μανούλας της.

Ένα πρωινό ή Όμορφουλα έύπνεσε. Τα ματάκια της έπεσαν άμέσως στην άρρωστη. Οι άχτίνες του ήλιου έλουζαν το πρόσωπό της.

— Καυμένη μανούλα! ψιθύρισε ή Όμορφουλα. Κάνε ύπομνη κι' ό πατέρας θα γυρίσει. Θα μάς φέει ψάσια και λεπτά!... Κι' άφού σκεπώθηκε ή Όμορφουλα προσπάθησε με τα δάγυλα των ποδιών της για να μνη έσπινε την άρρωστη.

Χίλιες σκέψεις πέρασαν άπ' το μικρό μυαλούδάκι της. — Ποιός θα μου ράψη το φουστανάκι μου; έλεγε μόνη της ή Όμορφουλα. Ποιός θα μαγερέψει; Ποιός θα δει τη φωνή μου; Κι' άφού κρέμασε ένα σάλι στο τζάμι για να έμποδισή τον ήλιο να πέσει στα μάτια της μανούλας της ντύθηκε πλύθηκε, ντενίστηκε και βήκε έξω.

Ήταν πολύ πρωί και στο νησί βασίλευε ήσυχία. Η θάλασσα ήταν καθέφτης. Και ή Όμορφουλα άναπνέει πολύ τη θάλασσα. — Θα πάω στο νησί! σκέφτηκε. Μπορεί να έρω ό πατέρας σπινερα! Τι γασά που θάκανε ή μανούλα μου!

Και με τα ώραία αυτά όνειρα ή Όμορφουλα έφτασε στο νησί. Πήγε τότε και κάθισε σ' ένα βρανάκι. Άσπινικά δυος μελαγχόλησε. Κανένα βατόρι δεν σαινόταν να έρχεται. Θεωρά δάκουα κύλησαν τότε στα μάγουλά της. Και με το παρόπινο στο πρόσωπό της ή Όμορφουλα άποκωλήθηκε.

Μία γοργόνα ώστόσο κολυπούσε εκεί κοντά. Ήταν έαυθεία με νουα άλλιά. Άλλά και με ουσά ωριού που την έκανε άσπινη. Πλησίασε στο βρανάκι είδε την Όμορφουλα και σκέφτηκε να την πάει στα βάθη της θάλασσας γιατί δεν κάνει να δει τη γοργόνα ανθρωπόπου μάτι. Άλλ' όταν πρόσέξε πώς το κοριτσάκι κοιούταν πνήνε κοντά του σινά - σινά. και είδε δυό δάκουα να χουν κυλάει στο ποσώπάκι της.

— Αυτά είναι τα ανθρωπίνα μαροσαϊτάρια! ψιθύρισε ή γοργόνα. Η μάνα μου όμως μου ένει πη πάς όλα τα δάκουα δεν είναι τα ίδια. Τα δάκουα που βγαίνουν άπ' ένα παιδάκι σαν άγκυλωθή άπό άγκάπι ή όταν το μαλλώνουν για τις άταξίες του δεν γίνονται μαροσαϊτάρια. Πρόει να είναι δάκουα βγαλμένα άπό την καρδιά. δάκουα άπό λύπη και πόνο! Και τα δάκουα της μικρούλας είναι καθαρά μαροσαϊτάρια! Τη στιγμή εκείνη ένας γλάρος πέταξε άπάνω άπ' τη γοργόνα.

— Έλα δά! φώναξε εκείνη. Που πάς γλάρος μου; Έθέλει να μου κινήσει μία νάσι.

— Ποιά; ρώτησε ό γλάρος καθίζοντας στον ώμο της.

— Μου ναρίζεις ένα άπό τα ώραία σου φτερά; του έειπε ευγενικά.

Ο γλάρος τράβηξε ένα φτερό με το ράμφος του και τέρωσε σ' ή γοργόνα.

Ένα σκαδάρι

ΤΟ ΓΥΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Στο παράθυρο μία μέρα, βγήκε με λυτά μαλλιά, ή Άνθη να πάει άέρα και να δει τα λουλουδάκια.

Άλλά έάφνου, τρωμαγμένη, γίλια χρώματα άλλάζει. Στη γιαγιά της μία πγαίνει και με ταραχή φωνάζει:

— Τρέξε πρόφτασε, γιαγιά μου, το θείο θα με φάει π' όλο έργεται κοντά μου και με άγριοκυττάει.

Χαμογέλας ή γιαγιά της. Πήρε την Άνθη στο πλάι. Έβαλε και τα γυαλιά της. Και στα παραθύρι πάει.

Τι ήταν εκείνο τάχα; Τι θηρίο! Μία σταλιά... Πρώ για να το δης μόναν, πρέπει να φορής γυαλιά!...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

— Σ' εύχαριστώ, του έειπε. Άλλά τώρα θα μου κινήσει κι' άλλη μία γασά. — Ποιά; — Νά! Βλέπεις αυτό το κοριτσάκι; Στο ποσώπάκι του έχουν στείλει δυό μαροσαϊτάρια. Έχουν βνη άπό την καρδιά του... Τα θέλω, γιατί είναι πιδ όμορφα άπό τα μαροσαϊτάρια της θάλασσας. Πέταξε σινά - σινά και πάρε τα υ' αυτό το φτερό σου!

Ο γλάρος έκανε ό τι τον ποσώταξε ή γοργόνα.

Κι' όταν της έφερε τα δάκουα ψιθύρισε : — Μικρούλα μου ενώ σου πάω τα δικά σου υα θα σου φέω άμέσως δυό άπό τη θάλασσα!

Η γοργόνα βούτηξε τότε στα νερά ξεορίζωσε δυό μεγαλά στροείδια και τ' άφισε πλάι στην κοιμισμένη μικρούλα.

— Δυό στροείδια! Δυό στροείδια! φώναξε ή Όμορφουλα όταν έύπνεσε. Θα τα πωλήσω στην πλούσια νειτόνισσά μας και θα πάω γάλα ψωμί καφέ για τη μανούλα μου!

— Άμέσως έτοξεε στη νειτόνισσα και της έειπε :

— Άδτε τί ώραία στροείδια! Άγοράστε τα για τον κύριο σας.

Η νειτόνισσα πλήρωσε τα στροείδια κι' ή Όμορφουλα νύρισε σπίνι της κουβαλώντας ένα σωρό ποσώματα.

Έκεί όμως που διηνόταν στην μανούλα της την ιστορία των στροειδών και της έδινε γάλα να πιη ντύπησε ή ποσά.

— Ο πατέρας! φώναξε ή Όμορφουλα κι' έτοξεε ν' άνοιξη.

Στενονώρηθηκε όμως που έδε την ύπν-ρέτοια της νειτόνισσας.

— Ο κύριός μου στέλνει πίσω αυτά τα μαροσαϊτάρια έειπε στην Όμορφουλα. Γιατί άγόρασε στροείδια κι' όνι αυτά που ήσαν μέσα... Είπε μάλιστα πως είναι άληθινά κι' αν βέλετε τ' αγοράζετε!

Η άρρωστη κι' ή Όμορφουλα δέτηκαν και σε λίγο ό πλούσιος νειτόνας με τα κοριτσάκια του έκαναν την έπίσκεψή τους στο πηίτι του ψαρά. Τους έφεραν τα νηύματα και άφθονα δώρα.

Με τα νηύματα αυτά έφτασαν το πτω-νικό τους και άνοιξαν να καλλιεργήν το περιόλι τους, που με τους καρπούς του ζούσαν ή φωνή μάνα κι' ή κόρη της.

Ο ψαράς γύρισε ύστερ' άπό χρόνια. Μά ότε ή Όμορφουλα ότε κανείς άλλος έμαθε ποτέ ό τι ή γοργόνα της είχε φέ-ρει τα μαροσαϊτάρια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο γαλοτάς

Η ιστοριούλα σας

Η κυρία Πηνελόπη παραπονιέται κάθε ποώ στον άντρα της ότι ό γέρος - Μήτορας. ό γαλοτάς τους έχει πολύ νερό στο γάλα του.

Κι' ό κ. Μενέλαος που κάθε μέρα άκούει το ίδιο τροπάρι της λέει άνανακτιμέ-νος :

— Έ πές του λοιπόν, να μη μάς φέει πια γάλα κι' έγώ θα φροντίσω να βωώ άλλο γαλατά καλό!

Η μικρή όμως Νίνα που λυπάται το να-λατά τους γιατί είναι νέγρος όταν άκουσε την όπόφασή του πατέρα της λέει :

— Όχι μαμά μην τον διώξεις τον κα-υμένο... Τι φταίει αυτός ό κακομοίρης αν έχω νερό το γάλα; Είναι βλέπεις, ζέστες τώρα και οι άγγελάδες πίνουν πολύ νερό για να δροσίζονται...

MIKY - MAOYΣ

Χιούμορ

Η Μαρίκα οίνει πολύ ζάναση στο γάλα της.

Η άδεοφούλα της ή Ντίνα τη βλέπει και της λέει :

— Μαρίκα φτάνει! Μη οίνης τόσο, γιατί θα το κάνει... λύσσα!

Η μαμά : — Ήσουν καλό παιδί το ποώ! στην έκκλησία!

Η μικρή Πόπη : Πώς; Ένας κύριος μου έφερε ένα δίσκο γεμάτο λεπτά. Και του είπα : «όχι εύναριστά».

Η κυρία λέει στον κύριο ό τι πρόει ν' άλλ-λάσουν τη λάμπα του ηλεκτρικού γιατί στη σάλλα δεν άσκει το φως των 50 κηρίων.

Κι' ό μικρός Νίκος που έτυχε να το άκούσει :

— Όποτε μαμά αν είναι πέννητα πέντε κύριοι, δεν θα βλέπουν όι πέντε!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

Η Νίνα άκούει να λέη ό υπαυπάς της ό τι βυθίστηκε ένα πλίο με υπναή πεντακοσίον ίππων. Και φωνάζει :

— Τα καυμένα τα ζώα! Και πνίγηκαν όλα υπαυπά!

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΤΟΥ ΕΛΣΙΝΚΙ

Η αιτία της αποτυχίας μας

«Ολυμπιάς» απογοητεύσεων» μπορεί να τιτλοφορηθεί η ΧVH Ολυμπιάς του 'Ελσίνκι, στην ιστορία του ελληνικού αθλητισμού. Είνε γεγονός ότι και από την αποδοχή πρωταθλητών μας σε προηγούμενες Ολυμπιάδες, γινόμαστε απογοητευμένοι. Άλλα όχι τόσο οδυνηρές όσον από τους εκπαιδευτικούς μας στην ΧV Ολυμπιάδα. Οι επιδόσεις τους είνε όσους αγώνες έδωσαν πριν συγκροτήσουν την ολυμπιακήν μας ομάδα, είχαν επιτύχει σ' όλους αίσιοδοξία, ότι τουλάχιστον θα δημιουργούσαν κάτι ανάτορο στους ολυμπιακούς στίβους.

Σε μερικούς όμως ένθουσιώδεις είχε δημιουργηθεί υπεραισιοδοξία, η οποία δημιουργήσε και ελπίδες ανάδειξης από την αποστολή μας «δικακεκρίμενων» μεταξύ όσων θα διεκδικούσαν στους «τελικούς» αγώνες, ολυμπιακές νίκες. Μεγάλη λοιπόν η απογοήτευση από την διάφενση και των αίσιοδοξων και των υπεραισιοδοξων προβλέψεων. Αδικαιολόγητος όμως αφού έδωσαν οι πρωταθλητές μας μέχρι των «τελικών» δικαιοδογμένην αντίθεση γιατί οι πρωταθλητές μας δεν απέδωσαν όσα απέδωσαν έδω μέχρι των παραμονών της αναχωρήσεως τους. Από όλων των αποστολών τους πρωταθλητές μόνον οι Έλληνες δεν κατώρθωσαν να επιτύχουν νέες εθνικές επιδόσεις. Και όμως έφυγαν με ήθικο άριστο. Προπονημένοι άρτια και με διαβίωση επί ολοκληρωμένης μήνας αθλητικότητας.

Γιατί τότε αυτή η αποτυχία τους, όχι για να επιβληθούν σε ακατανίκητους πρωταθλητές, αλλά να υπολείθουν των εαυτών τους; Μερικοί υποστηρίζουν ότι κουράστηκαν στους άλλοτεπαλλήλους αγώνες που έδωσαν στη Γερμανία, πριν φτάσουν στο 'Ελσίνκι.

Η άποψη αυτή δεν φαίνεται ισχυρά. Όλοι οι πρωταθλητές που προετοιμάζονται για μεγάλους αγώνες, όπως οι Ολυμπιακοί, δεν κουράζονται προηγουμένως. Αντίθετα προπονούνται όσο το δυνατόν πιο επίπονα και επιδιώκουν αγώνες προς πανισχύρος αντίπαλους τους.

Άλλοι λοιπόν πρέπει να αναζητήσουν τα αίτια της αποτυχίας των εκπροσώπων μας στην ΧVH Ολυμπιάδα. Ίσως μάλιστα μόνον στο κλίμα της Φιλανδίας. Άλλωστε, όλων των με παλαιών λαών οι α-

Ο Διεθνής ΣΤΗΒΟΛ

Ολθαί της «σειράς» των πρωταθλητών μας δεν έφθασαν τις σταθερές επιδόσεις τους, ενώ αντίθετως αθληταί βορείων χωρών τις έφθασαν και τις ξεπέρασαν.

Φυσικά δεν πρέπει να εκφρασθί η παραμικρή υπαίτια ότι δεν αγωνίστηκαν με ευψυχία και αυτοθυσία ακόμη. Άλλα διεπιστώθη ότι δεν αγωνίστηκαν με «τακτική», αν εξαίρεση οι πολυτίτλοι Σούλας, ο μόνος άλλωστε που υπερέβαλε τον εαυτό του.

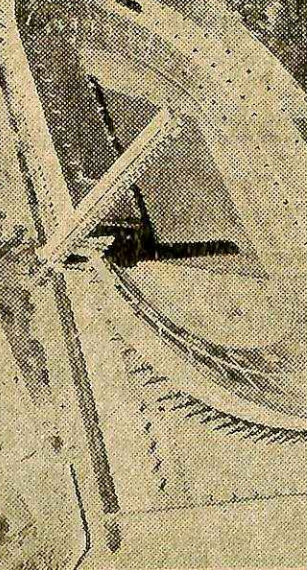
Από απείριαν ίσως, από έλλειψι ψυχραιμίας πιο πολύ, δεν μπόρεσαν να αγωνισθούν «τακτικά».

Ψυχολογικοί παράγοντες είναι αυτοί που έκαναν νευρικούς τους αθλητές μας. Συγκεκριμένα και περισσότερο η φήμη που περιέβαλλεν όλους τους μεγάλους αντιπαλους τους και οι αδυσώπητοι αριθμοί των ρεκόρ των.

Μία άσπραστία σύγκρισις ρεκόρ των πρωταθλητών μας με ρεκόρ των αντιπαλων των, πως να μη συντελούσε στην απώλεια της ψυχραιμίας από τους δικούς μας;

Γι' αυτό, το ότι δεν διεκρίθησαν και το ότι δεν κατέλαβαν θέσεις στους «τελικούς» δεν αποτελεί αποτυχία, όσον το ότι δεν απέδωσαν τις καλύτερες επιδόσεις τους. Κατά μία θεωρία, οι καλοί αθληταί συναντιώνται με καλύτερους τους, αγωνιζόμενοι καλύτερους τους, διεκτιμώντες τις επιδόσεις τους. Η θεωρία αυτή στην περίπτωση των πρωταθλητών μας δεν δικαιώθηκε.

Άλλα και αν δεν αγωνίστηκαν χωρίς «τακτική», όπως αγωνίστησαν και αν ήταν ψυχραιμοί και αν απέδωσαν όσα απέδωσαν για να κερδίσουν την θέση τους στην ολυμπιακήν μας ομάδα, δεν θα δικαιωνόνταν παρά οι προβλέψεις των αίσιοδό-

Μιά γενική άποψη του 'Ολυμπιακού Σταδίου του 'Ελσίνκι.

ξων και όχι των υπεραισιοδοξων φιλάθλων μας. Θα διεκρίνοντο μέχρι των προημιτελικών για να αποκλεισθούν στους ημιτελικούς. Θα ήταν όμως μία τέτοια εμφάνισι τους παρηγορική για τον αθλητισμό μας. Θα αποτελούσε αφετηρία για εξορμήσι προς νέες κατακτήσεις.

Ο Σούλας που απέδωσε οτι ανώτερο αναμενόμενον από αυτόν, κατέταξη 9ος μεταξύ πανισχυρών αντιπαλων του. Θεσείς στην πρώτην πεντάδα, μετά τους έξι ολυμπιονίκας, θα μπορούσαν να καταλάβουν και ο Πετράκης και ο Γιαταγάνας και ο Σούλας και ο Μαυροειδής και ο Κορμάς και ο Ρουμπάνης και πρό παντός οι Άλται επί κοντώ Εύσταθιάς και Μπαλάφας, αν εξαίρεση τις καλύψεις των επιδόσεων που επέτυχαν το 1952.

Όστόσο μπορούμε να ξεχωρίσουμε τον Κορμά. Αυτός στους προκριματικούς έφτασε το ανώτατο δυνατό όριο αποδόσεως του. Αν είχε την ίδια απόδοσι και στον προημιτελικό ίσως κατέλαμβανε θέση και στον τελικό. Ο προκριματικός στή σειρά του του προημιτελικού έτεραισε σε 53.9, σε χρόνο δηλαδή που απέδωσε για να περάσει από τον προκριματικό στους προημιτελικούς.

Αυτά για τους αθλητές μας του στίβου. Οι ποδοσφαιρισταί μας τώρα. Αυτοί πραγματικά αδικηθήκαν από την τύχη και τον... διατητή. Αν δεν ακουράζονταν ένα θαυμάσιο και γνησιώτατο γκολ που επέτυχαν, ασφαλώς δεν θα έχαναν τον αγώνα τους προς τους Δανούς. Όπως δεν θα έχαναν αν δεν έστερουσαν των υπηρεσιών του Μουράτη. Η απουσία του από τη γραμμή αμύνης διευκόλυνε τους Δανούς να εγκαθίστανται κάθε τόσο επικινδύνως στην περιοχή της ομάδος μας και δημιουργήσε υποχρεώσεις στους παίκτας της επιθέσεως να απασχολούνται για την ενίσχυση των αμυνόμενων, με αποτέλεσμα την μείωση των επιθετικών ενεργειών κατά του τέρματος των Δανών. Πάντως και παρά την έλλειψη του αγώνος κερδίσαμε καλή κριτική για το ποδοσφαίρο μας και αποσπάσαμε τα συγκαρτηρία των νικητών μας.

Οι πασκατεμπλισταί μας πάλι, είχαν την ατυχία να θεθούν απευθείας αντίπαλοι των πανισχυρών Ουγγρών και την αδυναμία να μη είναι σταθεροί στο παιχνίδι τους. Αποδείξεις η ευκολία με την οποία τους νίκησαν στον πρώτο αγώνα οι Ούγγροι, η δυσκολία με την οποία απέκτηθη από τους νικητές η νίκη του δευτέρου αγώνος και το πιο χαρακτηριστικό, η μετά δυσκολίας επιβολή τους επί της αδύνατου ομάδος του 'Ισραήλ.

Οι ιστιοπλόοι, οι καπληλάται, οι παλαισται απέδωσαν οτι ανέμενετο από αυτούς. Οτι απέδιδαν και έδω κατά την προολυμπιακήν τους προετοιμασία.

Παρά την αποτυχία όμως αυτή δεν ποεί να χάσουμε το θάρρος μας και να εγκαταλείψουμε κάθε προσπάθεια αναδιοργάνσεως του αθλητισμού μας.

Ν. ΚΑΠΙΤΣΟΓΛΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΜΑΧΗΤΗΣ, 2) ΣΑΣΙ — ΙΜΑΣ, 3) ΣΙ — ΠΑΛΑΜΑΣ — ΑΝ, 4) ΓΑΛΗ — ΩΣΑΝ, 5) ΚΑΤΑ — ΟΤΙ — ΑΛΑΣ, 6) ΑΥ — ΜΟΝΩΔΙΑ — ΓΗ, 7) ΛΑΙ-Σ — ΕΛΗ — ΗΜΑΡ, 8) ΠΟΥΣ — ΗΛΙΣ, 9) ΣΩ — ΣΚΙΑΘΟΣ — ΙΣ, 10) ΝΤΑΝ — ΟΣΣΑ, 11) ΕΠΑΡΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΣΙΚΑΛΙΣ, 2) ΣΙΓΑ — ΑΠΩΝ, 3) ΜΑ — ΠΑΤΜΙΟΣ — ΤΕ, 4) ΣΑΛΑ — ΣΥΚΑ, 5) ΧΙΛΗ — ΟΝΕ — ΣΙΝΑ, 6) ΗΣ — ΑΙΤΩΛΙΑ — ΟΡ, 7) ΤΙΜΩ — ΙΔΗ — ΗΘΟΣ, 8) ΜΑΣΑ — ΗΛΟΣ, 9) ΣΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΣ, 10) ΣΑΝΑ — ΑΣΙΑ, 11) ΝΟΣΗΡΟΣ.

Η έκδρομή

Ας παραστήσουμε με Χ τον αριθμό των βαγονιών που προορίζονταν για το πρώτο έργοστάσιο και με Ψ τον αριθμό αριθμό επιβατών του καθενός. Οι έργοστάσιο του πρώτου έργοστασίου ήταν ΧΨ. Ύστερα τα βαγόνια έγιναν Χ+7 κι' ο αριθμός επιβατών του καθενός Ψ+15. Έχουμε λοιπόν : (Χ+7) (Ψ+15) = ΧΨ+534.

Αρα 7Ψ = 639+15Χ.
Στην εξίσωσι αυτή ταιριάζουν οι αριθμοί Χ=5 και Ψ=102. Ή Χ=12 και Ψ=119. Έφθον όμως το ΧΨ πρέπει να είναι λίγο μικρότερο απ' το 537, είνε σωστή η πρώτη λύσις. Οι έργοστάσιο λοιπόν του πρώτου έργοστασίου ήταν ΧΨ=510, το δε σύνολον των έκδρομών ήταν 1044.

Έρωτήσεις

1) 36, 2) Το σφάλτο των δοντιών. Συγγένειες : Ήταν κόπο του.

Απόδοσι : Ήταν έπρεσε πάνω στο δέντρο με αλεξίπτωτο.

Δύο μονάδες

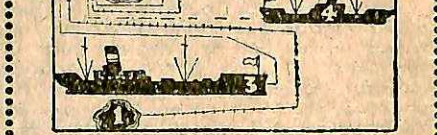
Ο πρώτος αριθμός παριστάνει ούνγιες και ο δεύτερος τόνους.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Καίσαρ (ΚΑΙ Σ' ΑΡΕΣΕΙ...)

Δημιώδες αίνιγμα : Το σπανάρι.

Τα τέσσερα πλοία

Αυτές θάνε οι διαδομές των πλοίων. Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 391 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
1) ΟΜΑΣ — ΚΑΡΑΜΠΑ — ΑΕΡΑ, 2) ΤΑΠΗΤΕΣ — ΕΥΕΛΠΙΣ, 3) ΑΝΟΜΑ — ΑΤΙΝΑ, 4) ΝΑΣ — ΗΠΙΟΙ — ΤΑΝ, 5) ΣΑΜ — ΩΔΙ, 6) ΟΒΟΛΑ — ΠΙΝΑΣ, 7) ΘΑΛΑΣΣΙΑ — ΜΗΔΑΜΙΝΑ, 8) ΑΡΗΣ — ΗΣΑΝ, 9) ΝΑ — ΠΩΣ — ΤΙ, 10) ΚΙΣΣΑ — ΧΑΣΜΑ, 11) ΣΟΝ — ΟΣ — ΑΜ — ΟΝΕ, 12) ΑΝΑΣΑ — ΤΙΑΡΑ — ΡΩΜΟΣ, 13) ΟΣ — ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ — ΑΙ, 14) ΤΕ — ΜΟ — ΑΡ — ΑΠ, 16) ΝΑΥΣ — ΣΟΙ — ΟΡΟΣ, 17) ΗΧΟΣ — ΑΒΥΣΣΟΣ — ΣΑΝΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :
1) ΟΤΑΝ — ΑΘΑΝΑΤΑ — ΤΙΜΗ, 2) ΜΑΝΑ — ΑΡΑ — ΝΩΣ, 3) ΑΠΟΣΤΟΛΗ — ΣΑΣ — ΝΟ, 4) ΣΗΜ — ΒΑΣΙΚΟΣ — ΔΑΣ, 5) ΤΑΡΣΟΣ — ΙΝΑΣ, 6) ΚΕ — ΑΛΣΟΥΣ — ΑΜΕΣΑ, 7) ΑΣΧΗΜΑΙ — ΣΟΤΤΟ, 8) ΑΣΠΑΖΙΑ — ΣΥ, 9) ΑΔΕΙΟΣ — ΑΝΕΜΟΣ, 10) ΜΟΣΧΑΡΙ — ΙΣ, 11) ΠΕΡΙΩΠΗ — ΑΜΑΚΑ, 12) ΑΥ — ΔΙΔΟΥΣ — ΟΡΚΟΣ, 13) ΕΑΡΙΝΑ — ΜΟΡΣ, 14) ΑΛΤ — ΑΜΗΧΑΝΟ — ΙΟΣ, 15) ΕΠΙΤΑΞΙΣ — ΕΜΗ — ΣΑ, 16) ΡΙΝΑ — ΝΑΤ — ΟΙΑ, 17) ΑΣΑΝ — ΠΑΝΙΚΟΣ — ΠΙΟΣ.

Η λύσις του 391 σταυρόλεξου

Έκρυσθρήσεις στους γονείς

Η «Μύνα Λόου» μου θέτει ένα σπουδαίο ερώτημα. «Είναι απαραίτητο να εκμυστηρεύομαστε στους γονείς μας κάθε ερωτικό μας αίσθημα; Τις απαντά λοιπόν ότι όχι μόνο αυτά τα αίσθημα, που είναι πολύ σοβαρά και κανονίζουν όλη την πορεία της ζωής μας, αλλά και τις πιο μικρές τις πιο άσημαντες για μας περιπτώσεις, πρέπει να τους λέμε. γιατί μέσα απ' αυτές πολλές φορές ξεπηδούν τα μεγάλα γεγονότα της ζωής μας. Οι γονείς, όταν είνε ενήμεροι, ενδιαφέρονται και φροντίζουν να μάθουν, κατά συνέπεια υποστηρίζουν να δώσουν μια καλή συμβουλή, να επιδοθούν ή να ενθαρρύνουν, να προσφύλουν τα παιδιά τους από δυσάρεστες περιπτώσεις.

Τα σ' α Π. : Μοι έδωσαν πάρα πολύ τα ποιήματά σας. Έγινε ταλάντο. Να το καλλιέργησετε. Με μεγάλην μου ευχαρίστησι θα διάβαζα και μερικά από τα εκλογικά σας. Το ποιητικό μας δυστυχώς δεν δημοσιεύει συνενοασία ανώνυμων.

Στα δίντσα της αγάπης Σ.Τ.Γ. 916 : Να συναντησέτε τους γονείς της και να συνενωθήτε μαζί τους. Να τους πείτε ότι έχετε πάντα θα πεποιμένετε και ότι ποτέ το παρόν για να αποσπασθίτε από την ζωή. Θα αποκαταστήτε απ' τα κορίτσια ως που να ξεναστή κάπως το ζήτημα.

Ετσι μπορεί να συμβη κάτι, στο μεταξύ, που ν' αφήσει ελεύθερο τον ένα δρόμο.

Μικρή Νάολ : Νομίζω πως αν ήταν ένας καθός ποέτης νέος, θα έπρεπε να καθίσει στο σπίτι σας και να εκθέσει στους γονείς σας τα σενέδια του. Γι' αυτό πολύ φοβάμαι πως η άνοιξη του και ο φόβος του κρύου κάποιου ύστεροβουλία. Γι' αυτό ποεί και να διακόψετε τις σχέσεις σας. Αν συμφωνήσετε, θα εκθεθή, θα μαρμαρώσετε από τον καύμο και στο τέλος θα δώτε ότι θα σας εγκαταλείψη. Πήν συμβούν κι' αυτά λοιπόν επιμένετε. Κι' αν δεν έδω, εγκαταλείψετε τον.

Αγαπά έλλην Τ. Σ. : Φοβήκατε επίπολαιο να του προσφέρετε την εμπιστοσύνη σας, αφού μάλιστα ήταν τόσο επιπόλαιο και κακεντρέφης, ώστε να υποβίη και να κατηγορή για άλλη κοπέλλα, με την οποία μάλιστα είχε σχέσεις προηγουμένως. Νομίζετε ότι τα ίδια δεν θα λήψουν στην έλλην και για σας; Κι' αυτό άσπον να τσακωθί πάλι μ' αυτήν, για να εξαγνισθή σε έλλην ή σε σας. Και οι φωτογραφίες! Αυτές τις κρατάτε

ΗΛΙΑΣ Γ. ΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται : 11—12 π. μ. εις την «Κλεινήν της Γυναικας», Κωδοθηναίων 16, Πλάκα, τηλ. 26034 και 6—8 π. μ. εις το Ιατρείον του. Πρεβέλης 8, Κολωνός, τηλ. 54609.

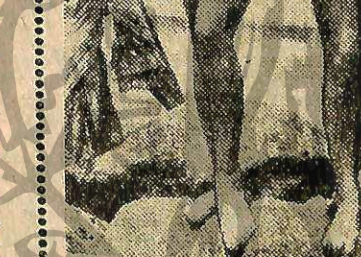
ζουν να πάρετε μια τέτοια απόφασι; Τότε δεν θα ποεί να βιασθήτε και να εκθέσετε την κοπέλλα.

Χ. Τ. Μ. : Περιστέρι : Είμαι ευνοισμένη που μου γράφετε ότι και άλλοτε ακολουθήσατε τη συμβουλή μου και σας βγήκε σε καλό. Έλπίζω και στη σημερινή περίπτωση να σας φανώ νοήσιμη. Βλέπω ότι είστε λογική, μετοπυμένη, φρόνιμη και ότι έχετε κάποιο σκοπό στη ζωή σας. Ο τύπος του ανθρώπου, λοιπόν, που μου περιγράφετε, και όλη η μέν στιγυής πορεία της ζωής του δεν μ' αρέσουν καθόλου. Δεν έξεοι να σέβεται την αξιοπρέπεια της γυναίκας. Ως ύστερόβουλος σας λέγει : «Γράψτε την απάντησι στο ίδιο το νασι». Για να μην έχετε τίποτα το δικό του που μπορεί να τον εκθέση, αν τον ποτέ συμβη κάτι. Έσείς τον ακούσατε και του απαντήσατε. Γιατί; Και βέβαια δεν ήταν σωστό, έστω και αν η απάντησι ήταν αβία. Λοιπόν, εκείνο, που έγω να σας συμβουλεύω είνε να μη δώσετε πια συνέγεια σ' αυτό το περιστατικό και ν' αδιαφορήσετε τελείως στα λόγια του. Είνε από τους γασκλήτες εκείνους που κακό μπορεί να φέρουν, αλλά ποτέ καλό.

Τ. Π. Ο. Τ. : Τον θάνατον Π. Π. : Δεν έχετε δίκο να φοβάστε. Η ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο και να δεινθήτε. Έκείνο όμως που έγω να σας συστήσω είνε να μην εγκαταλείψετε ποτέ τον εαυτό σας όπως κανονισμένοι. Να είστε πάντοτε καθαί, πεπεισμένη, ναομένη, ναυαγία. Να υποδέεστε δε τον άνδρα σας μ' ένδοξισμό, τασόν καιό. Γιατί, αφού δεν είναι τίποτα το θετικό, το συνεκτικό, αφού είναι να κάνετε μ' έναν άγνωστο ποσφάρο, αλή την ψυχική σας ναλήνη, δίνας σκοπό; Διότι από τη σκέψι σας κι' από το δόμο σας αυτές τις άνοιξις και άοσιωθήτε στο καθήκον σας.

Χωρίς έλπιδα : Δεν είνε καθόλου δύσκολο, ούτε κακό ν' αναπάρθ ένας σοβαρός και μορφωμένος άνθρωπος 33 ετών μια νέα 19 ετών. Πολύ δε περισσότερο όσον ο άνθρωπος αυτός είνε πλούσιος και φίλος του σπιτιού και του πατέρα της, που δεν είνε και τόσο ύψους. Σείε με τα μέσα που θα της προσφέρετε, θα την κάνετε ευτυσιμένη, όπως επίσης και την οικονομία της. Το άπλοστο, λοιπόν, είνε να εξαυλονηθήτε, στον πατέρα της το αίσθημά σας και τα σενέδια σας για το μέλλον. Αυτό είνε το πιο σωστό. Αν δεινθή τότε θα πάτε καλά. Άλλ' αν δεν δεινθή, γιατί μπορεί κι' αυτός νών κανει τα σενέδια του, τότε να του δώσετε το λόγο σας ότι θα σεβάσθητε την απόφασί του.

Ο. Β. Σ. 107 : Την ιστορία της άρρώστειας ασφαλώς θα την έσοι, όπως επίσης και ότι νικήκατε έντελως καλά. Δεν υπάνοι, λοιπόν, λόγος να φοβάστε απ' αυτήν την πλευρά. Το ότι σας έγει συμπαθήει κι' ενδιαφέρει για σας κι' αυτό το έδειξε με τις τελευταίες λέξεις του αποχριστικού. Δεν ποεί λοιπόν, να της γράψετε ούτε να δηλοσηγήσετε κουφές σνέσεις που συνήθως φέρουν το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που περιμένετε, αλλά να τακτοποιήσετε τη θέση σας αλλοιωτικά. Δηλαδή να δηλοσηγήσετε κάτι που να φανερώνη ότι υποσείτε να φτιάξετε οικονομία. Και τότε να αποταθήτε απ' εύθειας στους δικούς της, από τους οποίους θα έλασθή η εύτυνία σας. Μάπως όμως, έχετε κι' έσεις υπνοσέσεις οικογενειακές που σας έμποδι-

Η ΜΙΣ ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ 1952

Στα τελευταία καλλιστεία της Αυστραλίας η Τζούντυ Γουόσαντ έξελενη «Μις Ειρηνικός 1952». Η άσπια Τζούντυ βγήκε να πάση μέσοι στον διαγωνισμό υπό τον όρο να αποσύνη κάθε μελλοντική δέσμευσι. Ανοήτως δε μετά την επιτυχία της διάφοροι δλεωστικές κινηματογραφικές και διαφημιστικές προτάσεις. Στη φωτογραφία μας η Τζούντυ Γουόσαντ ποζάρει άνδρως στη δυο πόστες επίλαυσης του διαγωνισμού.

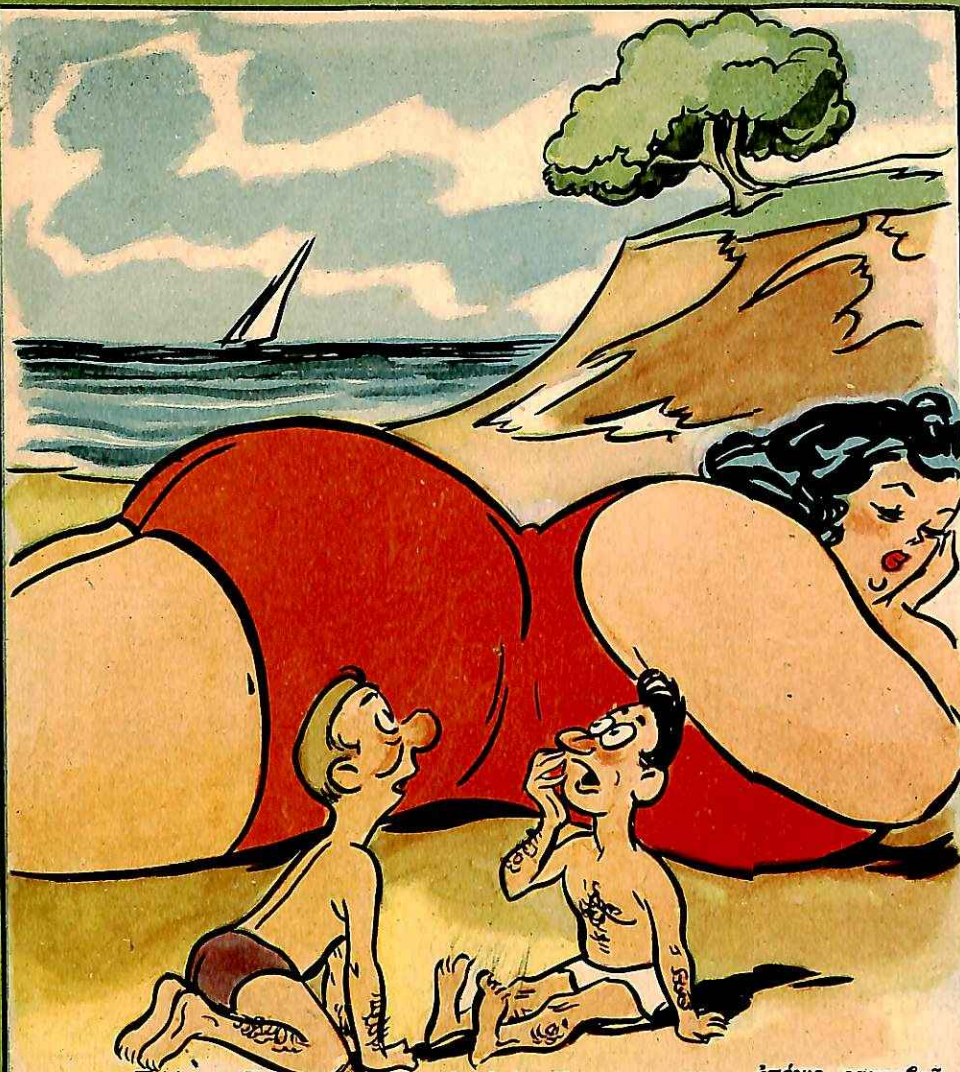
νάοιν της άνάπης σας. Και τώρα ή νέα βοίσκεται προ άδιέξοδου. Ποιός ο σκοπός της συνεγίσεως; Γι' αυτό νοεάεταί μια τελευταία προσπάθεια εκ μέρους σας. Ποείτε όπωσδήποτε να έλθετε σε έπαση με τους δικούς της. Ποείτε να τους εγγνήσετε ότι την άναπατή κι' ότι ο υοναδικός σκοπός της ζωής σας είνε να την κάνετε σύντομοσ σας. Πήτε τους τα μελλοντικά σενέδια σας και ζήτηστε τους συννόμην. Αν ποτέ δημιουγήθηκε καμιά παρεγγήσι. Στη συνουσία σας αυτή με τους γονείς της πάτε μαζί σας και κανένα ηλικιωμένο κύσιο, που να σας εκτιμά και να συννύοση για σας

ΜΙΡΑΝΤΑ

Όχι θιασύνη!

Β. ο. α. π. : «Αν έφτασε προηνομένο γράμμα σας στα νύφια μου, ασφαλώς θα σας ένω απαντήσε. Αφού ήδη ποθε και ή σεία του άλλου σήμα. Λοιπόν, σνετικά με την απελπισία σας γιατί «έξεο 20 ετών και δίνας δεν έχετε άναπαθή και νι' αυτό ζήλετε τις φιλενάδες σας που έχουν φίλο» Έγω να σας πω τα έξης : «... καθυστέρησε σας αυτή σημαίνει ότι είστε άπλοστατα. Ένα σοβαρό φρόνιο και ήθικο κορίσι. που ή αξιοπρέπεια του δεν το έπιτοεί να διασκεδάη με τρελλά κι' επιπόλαιο φλεδ. γιατί τέτοια, κατά βάθος, είνε οι ερωτικές επιτυνίες των φιλενάων σας. Όσο για την άληθινή άνάπη, αυτή θάσοη μένη, όταν στο δόμο της ζωής σας ευφρανισθή ένας νέος αξίος σας, που θα θελήση πρανυτικά σας, που θα κάνη σύντομοσ του. Κάνε σας κάνη σύντομοσ του. Κάνε, λοιπόν, άιστα να φέρετε νε, όπως όλα τα κορίτσια από τα τίμια σπία κι' αν λένε ότι θέλουν οι φιλενάδες σας. Τη στάλα τι φταίει αυτή, όταν δένεται απογοητεύσει από όλες τις υερίες; Έσείς τα ναλάσατε με την άδελφή της, ενώ σαν σοβαρός και μορφωμένος νέος θα έπρεπε να της ζήτηστε συννόμην ποός

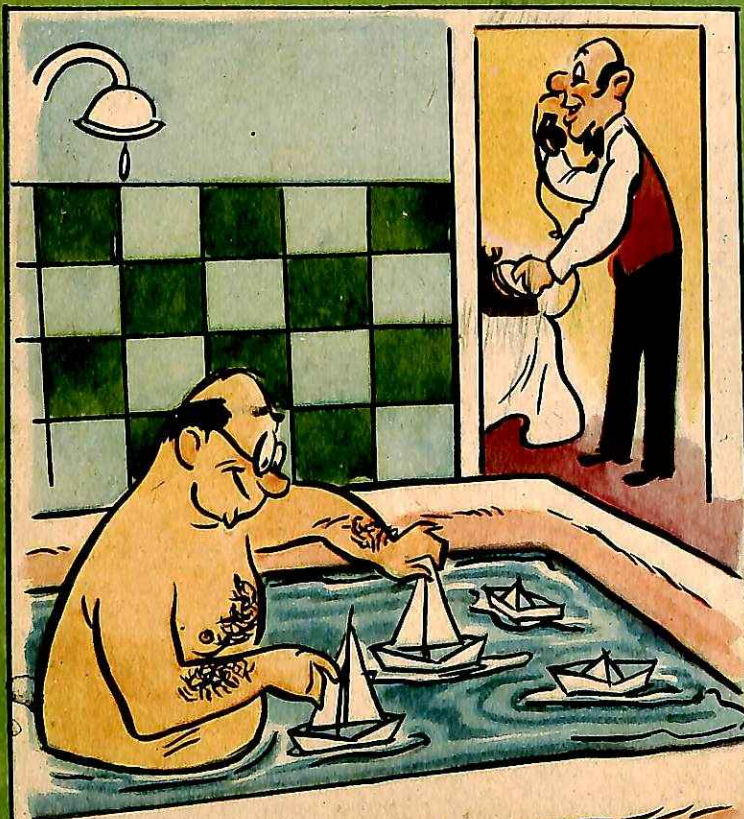
Δ. ι. α. β. ι. α. σ. τ. 101. Σ. Π. Π. : Η κοπέλλα ένει δίκο, όταν λέη ότι δεν μπορεί να πηνάινη ποτέ με τον ένα, και ποτέ με

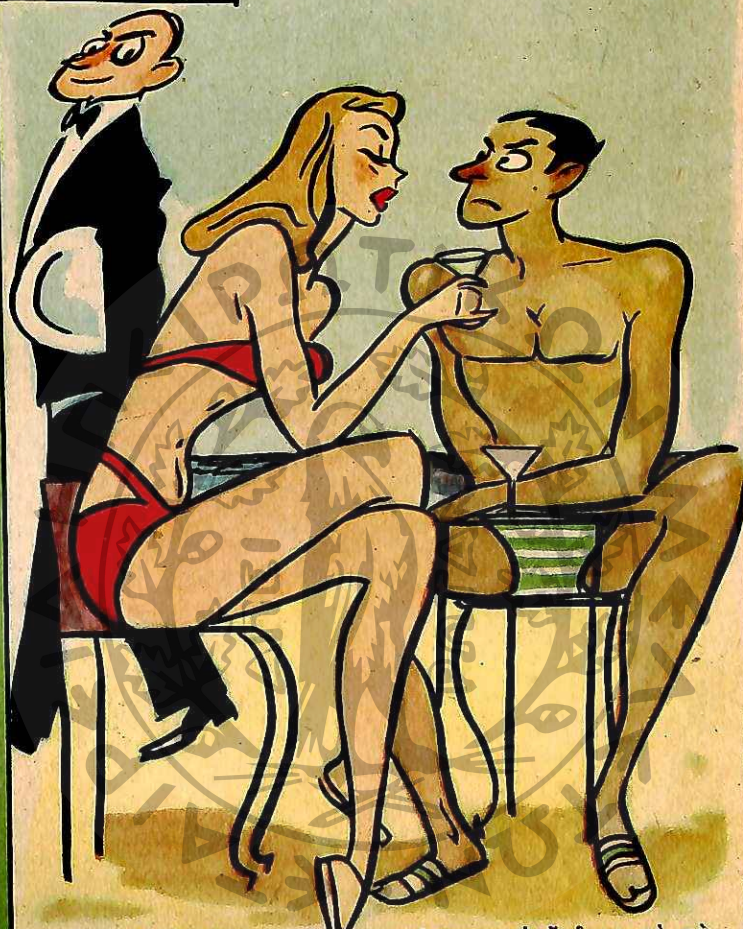
— Πώ!... Πώ!... Καλά πούν το θυμήθηκα!... "Έχω άπόψε ραντεβού με τη Μαίρη στο... λόφο του Σκουφέ!"

— Και τώρα, Γιάννη, κύτταξε σε παρακαλώ το φανό!...

— Λυπούμαι, αλλά ο κύριος ύπουργός είνε απηχαλωμένος αυτή τη στιγμή με το νέο άκτοπλοϊκό πρόγραμμα!

— Αυτό το γκαρσόνι, χρυσέ μου, μ' έγδυσε με τα μάτια του!